

Dumitru Tinu voia să vândă Adevărul

FLACĂRA

Exclusivitate:

**Doi observatori ONU
mâncăți de canibali**

**SE SPARGE
PSD?**
Taberele, băătălia, miza

**Anchetă
despre
Trianon**

**Rețeta după care fură
românii în Andorra**

**Minunile
Sfântului
Antonie**

Fără garant!

www.bancatiriac.ro

Cheltuiesti atât cât îți dorești!



Produse de creditare

Creditul Personal

Când ai **Credit Personal** de la Banca Țiriac, faci cumpărături cu inima ușoară. Ți poți permite orice, oricând. Deoarece Banca Țiriac te creditează cu până la de 6 ori valoarea salariului tău, fără să îți solicite un garant, bani pe care îi cheltuiesti așa cum dorești, plătind dobândă doar pentru suma folosită.

Contact: (021) 302.57.12; info.client@cbit.ro

P/12072 ✓ 24



Banca Țiriac

Privește înainte

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Românii azvârliti din Spania, gata să cadă de pe harta Europei. Autocare întregi, dolidora de oameni, întoarse de la graniță. Nu toți românii care pleacă în străinătate sunt infractori. Totuși, unii dintre cei care pleacă să se plimbe pe continent se apucă de isprăvi nebănuite. Este și cazul protagoniștilor din întâmplările care urmează. Niște aventuri povestite cu cruzime, în care viața e crudă, iar cei care nu au o altă șansă se lansează în peripeții în care singura țintă e supraviețuirea cu orice preț. Uneori, chiar cu prețul de a ajunge în închisoare. Este și asta o explicație pentru umilintele pe care am ajuns să le trăim la frontierele altor țări.

Relu a furat de prin magazinele din Spania și Andorra folosind diverse tertipuri. Punga de cadouri căptușită cu folie de aluminiu l-a ajutat cel mai mult. Cu ea nu te țiuie alarma, oricât ai fura. Și Relu nu s-a sfiit s-o umple cât mai des. Cea mai tare captură a lui: șapte drumuri cu punga plină de geți de piele furate din același magazin. Valoare: 14.000 de euroi.

Aventuri în înch



Relu Soare e un tânăr român care încă își caută drumul. În copilărie visa să se facă preot. Nu pentru bani, colive sau prosoape, cum s-ar gândi mulți. El chiar simțea că are chemare. Acasă a avut o bibliotecă bună, îi place să citească și acum, după ce a trecut prin multe... Închisori. În Spania și Andorra, unde s-a dus la furat. Nici nu-și imaginează că s-ar uita cruciș cineva la el dacă ar povesti ce a făcut el în Spania. Relu s-a dus la furat firesc, cu fruntea sus, dorind să-și facă un rost. Imediat ce UE și-a deschis porțile pentru România s-a aruncat să se câpătuiască. S-a ntors cum a plecat. Sărac. Dar are bunăvoința să împărtășească din experiența lui. După cât a luat, acum s-a hotărât să dea. E bine cu UE.

insider

«Am terminat școala de frigotehnisti, după care m-am angajat la o firmă de reparații frigider. Pe urmă am lucrat la un abator. Se câștiga destul de bine. Cam un an jumate am lucrat. Aveam vreo 18 ani, era prin '97. După aia nu m-am mai dus la muncă. N-am mai vrut io să mă duc. Și m-am apucat de prostii. Nu m-a învățat nimeni, a fost ideea mea. Și anturaj' în care eram... Am început să fac abonamente false. La telefoane mobile. Păi câștigam mult mai bine așa. Prima oară am făcut pe actele noastre, să vedem ce ne cere, pe urmă am început să facem noi. La început cerea doar copie după buletin și după contractu' casei. Și făceam copii la xerox, apoi le modificam, puneam nume fictive. Schimbam și adresele, tot, lăsam doar ștampilele și textul original, formatu'. Pe urmă, când a-nceput să ceară în original, schimbam și-n original. Am luat un buletin cu foi, l-am făcut în alb, l-am șters. Am luat buletinul' lu' unu care habar n-avea. Aveam un prieten care închiria mese de biliard și trebuia să lăse buletinul. Mulți își uitau buletinele acolo. Am luat un buletin care să aibă cât de cât vârsta mea și l-am abonat prima oară pe el, pe urmă l-am șters. Am șters și cu lama la început. Nu se prindea nimeni. Stergeam pe etape: mai întâi numai numele și seria, codu' numeric și atât. Scriam alt nume, cu tuș negru. Contractele la fel, le făceam la xerox. După ce făceam abonamentu', în felul ăsta, luam cartele și telefoane și le vindeam. Le vindeam atunci cu 300 de mii bucata, o cartelă. Puteai să vorbești pe ele de un milion jumate, două milioane, trei, cinci... Era convenabil rău. Nu te gândi că trebuia să plătească cineva banii ăia. Cine să plătească dacă numele erau fictive, adresele la fel... Câteodată ne mai sunau ăia de la *Connex* sau de la *Dialog* și ne ziceau: „Domnu' Vasilescu (că ne pastram și noi cartele de vorbeam). De când v-ați mutat la adresa respectivă? – De vreo lună de zile, ziceam noi... – Domn'e, noi ne-am informat și la adresa asta e o biserică, sau e o unitate militară. – Să vedeți, domn'e, că-i bis, de fapt. Totdeauna aveam contractele la noi, ca să știm ce să zicem. Erau prea multe fraude și ăia se obișnuiseră și sunau să verifice. Ne întrebau codu' numeric, sau prostii, mama, tata, adresa... Noi, pac, scoteam contractul repede. ăia care cumpărau cartele de la noi știau

că pot vorbi la nesfârșit. Eu nu puteam să ridic prețul cartelei, că făcea mai multă lume. Dacă toți le dădeau așa, trebuia să fac și eu la fel. Am făcut câteva sute de contracte de-astea, până am plecat în Spania. Vreo patru ani. A mers bine de tot. La *Dialog* și la *Connex* cel mai bine. La *Cosmorum* nu prea, s-a închis. Nu-mi era frică să fiu prins, desi unii au făcut și puscărie. Eram precauți. Le vindeam prin intermediar. Eram patru care lucram la chestia asta: eu, fratele, cumnata și un prieten care avea mașină de scris și care făcea adeverințe de-astea, ce mai cereau ei... de gaze, de curent, facturi. După aia au început să ceară cât mai multe documente. Erau mulți dealeri care știau ce facem, dar le convenea, că-si luau comisionul pe abonament. Am folosit și poza mea de destule ori. Ce puteau să-mi facă? Dacă ar fi căutat numele, nu mă găseau, iar dacă mergeau după poză, puteam să zic că nu știu nimic... Așa am abonat toată echipa Rapid, că nu mai aveam poze și am luat dintr-o revistă unde aveau poze ca de buletin. Puneam cu totul alte nume. Până și pe Bebe Carabină l-am abonat. ăsta e un mare infractor. Făceam cam 15 conectări pe lună. Așa câștigam și 15 milioane, cu tot cu telefoane. Îi cheltuiam imediat. Mai întâi am făcut copii după actul nostru de casă, apoi am găsit mai multe. Aveam un prieten, nu l-am dat nimic pentru asta, mi-a făcut un serviciu, fiind prieten. Ce, crezi că nu știu ce-i aia prietenie? Adevărul e că atunci știam, acum nu mai știu. Acuma și prietenia trebuie păcălită.

Da' cum ziceam, de la un timp nu mai era rentabilă chestia. Cereau prea multe acte, conturi bancare... Am falsificat și conturi. Băgam bani în cont și veneam cu extrasu' de cont. Ei mergeau pe încredere. Dar eu scoteam banii imediat ce făceam abonamentul. Acuma se fac o grămadă de ani de puscărie pentru asta, pentru falsificări. Și înainte erau pedepse, da' poate nu eram noi conștienți. Aveam niște prieteni care tot plecau afară, așa că i-am rugat să mă ia și pe mine, că le plăteam drumul acolo. Mergeau în Spania, la furat, făceau bani buni. Bine, nu se întorceau cu bani, vindeau aicea ce furau. Trimeau pachete: haine, parfumuri, bijuterii... Acolo nu le puteau vinde, că tot români hoți le-ar fi cumpărat. Străinii nu cumpăra ceva furat. Dar nu numai românii furau. Erau și ruși, albanezi, bulgari, polonezi.»

isoriile Andorrei

Din învățăturile unui român plecat la fu

«M-am hotărât să plec cu prietenii ăștia ai mei, cu mașina. Era în 2002, imediat ce se dăduse drumul la vize. Nu eram sigur c-o să reușesc, da' am zis să-nțerc. Și un pic de teamă... Că nu știam ce întâlnesc acolo. Da' nu-mi păsa că mă duceam să fac lucruri necinstite. Asta mi se părea firesc. Prietenul meu mai fusese, mai făcuse, îl și prinsesese, deci riscul nu era prea mare. I-a dat drumul repede, pentru că la ei furtul din magazine e ceva minor. Abia acum l-au băgat în Codul Penal. La ei nu se fura, și dacă se-ntâmpla, le dădea amenzi sau îi ținea câteva zile în arest. Marii borfași se ocupau cu altele. Vrei să știi dacă am un idol? Nu. Dar cunosc mari borfași. Îl știu pe Costel Feraru, e din Buzău. Are vreo 300 de femei la produs în Madrid și o grămadă de bani. Plus că aici el are o condamnare, e dat în urmărire generală, și pe-acolo o groază de probleme. Îl mai știu pe Clămparu. Sunt doi frați, de fapt, tot cu femei se ocupă, sunt printre cei mai șmecheri din Madrid. Acuma fratele lui Clămparu ăsta a fost arestat. Ei acționează și-n România, normal, de-aici își iau fetele. Eu la chestia asta cu fetele n-am participat, pentru că se dă o grămadă de pușcărie și aceea, și acolo. Și ca să pleci de jos acum printre toți ăștia, alde Clămparu, Feraru, e greu. Normal că m-am gândit, când am văzut cât de ușor câștigă ăla, da' nu m-am băgat. Chiar am stat cu unu' în același apartament, care avea cinci fete în Madrid. Îți dai seama că tentația era, când vedeam cum câștiga 2.000 și ceva de euro pe seară. Lor nu prea le dădea nimic, 100 de euro pe săptămână. Că așa vroia el. Ce înseamnă să fii cinstit aici? A, erau alții care făceau fifti-fifti cu fetele. ăsta era mai rău, așa. Le ținea, le teroriza. Ele ce să facă? Nu puteau să plece. Erau monitorizate din scurt. Le ținea închise. Le lua seara, le ducea la club, de-acolo n-aveau cum să iasă. Le aducea din România. Ele știau la ce se băgau, numa' chestia

**Furtul
cu prieteni buni
se face**

asta cu banii era o minciună. Astea cu fete cuminți care se trezesc că-s păcălite, că, vezi Doamne, sunt obligate să se prostitueze acolo, sunt povești. Acolo merge numai cine știe ce are de făcut. Eu n-am întâlnit fete cuminți care s-au apucat acolo. Și cum ziceam, am plecat cu prietenii mei în Spania, la furat. Au vrut să mă ajute, doar ne cunoșteam de mici. Nu era nici un risc pentru ei, știau că pot face față. Doar atât, că au arătat bani la vamă pentru mine. Că eu am plecat fără nici un ban. Nici măcar de țigări n-aveam. Acuma, speranțele mele erau mari, credeam că mă întorc numai peste vreo cinci ani. Dar n-a fost așa. Mi-am luat un rucsac, și asta era mult. Părinților le-am zis adevărul, că plec în Spania la furat. Ce puteau să zică?

Și pe drum am furat, ca să avem ce mânca. De fapt, mâncare n-am cumpărat niciodată. Numai pâinea și apa o cumpăram. Băgam pe sub geacă, pe sub bluză, nimeni n-a văzut nimic, niciodată. Vrei să-ți arăt? Mergem la supermarket și-ți arăt... Ha-ha, da' aceea nu mă risc. În Spania, dacă te prinde furând mâncare nu-ți face nimic, nici poliția n-o cheamă. La noi e altceva. Te bagă la furt, între 3 și 15 ani. Furam bine mersi și icre negre, da' mai rar, că nu-mi plăceau. Mulți furau cu costum de baie de femeie, cu totu'. Tăiau partea de jos și ăla stătea presat pe corp. Băgau acolo și pui întregi, curcani, și nu se vedeau. Sticle de whisky, câte 20 de sticle, și cu-o bluză largă pe deasupra... Am furat și io whisky, da' cu geanta. Le vindeam la un arab, 5 euro o sticlă, în magazin era 9 euro. Nu era o afacere prea bună, da' când n-ai bani, merge. Acuma, când am ajuns noi în Spania, era noapte, prietenii ăștia ai mei n-aveau decât dolari. Am mers la bănci, dar nimeni n-a vrut să ni-i schimbe în euro. Fuseseră prea mulți dolari falsi în perioada aia, abia trecuse Spania la euro. Am dormit în mașină, în Castilion (Castillon - n. red.). Până la urmă am

schimbat banii și-am plecat într-o stațiune, de-asta, turistică, în Peniscola. Acolo am închiriat un apartament și-am stat două săptămâni. Ne convenea că era o vreme ploioasă, nu prea erau turiști în aprilie, așa că eram liberi să ne mișcăm. De-acolo mergeam în Andorra să furăm, în week-end, că era aglomerație mare. Mulți își făceau cumpărăturile acolo, că ăia nu plătesc taxe, impozite, era convenabil. Luam o sacosă de-asta de cadouri, o îmbrăcam pe dinăuntru cu folie de aluminiu ca să nu țiue alarma, intram în magazin doi inși. Unu' se făcea că se uită să cumpere, căuta ce-i mai valoros, la cinci minute intra și ălălaltu'. Se făcea că trece pe lângă el, și ăla doar dădea drumu la marfă în sacosă. Treceam ușor de poartă, că nici o alarmă nu țiue la folia de aluminiu. Nu știu de ce nu s-or fi gândit ăia care-au proiectat alarmele... Ciubucu' nostru! Da' n-a mers mult, că după două săptămâni m-a prins în Andorra. Am furat din magazine și tot ce furam duceam în mașina prietenului meu. Era într-o parcare mare, cu paznic. ăla ne-a văzut că tot veneam cu marfa. Am terminat de furat pe la vreo șapte și ceva, așa. Când am venit de la supermarket erau două mașini de poliție lângă mașina noastră și ne-au luat pe toți trei. Am schimbat experiență cu ălalți pușcăriași. Am stabilit cu unii să și lucrăm împreună. Numa' că ei aveau condamnări mari. Cel mai puțin aveau patru ani, polonezii. Le-am lăsat numere de telefoane, dar am pierdut legătura. Era greu... Prima dată ne-a dat drumu' după o săptămână. A doua zi am fost înapoi la furat, tot în Andorra la Vela. La 2.700, 3.000 metri altitudine, era frig, la sfârșitul lui iulie era zăpada de juma de metru. În pușcărie mi-au dat și fular, mănuși, nu m-au lăsat așa, în cămașă... De la donații. Venea preotul în fiecare săptămână, făcea slujbe... Am uitat să zic, era particulară închisoarea. N-a fost rău, așa că am început iar să furăm, să ne facem un rost. Prietenu' ăla al meu care mai fusese și-a luat două mașini, apartament, pe treaba asta. Visam și io să strâng un ban, acolo. Strângeam haine, parfumuri, bijuterii, să le facem pachet, să le trimitem acasă și să le vindem. Eu n-am apucat să trimit nimic, că m-a prins, și ăla care ziceam că-i prietenu' meu a fugit cu tot cu marfa. Da' nu i-a ajutat Dumnezeu, că l-a prins și pe el în Spania și i-a confiscat mașina. Da' asta s-a întâmplat mai târziu. Deocamdată ne-am întors în Spania, în altă stațiune, la Benicasim. Stăteam la hotel. În Alcosedre am stat chiar într-o vilă, cu 1.500 de euro pe două săptămâni. N-aveam altă soluție, nu erau camere de închiriat. Jumătate din bani i-a plătit nevasta prietenului ăsta al meu, care venise să-și facă vacanța aici. Și nevasta lui tot cu furatu' se ocupa. Ne-am despărțit pe urmă de ceilalți și am rămas eu cu el și cu nevastă-sa. Intram în magazine cu nevasta la braț. Nu mai furam din Andorra că deja mă prinsesese de trei ori



**Băieții rai
zâmboacă
satisfăcuți,
dornici să se
tragă în poză
pentru cel care
li-așteaptă în
România. Un
suvenir prețios:
în pungă au
prada zilnică,
de asta dată
dintr-un super-
market din
Barcelona.**

Furat în Europa

și a patra oară îmi dădea doi ani de zile de pușcărie. Acuma eram expert la furat gecii de piele. Cam 4-5 gecii intrau într-o sacoșă de-aia de cadouri, cu folie de aluminiu. Nu le făceam eu sul, eu numai le scoteam afară. Dura 30 de secunde totul. Am intrat și de 7-8 ori la rând în același magazin. Nu stătea nimeni să se uite după noi. În Andorra fusese bine! Într-o zi am furat de 14 mii de euro! Da' ne-a și prins. Geci de piele, parfumuri și blugi. Am furat dintr-un magazin toate gecile de piele. Intrau cu sac de gunoi în magazin, tot cu folie pe dinăuntru, era mare, un metru și ceva avea. Și când băgai în aia, te cocosa până la hotel. Intrau și 10 gecii de piele odată. Nu bătea la ochi. Ziceai că veneam cu costumul de la curățat pe braț. Și noi eram aranjați, spreiați, dați cu gel, nu arătam a boschetari. A și sunat alarma de două ori, era sacu' prea plin, erau etichetele la suprafață. A venit vânzătoarea la mine, era și un polițai la 50 de metri. M-am întors cu ea până la ușă, i-am făcut vânt și am fugit în partea ailaltă. N-a mai venit după mine. În magazine n-am avut niciodată probleme, da' ne-a prins în hotel. Că ne tot vedeau că urcăm, coborâm, li se părea dubios. A treia oară în pușcărie m-am împrietenit cu un român, unu' Miki, din București, trăgea cu cărți de credit. Ne-am vorbit să lucrăm împreună, el stătea în Franța. Lucra cu pisica:

**Ce iese
din pisică
banii mănâncă**

un aparat mic, cât o casetă, se trage cartea de credit prin el. După aia o descarcă în motan, alt aparat, pe urmă bagă informațiile în calculator, cu un anumit program. Așa se încarcă cartea de credit, tot prin motan. Ei, Miki ăsta era înșurat aici în București, avea copii, dar în Franța stătea cu o prietenă, cu ea trăgea, în Montpellier. Închiriasse un apartament, da' avea pașaport unguresc, că n-ar fi putut să închirieze cu pașaport românesc. Nimeni nu închiria românilor. Și când am ieșit noi din închisoare ne-a luat din Andorra prietena lu' Miki ăsta și ne-a dus în Montpellier, am stat două săptămâni. Ne-a dat și nouă o mașină, că avea mai multe. Vorbisem ca atunci când ieșea și el, să ne luăm cărți de credit, să le trecem prin pisică. Da' n-am mai stat, ne-am întors în Spania, că franceza era grea pentru noi. Nici nu puteam să furăm, că nu știam ce să-i spunem vânzătoarei. În Spania am aflat că celălalt prieten al meu fugise cu toată prada mea. Normal că m-am supărat. Am dat aici, în România, de el, da' nu prea am ce să-i fac aici, are o grămadă de țigani care-l apără. Am avut noroc că am dat de alt român, ne-am mutat la Toledo, ne-am dus o lună împreună la furat. După aia m-am întâlnit cu niște prieteni din copilărie, și ei furau prin Spania. La Toledo am avut șansa să mă angajez, un spaniol îmi dădea 600 de euro pe lună, la o fabrică de confecții, să supraveghez nu-știu-ce. El știa cu ce mă ocupasem, da' avea încredere în mine, că acolo chiar

«Am stat șapte zile în pușcărie. Păi, față de pușcăriile de la noi, în Andorra e hotel de șapte stele. N-am fost închis la noi, da' știu cum e. Acolo aveai calculator în cameră, bine, fără Internet... Aveai jocuri, puteai să scrii, televizor cu o grămadă de programe, aveai sală de forță. Erai liber prin pușcărie, puteai să te plimbi... Era frumos, era aranjat. Femeile și bărbații stăteau la un loc acolo. Erau două femei, atât. Pușcăria era de 30 de locuri. Măncarea venea de la restaurant, dacă nu-ți convenea puteai s-o refuzi și-ți aducea alta. Și țigările erau gratuite, și țigări luate, nu toate panaramele, Marlboro, Camel. Astea erau, de fapt, confiscate. De exemplu, în Spania un Marlboro era 2,60 - 3 euro. În Andorra era 1,60 euro, mult mai ieftin. Mulți luau țigări de acolo ca să le treacă în Spania, în Franța. Când îi prindea, le confisca și le dădea la deținuți. Asta era politica închisorii. Primeam și lapte, cafea, tot de-asta, confiscată. Dacă aveai bani, puteai să-ți cumperi ce vroiai. Prima oară când am intrat acolo mai erau niște români care spărseseră parcometre. În rest erau numai străini: din Argentina, Columbia, Olanda, Anglia... Dar numai cu spălări de bani, droguri, doi erau cu crimă. Când au auzit că noi doar furaserăm din magazine au răs de noi. Ne-am împrietenit cu unu'... Că i-am mai întâlnit odată, când am stat trei luni. Eram amic cu unu' din Uruguay. Se îmbătase într-o discotecă și s-a luat la bătaie cu unu', i-a dat un pumn lu' unu' de-a murit. Așa, eram prieten bun și cu polonezii, care spărseseră casa la primul ministru din Andorra, de-acolo. Unu' dintre ei vorbea și țigănește, și s-a înțeles cu prietenu' ăsta al meu care era pe jumătate țigan. Eu învățasem oarecă de spaniolă din telenovele, înainte de a pleca. E ușoară limba. Stăteam toată ziua și ne jucam, vorbeam, în pușcărie... Ce muncă silnică? Aia care aveau condamnări mari mai lucrau la un atelier de imprimărie pe tricouri. Le dădea un euro și ceva pe tricou. Nimeni n-avea cătușă. Închisoarea era în centrul orașului. Puteai să evadezi, cred, dacă aveai pe cineva afară. A încercat un polonez și ar fi reușit, dar l-a turnat tot un român, unu' din aia care a spart parcometre.»

**libertate
în pușcărie**

nu aveam ce să fur. Da' nu m-am mai dus, că eram cu prietenii ăștia și nu puteam să-i las baltă, eu, băiat bun! Era bine să ai prieteni, că e greu să furi singur... Aveam, de pildă, unu' negru tare, țigan, din prima îi dădeai seama că e hoț. În zona Madridului erau foarte atenți, nu te lăsau să intri în magazin nici cu o geantă, că femeie. Atunci mi-am făcut măneca de la geacă îmbrăcată, tot așa, pe dinăuntru, cu folie de aluminiu, și-l trimiteam pe ăla, țiganu, în magazin, într-un colț, se făcea că fură. Vânzătoarele, normal, roiau în juru' lui. În timpul ăsta io furam, n-aveam nici o treabă, îmi umpleam măneca de parfumuri scumpe. Asta-i toată treaba, să nu arăți ginitor... Ei, cu prietenii ăștia mă duceam la telefoane. Descuiam, luam cutia cu bani, am luat odată și 300 de euro dintr-unu'. Păi numa-ntr-o seară am luat 1.200 de euro din 6 telefoane. Eram și mulți, patru înși. Mă făceam că vorbesc la telefon și cu cealaltă mână descuiam și aruncam banii în rucsac. Cheia mi-o dăduse Miki, ăla din pușcărie, i-o dăduse și lui alt prieten care se ocupa cu asta. Cheia asta făcea 1.000 de euro. Vreo două luni de zile am furat din telefoane.

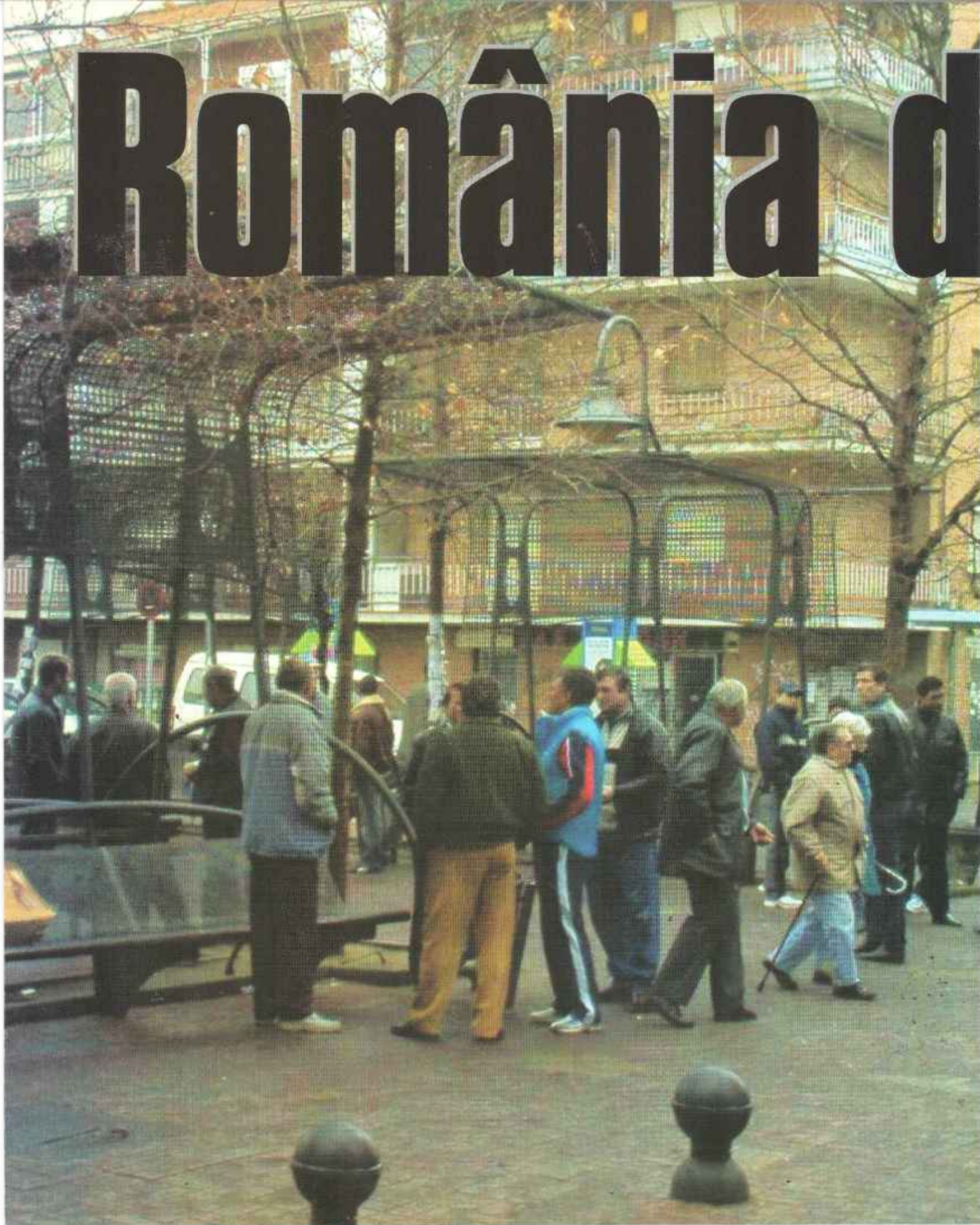
La bijuterii mă făceam că vreau să-i cumpăr un lanț tatălui meu. Îmi arăta toate modelele, în timpul ăsta vorbeam cu vânzătoarea. Dacă îmi plăceau mă aplecam la ele, celălalt de afară vedea și suna și el să intre. Cât timp vânzătoarea era la ușă eu luam manta cu lanțuri de pe masă și fugeam pe lângă ei. Dădeam două colțuri, mă suiam în mașină și fugeam. Nici dacă mă vedeau cu camerele de luat vederi n-aveau ce să-mi facă, eu nu figuram în baza lor de date, în Spania. Nu furam niciodată din orașul în care stăteam. Acolo sunt o grămadă de furturi zilnice. Ce făceam noi sunt nimicuri, nu mai stăteau să ne caute pe noi. Păi în stil mare, unu' intră direct cu mașina în bijuterie, sparge geamuri, tot, fură și fug. Eram noi ocupați cu furtu', da' ne mai și distrăm, nu prea mult. În Spania mi-au mai plăcut luptele cu

tauri, toreadorii. Și când ieșeau pe străzi cu taurii mi-a plăcut. N-am participat, am fost spectator. Muzeele nu mă interesau, nici spectacole sau filme, decât pe casete. Fete erau gărlă, te duceai... Da' nu cu românce, că ele nu mergeau cu români. Erau pe stradă fete la 10 euro, 15 euro, toate națiile... La club erau mai scumpe, 50 - 60 de euro. Cea mai mare captură a mea a fost atunci când am furat toate gecile de piele din magazin, într-o zi. Erau numai gecii de la 400 de euro în sus, toate făceau 14 mii de euro, dar n-am apucat să mă bucur de ele. Nu mi-a fost teamă că-și dau seama ăia. Păi dacă mă gândeam așa nu mai plecam de-acasă. Totuși, până la urmă ne-a prins din nou. Acuma nu ne-a mai ținut decât cinci zile în arest și ne-a trimis acasă, în România. Fără nimic din ce am strâns. Era plin acolo de români, noi n-am mai avut loc în cursa specială, ne-a pus în avion normal, de pasageri. Numai noi trei am avut onoarea asta, ne-a cumpărat și bilete de avion. Prin Germania, la Frankfurt, și București. Nu ne-a escortat nimeni din Spania până în Germania. Ne-am gândit să fugim din aeroport, în Germania, da' n-aveam cum, că nu știam pe unde se iese. Era atât de sofisticat aeroportu' ăla din Frankfurt, numai geamuri, numai oglinzi... Ne-au așteptat niște polițai germani, au stat cu noi până a fost gata avionu', și am ajuns acasă. Am ajuns numa' cu hainele de pe mine și cu 30 de euro în buzunar.

Asta e, asta s-a-ntâmplat, un an de zile. Mi-a folosit, am învățat multe. Data viitoare, dacă mă duc, nu mă mai duc la furat. Mă duc să muncesc. Nu râde... Sunt foarte sigur! Că altfel, când mi-e lumea mai dragă, mă prind ăia și mă trimit înapoi. Și așa am interdicție până-n 2007... Acuma s-au învățat, și-au luat măsuri de protecție, sunt mai drastici. Asta n-ar fi un obstacol, hotu' e întotdeauna cu un pas înainte. Da' chiar nu mai e rentabil.»

la consemnat **Gia Iova**
foto **Octavian Tîbăr și arhiva**

România d

A photograph of a busy street scene in Romania, likely Bucharest. In the foreground, a crowd of people is walking across a paved area. A large, ornate metal structure, possibly a fountain or sculpture, is visible in the middle ground. In the background, a multi-story building with many windows and balconies is visible. The image has a slightly grainy, vintage quality. The text "România d" is overlaid at the top in a large, bold, black font.

in Coslada

Dacă ar fi să realizăm o statistică a românilor care se află în afara granițelor, ar trebui cu siguranță să nu ignorăm unul dintre cele mai ciudate și impresionante orașele spaniole în care se întâmplă lucruri aproape incredibile: COSLADA. Afirm acest lucru în cunoștință de cauză, am stat de vorbă cu foarte mulți români care trăiesc și muncesc acolo dar și cu localnicii spanioli. Coslada, localitate aparținând Comunității de Madrid, situată la o distanță de aproximativ 12 km față de centrul Madridului, respectiv față de Puerta del Sol, se constituie în cel mai apropiat municipiu al Madridului din așa-numitul Coridor de Henares, mult discutat mai ales după atentatele din 11 martie 2004 în care și-au pierdut viața aproape 200 de persoane, printre care și numeroși români, în marea lor majoritate rezidenți în Coridorul de Henares: Alcala de Henares, Coslada, San Fernando, Torrejon, Santa Eugenia, El Pozo.

Coslada, a cărei origine datează încă din epoca musulmană de la începutul sec. VII, a cunoscut de-a lungul timpului o creștere impresionantă la nivel de populație: în anul 1950 erau înscrși în arhive 899 locuitori, în 1960 = 3.695, în 1970 = 13.412, în 1975 = 33.434, în 1980 = 53.952 iar actualmente peste 90.000, acest lucru reprezentând un procent de creștere de 400% la fiecare 10 ani.



La sfârșitul anului 2004, în Coslada erau înregistrați oficial 8.476 de români (4.636 de bărbați și 3.840 de femei) dintr-un total de aproximativ 90.000 de locuitori, adică un procent de aproape 11%. Raportat la numărul de emigranți existenți în Coslada, românii reprezintă în jur de 70%. Menționez faptul că aceste date sunt oficiale și reprezintă numărul de români înscrși voluntar în registrul de evidență al primăriei. Surse neoficiale afirmă însă că numărul românilor din Coslada este mult mai mare, adică în jur de 13.000-14.000. Marea majoritate a românilor care trăiesc în Coslada sunt din zona Teleormanului, din zona Moldovei, dar și din alte regiuni ale României. La tot pasul, pe străzile centrale sau lăturalnice, auzi vorbindu-se românește. Magazine alimentare cu produse românești, restaurante cu specific românesc, firme de construcții, locuitorii telefonice (cabine telefonice cu plată). Aici ai sentimentul că te găsești într-un fel de Românie în miniatură, unde lucrurile își urmează cursul mai mult sau mai puțin firesc, unde oamenii se ceartă și se împrietenesc, au reușite sau eșecuri, necazuri sau bucurii. Aproape că nu-ți vine să crezi că te afli pe un teritoriu străin.

Intelectuali la munca de jos

Românii din Coslada lucrează în proporții considerabile în domeniul construcțiilor, serviciului domestic sau comerțului, dar și în alte domenii de activitate, adevărat, însă, că într-o pondere mult mai mică. Există și români care și-au deschis propriul negoț: magazine alimentare sau textile, restaurante, locuitorii telefonice sau firme de construcții. Principala asociație românească din Coslada, cu cea mai mare pondere, este Asociația Românilor din Coslada și San Fernando, condusă de Nelia Părcălăbescu, Maria Cristea și Agustin Gonzalez Placencia, un spaniol atașat foarte mult de tot ceea ce înseamnă românesc, asociație înscrisă în FEDROM – Federația Asociațiilor de Imigranți Români din Spania, al cărei președinte este Miguel Fonda Ștefănescu. Din păcate, însă, românilor din Coslada le lipsește cu desăvârșire spiritul de asociere și mai ales de integrare în societatea spaniolă. Mulți dintre ei nu reușesc nici măcar să asimileze prea bine limba spaniolă, fără să mai punem la socoteală faptul că majoritatea reușesc foarte greu să se „relaționeze” cu localnicii spanioli în afara orelor de serviciu.

Românii ajung de cele mai multe ori în Coslada plini de speranțe și optimism, imaginându-și că, în scurtă vreme, viața lor se va schimba în bine. Unii

dintre aceștia reușesc, după multe decepții și umilințe, să-și atingă acest deziderat, alții însă, din păcate, trăiesc într-o deplină incertitudine, chinându-se să supraviețuiască unui sistem în care predomină de cele mai multe ori legea bunului plac. Pentru că foarte mulți dintre românii care trăiesc în Coslada nu au acte de rezidență, fiind pasibili, în orice clipă, conform legilor actuale, expulzării din Spania. Rămâne, totuși, speranța de-a obține acel nesperat permis de muncă și rezidență în urma noilor reglementări care au intrat în vigoare la data de 7 februarie 2005.

În Coslada, majoritatea românilor sunt oameni simpli, care, au venit din localități rurale și care, într-un fel, au fost obișnuiți cu munca fizică. Mai există însă și români care au studii universitare și lucrează în poziții mult inferioare pregătirii lor profesionale. Foști profesori, foști ingineri, foști funcționari, ba chiar și foști primari. Mulți dintre aceștia se pretează la muncă fizică, în construcții, în serviciul domestic, la îngrijit de bătrâni, copii sau la făcut curățenie în casele spaniolilor înstăriți. Uneori umilința este foarte mare, poveștile acestora părăd uneori de domeniul fantasticului. Dar, fiecare trăiește cu speranța că lucrurile se vor schimba în bine și cu satisfacția că, cel puțin din punct de vedere material, au reușit să-și schimbe radical nivelul de trai.



La sfârșitul anului trecut, o delegație din cadrul primăriei Oradea, condusă de primarul Petru Filip și viceprimarul Mihai Dan Groza, a efectuat o vizită oficială în Coslada, unde s-au întâlnit cu oficialitățile locale conduse de primarul Raúl López Vaquero, prilej cu care s-au perfectat mai multe convenții de colaborare, printre care și convenția de înfrățire dintre orașele Coslada și Oradea.

„Viața în Spania e ca mersul pe bicicletă: dacă nu pedalezi, cazi!”



Chirăescu Stan are 56 de ani și este din Slatina, județul Olt. A plecat din țară acum trei ani de zile, în speranța unui trai mai bun, lăsând în urmă fata și nepotul Mihai, în vârstă de cinci ani. Deși, împreună cu soția, Maria, au trecut prin multe greutăți, este convins că lucrurile vor merge spre bine și că perspectivele sunt cât se poate de favorabile. Iubește literatura și primește periodic din țară numeroase reviste și ziare pe care le păstrează cu sfințenie. Are o deviză care, într-un fel s-a transformat în principiu existențial: „Viața în Spania este ca mersul pe bicicletă. Dacă nu pedalezi, cazi”. Actualmente lucrează într-un locutoriu telefonic, proprietatea unui român, Neluțu Moise, care se ocupă și cu transportul de pachete pe ruta Spania - România și retur. În țară, Chirăescu Stan a fost șef birou transport la ROMCEREAL Slatina iar soția - șefa contabilă la RESCOPA din aceeași localitate.

În căutarea unui consătean

Undeva, într-un apartament, pe o stradă vizibil populată cu români, locuiesc familiile Zorilă și Jipa, din localitatea Cervenia, județul Teleorman. Zorilă Mirela Daniela, Zorilă Sandu Valentin, Zorilă Steliana, Zorilă Emil, Jipa Doina și Jipa Florin. Bărbații lucrează într-o firmă de construcții al cărei patron este un român, pro-

prietarul apartamentului în cauză. Primul care a venit în Spania a fost Emil Zorilă, fost gardian public, cel care a avut și cele mai multe peripeții. Soția lui, Steliana, spune că abia așteaptă să obțină „actele” și să-și aducă din țară fițița, Ramona, în vârstă de 11 ani. Emil, la început, ca orice român care vine în Coslada, a încercat să-și găsească vreun consătean. Surpriza cea mare a fost că nici unul dintre cei pe care-i cunoștea din țară nu a vrut sau nu a avut posibilitatea să-l ajute. Punctul de reper a fost celebra „Piață a Românilor” situată în centrul Cosladei, unde se întâlnesc de obicei atât cei care-și caută un loc de muncă precum și cei care caută un adăpost. Zile în sir a fost determinat să doarmă într-o mașină pusă la dispoziție cu amabilitate de niște amici. Nopti de disperare, nopți de zbucium, nopți de suferință. Într-un târziu, și-a găsit de muncă în construcții și a reușit să închirieze o cameră într-un apartament. Sunt foarte mulți dintre români care au trecut prin așa ceva la sosirea pe teritoriul iberic. Pentru că, conform unui vechi proverb românesc, „realitatea de acasă nu este totuna cu realitatea din țarg”.

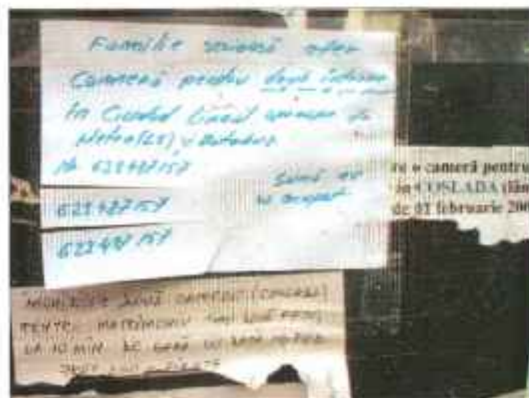
„Pământul făgăduinței” e (un pic) cam dur

Daniela Zorilă are 26 de ani și este absolventă de liceu pedagogic. Are un copil în vârstă de patru ani, Cătălin, lăsat în grija socrilor aflați în România. Îmi povestește despre iluziile pe care și le fac românii din țară și despre imaginea distorsionată pe care o au aceștia despre viața din Spania. Mulți își imaginează că Spania este „pământul făgăduinței” dar puțini știu că realitatea este uneori extrem de dură. Doar cei care o trăiesc pe propria piele pot s-o înțeleagă. Din păcate, puțini dintre românii care locuiesc în Coslada au curajul să spună adevărul celor de acasă. Adevărul suferințelor și umilințelor pe

care le îndură zi de zi, ceas de ceas. Unii au avut norocul să întâlnească familii binevoitoare și tolerante, alții au avut neșansa de-a lucra la alți români sau la spanioli care s-au dovedit a fi în cele din urmă niște escroci. Săptămâni sau uneori luni de zile lucrate gratis, fără să primească în final nici măcar banii de transport. Alții au fost nevoiți să lucreze în condiții aproape inumane pe bani foarte puțini. Și totuși, oare ce-i îndeamnă pe acești oameni să-și ducă existența mai departe în aceleași condiții de viață?

Șofer, ospătar, barman

Valentin Zorilă are 30 de ani și a lucrat în țară de foarte mult timp: a fost șofer, ospătar, barman. „De toate pentru toți”, dar numai carte de muncă nu s-a putut. „Stai liniștit - spuneau patronii - o să-ți facem carte de muncă”. Și liniștit a stat câțiva ani până când, la un moment dat, și-a dat seama că nu se mai poate. Atunci, și-a luat lumea-n cap și a plecat în Spania. Acum așteaptă să obțină permisul de muncă și rezidență în urma noilor reglementări intrate în vigoare la data de 7 februarie. Problema este că deja există dificultăți în obținerea unui contract de muncă, ba mai mult, beneficiarii contractului trebuie să-și plătească singuri impozitele la stat desi, în mod normal, patronii ar trebui să facă acest lucru. Bieții oameni sunt dispuși la orice efort numai să-și reglementeze situația pe teritoriul spaniol și să obțină în final permisul de muncă și rezidență. Imaginați-vă că aceste impozite în construcții, spre exemplu, pot ajunge până la 350-400 de euro pe lună. Dacă mai punem la socoteală chiria unei camere care poate depăși 250 de euro, mâncarea și alte cheltuieli administrative, am putea deduce foarte simplu cu ce mai rămâne un român care câștigă în mod normal 1.000-1.200 de euro pe lună. Ca să nu mai spunem că există români care nu câștigă mai mult de 500-600.





3/4 ortodocși

Costel Acatrinei este de șapte ani în Coslada împreună cu soția și băiețelul, Sergiu, în vârstă de doar nouă luni. Este prezbiter la Comunitatea Sion și mulțumit sufletește de tot ceea ce a realizat până în acest moment. Îmi spune că există o numeroasă comunitate adventistă, în jur de 2.000-2.500 de persoane, dar că numărul comunității ortodoxe este mult mai mare. Statistic vorbind, comunitatea ortodoxă reprezintă 3/4 din numărul total al românilor din Coslada. Necazul comunității ortodoxe este acela că, până la această oră, nu există oficial o biserică în această zonă, așa cum există spre exemplu în Arganda del Rey sau în alte localități din Comunitatea de Madrid. De obicei, bisericile reprezintă mai mult un punct de reper pentru românii de aici decât un loc în care, într-adevăr, să se implice în activitățile specifice cu tematică religioasă. De obicei, în Spania, bisericile se substituie asociațiilor culturale sau organizații sociale, care, deocamdată nu există sau sunt în curs de constituire. FEDROM - Federația Asociațiilor de Imigranți Români din Spania www.fedrom.org, reprezentată de Miguel Fonda Ștefănescu, încearcă să-i ajute pe cei interesați în constituirea unor astfel de asociații, acordând atât asistență socială cât și juridică.

Video la Adam

Daniel a lucrat în România la un post de radio și, actualmente, după aproape opt ani „de Spania”, este proprietarul unui studio video intitulat Adamvideo. A plecat din România, ca orice român, în ideea că o să-și facă o viață mai bună. Inițial s-a gândit să investească în România banii câștigați în Spania dar, încetul cu încetul, s-a convins că lucrul acesta nu este rentabil. Bani aruncați în vânt, obiecte de mobilier deteriorate. Apoi s-a gândit că investiția cea mai bună este în Spania. A făcut două împrumuturi bancare și a cumpărat două apartamente în rate pe care le-a închiriat altor români. Din chiria obținută plătește ratele la bancă. Profit sigur și investiție zero având în



vedere impresionantele creșteri anuale ale prețurilor imobilelor. Chiriașii români plătesc, de fapt, în timp, cele două apartamente ale inginerului întreprinzător. Singura problemă de integrare, conform spuselor lui Daniel, a fost învățarea limbii spaniole.

Cozonac ca la mama acasă

Luminița Tecu, fostă asistentă medicală, este o tânără întreprinzătoare, proprietara unui magazin alimentar din Coslada. Afacerea, începută acum câțiva ani, n-a avut parte de susținerea soțului, care a considerat-o falimen-

tară, având în vedere poziționarea între două supermagazine care în mod normal ar fi trebuit să decapiteze pur și simplu această inițiativă. Și, totuși, după doi ani de „rezistență” înverșunată, magazinul a început să-și amortizeze investiția. Clienții sunt atât români cât și spanioli dornici să deguste produsele de patiserie specific românești. Cozonaci proaspeți, chec, ștrudele, cornulete. Adevărul este că amabilitatea celor câțiva angajați te face să crezi că nu te afli într-un magazin românesc. Toată lumea îți zâmbește și te servește în cel mai rapid mod cu putință. O lecție bine învățată și foarte bine pusă în aplicare de către Luminița, mama unei fetițe în vârstă de 12 ani, Beatrice. „Deși sunt în Spania de mai bine de șapte ani, totuși, plec în țară în fiecare an. Mi-e dor până și de străduța pe care am locuit, așa cum este ea, cu gropile ei”.

Unii n-au văzut Madridul

Români deschisi, români suspicioși, români triști, români fericiți. Dar mai ales români care nu sunt cu absolut nimic mai diferiți decât românii din România. Chiar dacă, uneori, ai impresia că „lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi”. Români care se adună cu zecile sau sutele într-o piață cunoscută deja de către toată lumea drept „piața românilor” în căutarea vreunui loc de muncă sau în speranța că vor întâlni pe cineva cunoscut cu care să mai schimbe o vorbă. Lăsând la o parte micile discensiuni și tensiuni existente se poate spune că România din Coslada are toate

calitățile și defectele României din România. Există români care n-au vizitat niciodată Bucureștiul, deși nu locuiesc la o distanță prea mare față de Capitală, la fel cum există români din Coslada care n-au vizitat niciodată Madridul. Pentru că, orice s-ar spune, mentalitatea nu se poate schimba chiar atât de simplu cum își imaginează unii, într-un interval atât de scurt de timp. Iar banii, prosperitatea, bunăstarea materială nu pot compensa niciodată lipsa de cultură și educație. Norocul nostru că spaniolii nu sunt nici ei cu nimic mai prejos la acest capitol.

text și foto: Gelu Vlașin



MALTA

TĂRĂMUL CAVALERILOR



Intercontinental



465€

PASTE 2005

Tarifele includ:

- 4 nopti cazare la hotel
- bilet avion cursa charter
- transfer aeroport-hotel si retur
- asistenta turistica

Apartamente



220€

Solana



357€

Vivaldi



405€

Springfield



322€

Bella Vista



336€

Palazzini



336€

Santana



360€

● Situată aproximativ în centrul Mării Mediterane, la 100 de km la sud de Sicilia, Malta oferă atracția unor ape limpezi, golfuri spectaculoase și plaje cu nisip în timp ce în orașe zidurile marelui fortărețe medievale, splendidele biserici și palate construite în stil baroc, reflectă bogata istorie a insulei.

● Se pot vizita templele megalitice de la Hagar Qim, Mnajdra care datează de 5000 de ani (mai vechi decât piramidele și Stonehenge-ul), Grotta Alabastră similară celei din Capri, unde puteți experimenta fenomenul "mainii albastre", biserici cu puteri miraculoase (Ta' Pinu), Catedrala (Sf. Ioan), Auberge de Castille, Upper Barakka Gardens, Palatul Marilor Maestri, Portul Sf. Elmo, Muzeul armelor, Domul din Mosta, Castelul Verdala, Fereastra Alabastră Gozo, Fungus Rock. Malta reprezintă și scena de desfășurare a unor filme celebre precum Gladiatorul, Conte de Monte Cristo sau Popeye Mănarul.



Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C,
sector 1, Bucuresti, Romania Tel/Fax: 0040-21-650.50.58/210.72.46
Mobil: 0722-62.69.03 Cod fiscal: R11702426 Reg. Com.: J40/3806/1999
Licenta turism: 1591/20.03.2002 E-mail: maltatld@malta.ro



MALTA
travel

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Brâncuși



Bucul Român de Audit al Trezoreriei
a primit Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standarturile Internaționale de Audit



Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studului Național de Audiență, măsurate în perioada mai 2003 - mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

REDACTOR ȘEF: Mihail Gălbățu - mihail.galbatsu@revistafiacara.ro,
indaco@revistafiacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Stoian
petru.stoian@revistafiacara.ro

SENIOR EDITORI: Liliana Petru - liliana.petru@revistafiacara.ro,
Tudor Colli Zorogaru - tudor.colli@revistafiacara.ro

EDITORI: Alice Gheorghe - alice.gheorghe@revistafiacara.ro, Dan Târziu
SPORT: Fanny Iancușanu Dumitrescu

COLABORATORI PERMANENȚI

Cătălin Apăreț, Maria Gălbățu, Gani Gălbățu, Mihaela Mărgărit,
Mihaela Clăreț, Maria Pătruș, Raluca Șerban, Bogdan Ștefan, Dana Zorogaru

SENIOR EDITOR FOTO: Gălbățu Tibor - gabaltu@revistafiacara.ro

FOTOREPORTERI: Robert Harbăreț - robert.harbarec@revistafiacara.ro

TEHNOREDACTOR: Iuliana Tătar - iuliana.tatar@revistafiacara.ro,
dtp@publicatiileflacara.ro

CULEGERE COMPUTERIZATĂ: Anghela Gălbățu

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE ROMĂNI: Gică Vlașin (Madrid),
Cornel Tania, Vasile Cărbăneșu (Roma), Andrei Mărgărit (Londra), Eugen Trușcă

(Canada), Adina Dabija, Bogdan Suceavă (SUA) **STRĂINI:** Juri Iuvă (Sri Lanka),
Hoon Jeon (Coreea de Sud), Izabela Steier (Olanda)

ÎN TERITORIUL: Marius Căndăș (Săbău), Dan Mărgărit (Gălbău)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagini



**PUBLICATIILE
FLACĂRA**

Societate cu capital 100% românesc
Căminul Republicii, București
str. 1, 405/588/1991 din 04/07/1991
Căminul Republicii, București

S.C. PUBLICATIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Trezoreriei - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Hăbîn
alexandru.habin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandia Arion -
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE și MARKETING:
Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Iancușanu Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: ofi@publicatiileflacara.ro

Adresa București: sectorul 1, Poșta Flacăra nr. 1, cod 013701, C.P. 33, C.B. 12

Cod IBAN RO: RO74RNCB5010000007890001; BCR, sector 1, București

Cod IBAN USD: RO20RNCB5010000007890003; BCR, sector 1, București

Cod IBAN EUR: RO90RNCB5010000007890004; BCR, sector 1, București



Fundatia „Premiile Flacăra - Bandoia”
Președinte: George Arion



Director al publicațiilor de divertisment **ALEXANDRU PĂSĂRIȘ**

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Doru Vintilă - doru.vintila@revistarebus.ro

Corectură: Victoria Scutiu și Pompiliu I. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Plan: Iona - iona.iona@publicatiileflacara.ro

Telefon: fax 222.67.38; 224.36.88

Contabilitate: Flămieța Tudor

Distribuție (222.66.28; 224.37.44): Marian Călcău,

Constantin Epure, Mihail Ion, Nicoleta Predescu

Căminul de joacă și de recreație se pot abona
la S.C. Publicatiile Flacăra S.A.

Căminul se pot abona și prin: S.C. MTPRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicatiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolelor aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

SOCIAL Poveste de cartier GUSTERIȚA



REPORTAJ Stradivarius în România



SENZATIONAL Canibali de Congo



INEDIT Vând craniu. 1 milion



VIP O trupă cu Hi-Q



ANCHETĂ TriăNON-ul istoriei



EPIFANIA Minunile Sfântului Anton



ACTION SPIONI ÎN ARȘIȚĂ



BUSINESS

Paul Paschivici, omul care a făcut cea mai rapidă imprimantă din lume	56
Moda investițiilor imobiliare	82

SĂNĂTATE

A fi sau a nu fi bărbat	64
-------------------------	----

MEDIA

Gavrilă & Asociații salută Zapp Share Free	66
---	----

FILM

Ispita O logodnă foarte lungă	72
----------------------------------	----

ETAJUL DE IMAGINE

Omul care a refuzat s-o vândă pe Monica Bărlădeanu	74
--	----

VIP

Ilie Dumitrescu artist al golorilor, jucător în artă	78
---	----

AUTO

Performanțe extreme și loc pentru toată familia și pentru bagaje	84
--	----

TURISM

Whisky și palate	86
------------------	----

STIL

Pregătește-te pentru plăceri și experiențe exotice	88
--	----

ISTORIA UNUI PRODUS

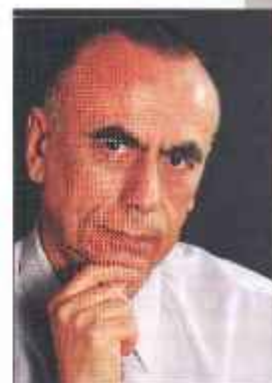
Per fumo	94
----------	----



fotografie: Mediafax

Altceva

În aceste zile, Institutul Național de Științe ale Educației a publicat un studiu numai în aparență incendiar.



MUMA LUI ȘTEFAN CEL MARE ȘI ANDREEA MARIN

68% dintre elevii intervievați pentru realizarea acestui studiu afirmă că școala nu are nici o legătură cu viața. 36% dintre ei consideră că școala nu le oferă modele. 20% cred că poți ajunge om de afaceri și fără să tocești băncile unei instituții de învățământ, iar 10% că poți ajunge politician fără a ști să conjugii verbul „a fi”. Modele? În primul rând, vedetele de televiziune, susțin 36% din eșantionul de 2007 de chestionați. Apoi – atenție părinți! – membrii familiei – 16%. Ultimii pe lista de preferințe – oamenii de cultură, cu doar 1,2%.

Rezultatele acestui studiu au stârnit o perplexitate ipocrită. De fapt, n-ar trebui să ne mire prin nimic. Este scara de valori pe care a propus-o societatea românească în ultimii ani. Nu elevii sunt de vină fiindcă nu-și găsesc alte repere. Vinovați pentru această stare de lucruri? Și guvernele care s-au succedat, și școala încrămențită în proiecte vechi, și mass-media care propun comportamentul unor bătărani și analfabeți ca pildă de urmat, și familia care lasă numai în sarcina altora educația copiilor. De aceea, între o mamă care își lasă băiatul să sângereze la porțile închise ale cetății și strălucitoarea Andreea Marin, elevii de azi o vor alege ca ideal, pe bună dreptate, pe cea din urmă.

Sergiu Arin

În numărul viitor:



- SISTEMLILE DE JOC LA LOTO – FEBRA CÂȘTIGURILOR
- DIN CULISELE SERVICIILOR SECRETE
- NOI DEZVĂLUIRI PRIVIND MOARTEA MAREȘALULUI ANTONESCU

Avem o veste bună pentru cititorii care joacă la LOTO: pregătim un material foarte amplu despre câștigurile la loterie și, mai ales, sistemele de joc care au șanse de reușită. Cum tot românul devine jucător, atunci când sumele oferite cresc vertiginos, FLACĂRA demarează un serial în care cooptează, în echipa sa, oameni care se pricep foarte bine în domeniu și care, de mult timp, studiază cum se câștigă, ce numere câștigătoare ies mai des etc.

Alte atracții ale numărului țin de NOI DEZVĂLUIRI PRIVIND MOARTEA MAREȘALULUI ANTONESCU: am dat de o relatare a unui MARTOR OCULAR, cel care a condus detașamentul de pază al criminalilor de război. Încă o poveste cu... SERVICII SECRETE. Și multe alte surprize.

Papa, live

Televiziunea a mai atins un prag de performanță și de audiență, prin transmiterea în direct din microbuzul cu care Papa Ioan Paul al II-lea a părăsit Spitalul Gemelli, din Roma, externat după criza care a îngrijorat profund cele două miliarde de catolici din lume, și nu numai pe ei. Încă înainte de acest moment, Papa a anunțat că intenționează să participe la Festivalul Tineretului care va avea loc în Germania!



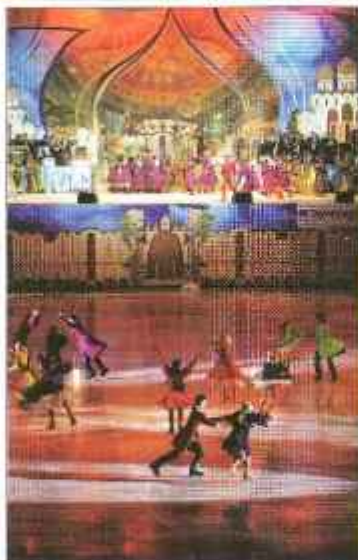
Forța străzii



Poporul libanez, zguduit până nu de mult de un lung război civil, mai are energia și curajul să iasă în stradă pentru o cauză. S-a întâmplat așa în urma asasinării fostului premier, Rafik Hariri, extrem de iubit, după cum se vede, și cunoscut ca opozant al prezentei în țară a trupelor siriene. Acestea s-au instalat aici ca „forțe de pace”, în urma conflictului amintit, și nici n-au mai plecat. Uriașele manifestații din marile, însă, dublate de presiunile internaționale, au provocat atât demisia în bloc a guvernului, cât și anunțul Siriei că își retrage trupele.

Partea leului

Ceremonia de deschidere a Campionatelor Mondiale de patină artistică, în Palatul Sporturilor din Moscova, a fost un spectacol fastuos, onorând un palmares național impresionant: 24 dintre cele 48 de titluri puse în joc din 1993 încoace. Paradoxal, însă, a fost pentru prima oară când Rusia a organizat campionatele mondiale după 1903!



Insule în litigiu

Serialul bătăliilor pe insule continuă: după Maldive și Kurile, a venit rândul micuțelor formațiuni stâncose Dokdo, controlate de Coreea de Sud și revendicate acum de Japonia. Drept urmare, protestatarii sud-coreeni au dat foc drapelului nipon, în fața Ambasadei din Seul a acestei țări. Despre Insula Șerpilor, rămâne cum au stabilit.

Hoți și vardiști

Louis Eppolito (în centru), escortat într-o clădire a Centrului de detenție din Las Vegas, este unul dintre cei doi foști ofițeri de poliție newyorkezi arestați în legătură cu opt crime comandate de Mafia americană. Am trăit s-o vedem și pe asta! La ei, din fericire, Deocamdată.



Hotelul groazei

Slujba religioasă oficiată în Hotelul Sheraton din Brookfield, Wisconsin, s-a transformat brusc într-un camagiu: un nebun înarmat a ucis șapte oameni, răbind grav alți patru, după care s-a sinucis. Polițiștii ajunși la locul grozăviei n-au mai avut ce face, decât să încerce să liniștească supraviețuitorii (vezi foto).

ESTE INTERZISĂ VÂNZAREA ȚIGARETELOR CĂTRE MINORI

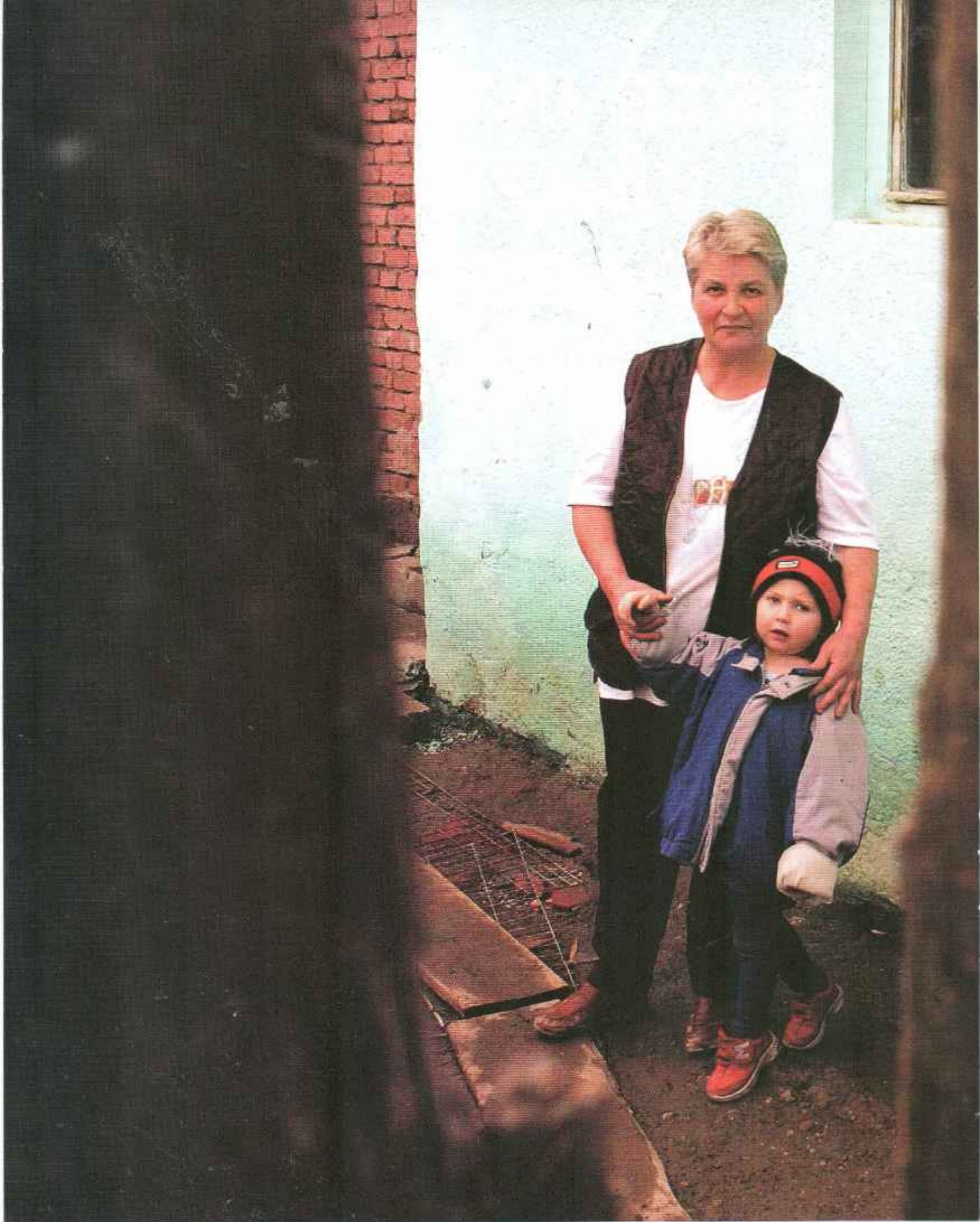
**RESPECTĂ LEGEA!
E RĂSPUNDEREA TA!**

Când un minor îți cere țigarete, refuză-l.
Legea interzice vânzarea produselor
din tutun către tinerii sub 18 ani.

Respectă legea! E răspunderea ta!
Țigarele nu sunt pentru minori.

Campanie inițiată de
Parteneriatul pentru prevenirea fumatului juvenil.





social

Poveste de cartier

Gușterita

Judecătorul nu înțelegea cum poți să sugrumi pe cine „După ce i-am lovit, bătrânul și baba lui au căzut un picioarele pe gâturile lor. Dreptul, pe om, stângul, pe fețea, până când m-am convins că-s morți. După aceea le-am dat foc și am plecat acasă.” Criminalul e bine-mersi, la Jilava. Are un acoperiș deasupra capului, trei mese pe zi, medicamente gratuite dacă se îmbolnăvește. Adică o viață de lux, prin comparație cu familia lui. Care plătește adevăratul preț al crimei. O femeie și patru copii evacuați din apartament prin sentință judecătorească. Arătați cu degetul, pe stradă sau la școală, că sunt din neam de criminali. Bătuți, terorizați de vecini, îndemnați să se sinucidă, internați la psihiatrie.

Un coșmar care nu se mai termină, de 17 ani. Și care nu intră în competența nici uneia dintre instituțiile statului din România. Mariana Schuster își recunoaște păcatul. Uneori, când i se întunecă mințile de atâta suferință, gândește că toate astea nu intră nici în „competența” lui Dumnezeu. Parcă ar fi urzite de Celălalt!

picioarele. Iosif Schuster i-a explicat: te altul. I-am aliniat și m-am urcat cu Și m-am tot răsucit așa, cu toată greu-



Locul blestemă omul

Orice oraș care se respectă are un „ca-n codru” al lui. O lume de „după blocuri” care „ne face” pe noi. Pe „axa” Bronx, Ferentari, Gușterița, de pildă. Ultimul cartier aparține Sibiului și are o poveste destul de ciudată. Pe vremuri era o comună înfloritoare, locuită de sași. Case de mai mare dragul, grădini pline de rod. Țăranii din zonă aprovizionau cu legume și cereale toate piețele județului. Ba chiar și pe cele din împrejurimi. Prin anii '80, când Ceaușescu a fost obligat să le dea liber sașilor, localnicii și-au luat tălpășița spre Germania și Austria. Măndrețe de gospodării au căzut în para-

gină, dar nu au rămas ale nimănui. Imediat ce au prins „pontul”, țiganii, boschetarii și infractorii de toate felurile din Sibiu și-au mutat cartierul general în Gușterița. Ce-a ieșit e lesne de înțeles. Un loc al pierzaniei, o variantă de iad. Adăugită și îmbunătățită în anii '90. Când, din pricini electorale, primăria a înzestrat cu acte, mai mult sau mai puțin în regulă, fauna din zonă. Un cartier în care „omul sfîntește locul” se aplică exact pe dos. „Locul blestemă omul” cumsecade obligat de soartă să se adăpostească în Gușterița. Este și cazul Marianei Schuster.



Record de nenorocire pe

Drumuri desfundate, case foste bune de locuit, cândva. Pe Intrarea Văii sunt de-a dreptul dărăpănături. Pături amenințator prin pereți. Picură în pat, pe masă, în farfuria de ciorbă. Niște copii zdrențăroși cară vreascuri de... La numărul unu, unde știam că locuiește Mariana, o găsim doar pe nora ei: „Nu mai stă aici, pentru moment, că

Femeia se sperie când aude de presă, în ideea că iar s-a întâmplat ceva rău. Suntem chit, pentru că și eu mă sperii. Știam că are 44 de ani și vād că arată trecută de 60. Ochi adânciți în orbite, riduri asemenea crăpăturilor din pereți. Prin aburii unei fierturi de cartofi, fără urmă de nădejde, bucurie sau ceva asemănător, Mariana Schuster îmi spune – „doar pentru că ai bătut atâta drum, de la București, nu că mi-er folosi la ceva” – povestea ei.

Până să se mărite și vreo câțiva ani după asta, Mariana s-a considerat norocoasă. Părinții ei erau înstăriți, aveau pământ și creșteau animale, nu le lipsea nimic. Ea și-a văzut de școală, numai că, la un moment dat, s-a cam îndrăgostit. A lăsat liceul pentru Iosif. Băiat bun, de altfel, pe vremea aceea. Lucra cu gestiune, la IUPS, mergea în delegații, câștiga destul de bine. Au primit și un apartament de la întreprindere, în cartierul Țiglar. După un an s-a născut primul copil: „Nu aveam de ce să mă plâng. Casa era casă, băiețelul o frumusețe, bărbatul părea pâinea lui Dumnezeu. Îmi punea salariul în mână, eu programam banii, nu mă certa, de bătaie nici vorbă, nu le avea cu anturajul și băutura.”

După vreo șase ani, lucrurile s-au schimbat brusc. Într-o bună zi, din motive neștiute nici astăzi, Iosif al ei n-a mai vrut să meargă la serviciu. S-a apucat de băutură și de tăiat frunză la câini prin oraș. Aveau, deja, trei copii și al patrulea era pe drum. Datoriile la întreținere creșteau de la o lună la alta. Cu mâncare îi mai ajutau rudele, dar, la un moment dat, s-au săturat și ele. Într-o seară, simțind că-i ajunge sărăcia la os, bărbatul și-a anunțat familia că este cazul să facă ceva. Nu a spus ce, dar a făcut. Adică a jefuit doi bătrâni, despre care știa că au ceva bani la saltea. Oamenii l-au prins asupra faptului, așa că i-a și omorât. Apoi, ca să șteargă urmele, a dat foc la gospodărie. Mariana are și acum coșmaruri pe tema asta: „Eu nu știam, pentru că nu mi-a spus, a venit acasă ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar am ieșit să vād ce-i cu incendiul, numai că vecinii nu m-au

lăsat să mă uit, că eram în luna a opta. Mi-au povestit, după aia, cum a scos poliția de acolo morții desfigurați de flăcări. După o lună au găsit și făptașul. Când am aflat că e soțul meu, era să paraliziez. De-abia născusem, s-a prăvălit cerul pe mine. De atunci n-am mai avut o clipă de liniște. Toată viața mea și a copiilor mei s-a întors pe dos.”

Iosif a recunoscut totul la proces și a fost condamnat, în 1988, la 23 de ani de închisoare. Mariana a rămas fără nici un venit, cu patru copii mici și datorii enorme la întreținere. După două săptămâni a fost evacuată din bloc, prin sentință judecătorească. S-a trezit în stradă, pur

țigani, curtea e un coș de gunoi.”

Culmea este că, în astfel de condiții, toți copiii Mariane au mers la școală și chiar au învățat destul de bine. Numai că n-au rezistat prea mult răutății colegilor. Nu era zi lăsată de la Dumnezeu în care să nu li se spună că sunt pui de criminali. Veneau acasă plângând, zgâriați, bătuți, cu hainele rupte. Mama lor, frântă de oboseală, că muncea ca zilier, și de necaz, că-i vedea așa, nu mai avea putere nici să-i încurajeze. Plângea alături de ei.

Într-o zi, din senin, s-a trezit cu bărbatul la ușă. Obținuse o întrerupere de pedeapsă, că era bolnav. A sărit direct la gâtul ei, s-o omoare. Că-i

Mariana Schuster și-a crescut copiii într-o pivniță. Chiar și așa, însă, cartea n-a fost neglijată. O cutie mare, din carton, plină cu diplo



și simplu: „Credeti-mă că eram pierdută, nici nu știam ce să fac. Să-mi caut o locuință, nu aveam cum s-o plătesc. Să-mi caut serviciu, cui lăsam copiii? O vreme am trăit din vânzarea lucrurilor luate din casă și am dormit pe la puținele rude care mai erau în viață. Le-am luat la rând și, când nu ne-a mai primit nimeni, că asta e, fiecare cu viața lui, am început să caut un loc părăsit prin Gusterița. Știam că e periculos, că stăpâni sunt țigani. Dar n-am avut de ales. Într-un final am găsit o pivniță și ne-am mutat acolo, pe strada Văii. Am făcut curățenie, ceva reparații, am pus ușă la intrare. Toată ziua spălam și frecam, dar degeaba. Locul e sinistru orice ai face. Apa curge pe pereți, ne-am îmbolnăvit cu toții de la umezeală. Lumină electrică nu există, grupul sanitar e comun, în camerele din jur sunt numai

înșală, că a auzit el că umblă cu alți bărbați. Cu chiu, cu vai, a scăpat doar plină de vânătași și cu buza spartă. Când a plecat, Iosif s-a jurat c-o omoară. La următoarea permisie sau când se eliberează: „Eu nici nu înțeleg cum a fost lăsat să umble liber pe stradă, că doar a făcut crimă dublă, cu circumstanțe agravante, că a distrus și bunuri. Mi-e foarte frică de amenințările lui, avea ceva necurat în ochi și în glas când mi le înșira. Sunt sigură că poate să mai omoare, parcă ar fi prins gust pentru așa ceva. Nu măi este omul pe care l-am iubit cândva, s-a transformat în altcineva. De la bătaia aceea nu l-am mai căutat. Până atunci îi trimiteam pachete, din foarte puținul nostru, mergeam în vizite, duceam și copiii. Acum nici ei nu mai vor să-l vadă.”

cap de locuitor

În loc de geamuri, tencuieli căzute. Apa din pivnițe, de la infiltrații, urcă foc prin spărtura din gard. Poarta e încuiată, cheia s-a pierdut demult. Nu încăpem cu toții. Încercați pe strada Oltețului, la numărul 30." Încercăm.

Copleșită de atâtea necazuri, Mariana nici n-a băgat de seamă că îmbătrânește. În urmă cu vreo șase ani, când s-a uitat prima dată în oglindă, după foarte mult timp, a avut un șoc. Aproape că nu s-a mai recunoscut. De aceea s-a și mirat foarte tare când un taximetrist din zonă a început să se intereseze de ea. Dacă n-ar vrea s-o ajute, să stea împreună, că e divorțat și a văzut-o femeie la locul ei. Chiar dacă a fost avertizat despre necazurile familiei, Ilie Ily s-a mutat în pivnița din strada Văii. Mariana n-a apucat să se bucure că de acum are un sprijin, pentru că altă nenorocire își aștepta rândul la ușa ei.

răzbune. Și iar bătaie, spital, nopți de coșmar. Apoi Camelia. Ea n-a mai rezistat. Îmi spunea, de multe ori, că nu mai suportă amarul ăsta de viață. Eu simteam la fel, așa că n-am putut s-o încurajez și să-i spun că va fi mai bine. Dar nici nu m-am gândit c-o să încerce să-și ia zilele. A luat o cutie întreagă de somnifere. Am dus-o la Urgență și au salvat-o. Apoi la psihiatrie, fiindcă a făcut o depresie puternică. După cum vă spuneam, toți copiii mei au fost traumatizați de întorsătura pe care a luat-o viața mea și de fapta tatălui lor. Au mers la școală, au învățat, s-au ajutat unii pe alții, primii trei lucrează, deja, au o meserie. Dar oameni întregi nu vor fi niciodată.

me de premianți, este ținută în vitrina dulapului, pe post de bibelou. Și de tandră sfidare la adresa nenorocului.



Într-o noapte, Camelia și Ioana, fetele cele mai mari, au ieșit la grupul sanitar, în curte. Doi țigani din vecini au tăbărit pe ele, cu gând de viol. Scenele de acest gen sunt la ordinea zilei în Gușterița și întotdeauna se termină prost. Fetele au fugit în casă, țiganii după ele. Au spart geamurile, ușa s-a făcut țândări, i-au bătut pe toți. Pentru că a încercat să-și apere proaspăta familie, Ilie a fost înjunghiat.

Mariana a reușit să fugă și să cheme Salvarea: „Curgea sângele din el ca dintr-un porc tăiat de Crăciun, n-am crezut c-o să mai scape. Au venit Poliția, televiziunea, ziarele. Eu am spus doar ce s-a întâmplat. Țiganii au fost arestați și condamnați, apoi, la 12 ani de închisoare. Când credeam că lucrurile s-au mai liniștit, au venit neamurile lor peste noi, ca să îi

Necazurile i-au marcat pe veci. Și nenorocirea asta de cartier, traiul de Gușterița!"

Mariana s-a oprit din povestit nu pentru că n-ar mai avea ce spune. Dar se teme că eu am obosit ascultând despre atâtea nenorocire pe cap de locuitor. Când nu mă mai așteptam, respectiv după ce ne luasem rămas bun, la poartă, Mariana îmi zice, așa, ca din întâmplare: „Dar de oamenii ăștia nenorociți, din voia sortii, nu c-ar fi sămânță rea, de felul lor, și mai ales de copii, nu se ocupă nimeni în țara asta?" O întrebare pe adresa Primăriei din Sibiu. Și a zecilor de instituții care au protecția socială drept drapel. Și a cui s-o mai simți.

Text: Liliana Petruș

Foto: Octavian Tibăr



În locuințele sașilor au intrat „gușterii”

Sașii au început să plece încă de dinainte de 1989, undeva de după 1980, când aerul devenise deja

irespirabil, iar Ceaușescu îi vindea la pachet, ca și pe evrei. Dar după Revoluție, s-a dat drumul la robinet – și un alt val s-a revărsat spre Germania: în consecință, pe atunci, o casă în Gușterița se vindea cu 50-60 de mii, iar una mai răsărită putea trece și de 75.000 de lei. Țiganii n-au intrat chiar imediat, a durat vreo șase luni până s-au prins. Unele case fuseseră lăsate la cheie, altele numai închise în ideea că locatarii ei (sași) s-ar putea întoarce după un timp. Altele, pe seama vecinilor. Dar n-a fost deloc așa. Șatrele au dat sfârșit în țară și așa s-a ajuns ca familii de romi din Târgu Mureș să migreze spre Cartierul Făgăduinței: Gușterița. Un loc care nu ține nici de Sibiu. E un fel de suburbie îndepărtată, la mii de ani civilizație. E doar un soi de ligament care atârna, spânzurat în noroaiile Hermannstadt-ului. Mioara V., o localnică amabilă, ne-a invitat în casă, ne-a ospetit și ne-a spus o poveste de cartier. Între două cafele, ne-a povestit cum lucrează ea la două slujbe. Aici, două-trei slujbe mai mici fac o viață întreagă. Din banii ăștia pe care îi câștigă, Mioara și bunica ei și-au făcut poarta cea nouă, din lemn, la o casă săsească, în care își duc zilele. Mioara e dispeceră la o stație de taxi-uri – și a doua slujbă a ei este la domiciliu. Sortează piese auto pentru Germania și le curăță de bavurile din plastic. Piese vin în colete și pleacă tot în colete. Pe marginea patului are o menghină prevăzută cu o lampă de birou, la care trudește noaptea. Câștigă mai mult din debavurare, nouă milioane de lei, decât din dispeceratul taximetrelor (doar cinci milioane). Tipul care face afacerea cu piesele din Germania este, culmea, tot din Gușterița, stă la câteva străzi mai încolo. Dar și familia ei locuiește, toată, în Gușterița. Tatăl ei stă chiar pe deal, pe strada Jiului. Mioara are o fată, adolescentă, care merge la liceu – și, când se întoarce acasă, dă muzica la refuz. Fata vrea să se facă, nu știm de ce, jurnalist. Dacă te apuci de meseria asta, trebuie să pleci din Sibiu, a sfătuit-o mama ei. Poate la București. Sașii s-au mai întors, zice Mioara. Și mulți poate că ar vrea să se mai întoarcă. Dar n-au mai găsit nimic, decât casele ocupate. Sau surpate. (Mihail Gălățanu)

Stradivarius în

Dacă te uiți prin publicațiile românești, ai senzația că țara asta frumoasă și fascinantă foșgăie de *Stradivarius*-uri. O solistă româncă, având faima de a fi concertat la Londra, pretinde că a cântat pe un *Stradivarius* original pe care, culmea, un colecționar împătimit de instrumente muzicale i l-ar fi pus la dispoziție. După care colecționarul l-ar fi lăsat la artistă mult timp. Peel, pe instrument. Să ai, însă, acasă, un *Stradivarius*, e ca și cum ai sta călare pe un maldăr de bani, chiar dacă tu te uiți la strună ca la o divinitate.

Steiner contra Stradivari

Dincolo de celelalte surse de informare, cele mai avizate lucruri despre circuitul *Stradivarius*-urilor în natură (natura afacerilor & valorilor!) le-am aflat de la meșterul Tohati. El este cel care a pus alături de manufactura meșterului Antonio din Cremona pe corespondentul său din spațiul germano-austriac: Steiner. Viori la fel de apreciate, deși, poate, mai puțin cunoscute publicului larg/profanilor. Steiner a imitat *Stradivarius*-urile. Deosebiriile sunt, totuși, destul de importante: la Stradivari, lacul este maron, mai intens, în timp ce la Steiner el este roșu-sângerieu. Ambele rețete ale lacului sunt, în bună măsură, ne-

identificate. Adică în discuție. S-a lansat o ipoteză conform căreia proveniența sa ar fi vegetală. Apoi, un grup de specialiști japonezi a demonstrat că, pe lângă elemente vegetale, ar exista, în compoziția lacului, și elemente specific metalice (!), dar și chimice. Viorile din prima etapă a lui Stradivari aveau un gât mai scurt (cu câțiva centimetri). Posesorii ulteriori de *Stradivarius* au schimbat, de regulă, limba viorii. La un secol după *Stradivarius*, falsificarea celebrelor instrumente devenise o industrie de masă. Cert este, însă, în acest thriller încălcat al aventurii viorilor *Stradivarius*, că *messer Antonio* a folosit mereu același depozit lemnos.



România



Printre cei care au renunțat la viorile Stradivarius s-a numărat și Nicolo Paganini. Cel care i-a confecționat o vioară, special pentru el, a fost Guarneri. Amati a fost autorul unor alte viori, cu sunet mai dulce. Specialiștii români au menționat că, printre cei care au avut evoluții de excepție pe corzile Stradivari-ului, se află și românii Lili Ciulei, Azoțel (Remus, n.r.), Corina Belcea ș.a. În ultima vreme, pare a fi aproape o întrecere, între est-europeni, cumpărarea de instrumente faimoase, de marcă. Toma Tohati: Am auzit că și rușii au o preocupare în domeniul achiziției de instrumente vechi. Un rus, Andrei Korsakov, mi-a relatat că ar fi primit în folosință o vioară care ar fi fost proprietatea statului rus. Rușii au opt Stradivarius. Dintre care este certă cea a lui Yehudi Menuhin. Și aceasta este venită pe calea ajutorului evreiesc. Faimos în toată lumea (în fond, e o admirabilă formă de solidaritate etnică). Dar, tot rușii, posedă și destule Amati, Stradivarius-uri. Dintr-o carte englezescă, am învățat că, dacă apuci să ciocănești un instrument, îți dai seama imediat unde-l desfacut.

Alte instrumente prețioase, de asemenea de marcă, au nimerit întâmplător. Prost, adică. Și se deteriorează. Au încăput pe mâna unor lăutari, care cântă după cum apucă. Alternanțele de temperatură și umiditate sunt ucigătoare pentru instrumentele de marcă.



Două milioane pentru o vioară vândută la licitație

Antonio Stradivari a avut la dispoziție, permanent, un depozit de lemn de paltin. A folosit lemn de paltin pentru spatele instrumentului – și brad în rest. De asemenea, printre secretele de fabricație ale viorii se află și uscarea naturală care era aplicată, la acea vreme, materialului lemnos. Acum se aplică, uneori, o uscare artificială (prin diferite metode), care reduce din acustica ideală a instrumentului. Pericolul care apare, la uscarea forțată (artificială) este cel de spargere/crăpare a instrumentului. Am aflat și o poveste despre un instrument fabricat în România și care l-a costat pe un muzician de la Filarmonica din Sibiu nu mai puțin de 2.000 de euro. Era vorba despre un violoncel care n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să crape în plin concert. Nefericitul posesor a trebuit să se ducă înapoi la producător și să-i ceară repararea lui. Producătorul, renumit, i-a schimbat fața. Asta s-a

„Viorile au viața lor”

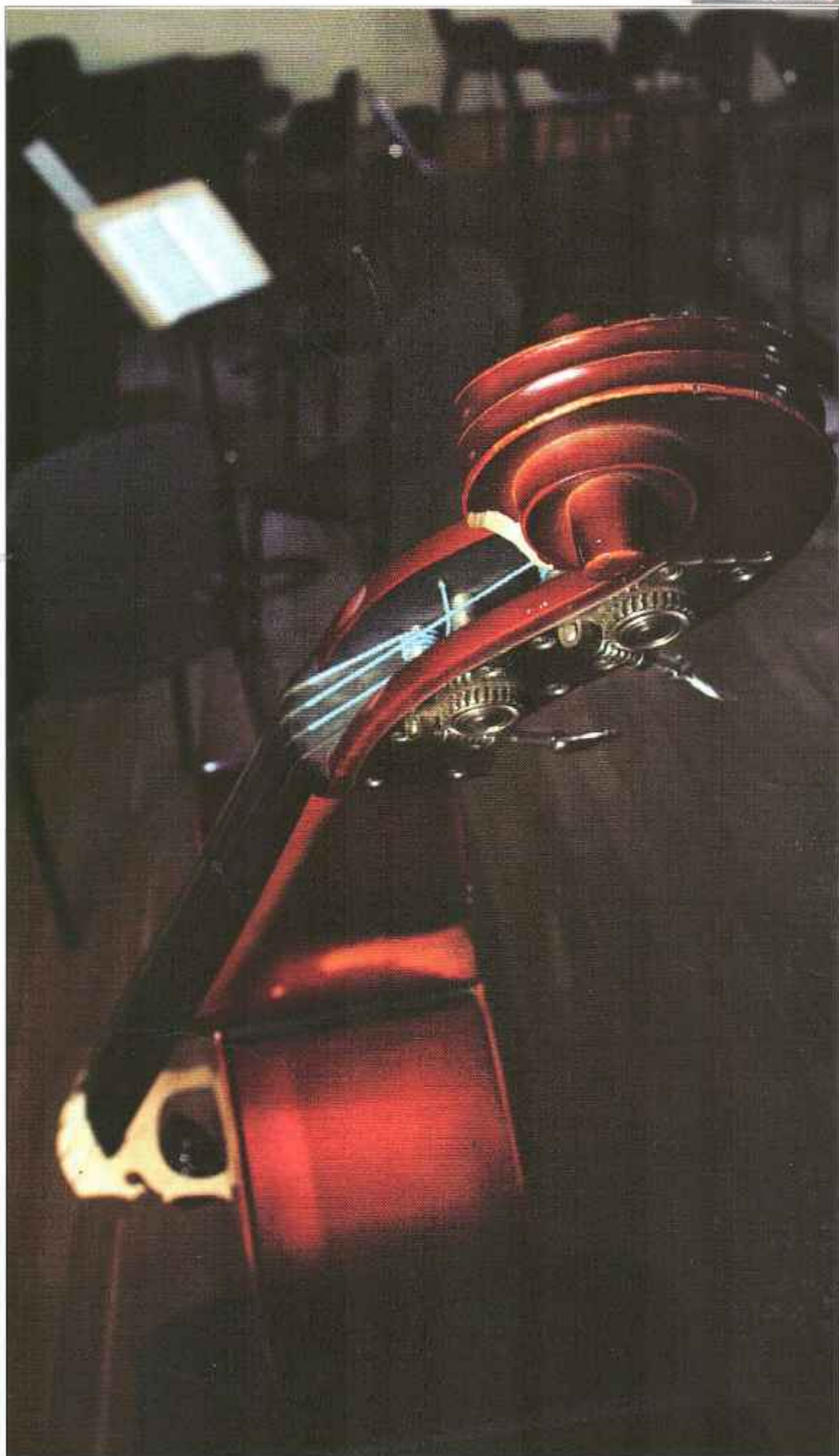


întâmplat acum trei ani – iar de atunci violoncelistul nu a mai avut nici un fel de probleme cu scula muzicală. Tot Toma T. ne-a relatat că încă se vorbește mult despre vioara lui Voicu, unui expert afirmând că ar fi vorba de un original, alții despre un fals. Dar, pretinde interlocutorul nostru, Voicu bătrânul nu ar fi prea folosit-o. Motivul e simplu: nu avea amplitudine. Nu prindea amplitudine pe coarda Sol. Iar Ion Voicu era, prin definiție, un lăutar și un virtuoz genial. În timp ce *Stradivarius*-urile sunt mai curând adaptate pentru muzica de cameră. Adică destinate, cu predilecție, muzicii clasice.

Încă un capitol important: prețul unei viori *Stradivarius* poate varia foarte mult. În funcție de felul în care a fost păstrată, gradul de conservare, acustica, starea actuală de folosință, autenticitatea (inscripțiile originale), transformările eventuale executate asupra instrumentului (posibile reparații). S-au vehiculat sume cuprinse între câteva mii și zeci de mii de dolari/euro, pentru o copie (în raport și cu calitatea și vechimea materialului din care sunt confecționate). Dar și 2 milioane de dolari, la o licitație organizată de Casa britanică de licitație, *Christie's* (vioara – perfect autentică – a aparținut unui violonist scandinav, Olaf). Beneficiarul achiziției de la *Christie's* a fost o bancă. De altfel, și pentru vioara de la Alba Iulia se caută o variantă de cumpărător tot în zona bancară, băncile părând, în ultimul timp, foarte interesate de astfel de achiziții care sunt (și) niște lovituri de imagine, dar și de valoare; astăzi *Stradivarius*-urile fiind cotate, alături de tablouri vechi, bijuterii etc., drept niște investiții bancare faste și sigure.

Legenda este îndeajuns de palpabilă ca să sucească orice minți, oricât de cuminti ar sta ele în locul lor, pitite prin capete. El, bine, a fost odată ca niciodată, că așa începe povestea, un tip numit Stradivari (Stradivarius rămâne doar numele său latinizat) care, zice-se, a făcut violi dintr-un lemn apărta. O noutate (relativă, căci oare ce mai e cu totul nou pe lume?) este că există o lucrare care profunde că lemnul din care ar fi confectionate provenea din catargul unei mai vechi corăbii turcești scufundată în Marea Mediterană. Se mai menționează că transporturile de lemn din care se făceau corăbiile turcești proveneau, ca și alte mărfuri, din Moldova de Nord, Bucovina adică. Simplă speculație? Sau adevăr? Poate câte ceva din amândouă, dar, de aici, legenda-i gata. Se face apel și la o lucrare privind Fondul Bisericesc și Pădurile din Bucovina (semnată de Vasile Vorobet), dar și la o alta, semnată de Radu Ichim – și intitulată *Istoria pădurilor și silviculturii din Bucovina*. Conținutul primei lucrări trimite direct la transporturile pe care otomanii le primeau din Moldova, la prețuri foarte mici, cherestea și lemn rotund (bușteni în trunchiuri), transportate cu plutele pe traseul Bistrița-Siret-Dunăre (pe lângă cantitățile mari de cereale, vite, oi, miere, sare). Aceeași referință menționează că regularitatea – precum și rectitudinea –, ambele observabile la inelele anuale de la molid îndeosebi, i-au conferit masei lemnoase calitățile cele mai de preț, înmagazinate în lemnul de rezonanță și claviatură. Remarcate în mod special sunt pădurile virgine aparținând ocolurilor seculare din Stulpicani, Falcău, Putna și Moldovița. Același lemn era propice și pentru ambarcațiuni: Arboretele, fie în amestec, fie pure, erau în majoritatea lor „bine încheiate”, furnizând lemn bun pentru construcții navale și catarge, datorită creșterilor în lungime și aspectelor de „cilindricitate și rectitudine”.

Dincolo însă de legendă, este cert că Stradivari folosea un fond secret de material lemnos, aserțiune confirmată și de un expert român în violi, care, totuși, obiectează în privința posibilității de a folosi un lemn de catarg pentru un Stradivari, deoarece acesta ar fi fost prea îmbibat de sare... Pe una dintre faimoasele Stradivari-uri a concertat și Paganini, alt sămbure inepuizabil de mil. Paganini avea o întreagă colecție de Stradivari-uri și Amati. Ca să se explice talentul neobișnuit al virtuozului, s-a pretins că și-ar fi vândut sufletul și că a patra coardă a violii sale ar fi fost făcută din intestinele soției sale. Primul Stradivari din România, măcar din punctul de vedere al celebrității, este cel al lui Ion Voicu. Despre el se știu ceva mai multe lucruri, pentru că a fost o vioară aflată, cumva, într-un soi de reflector luminos. Cel al scenei, al recitalului.





Destinul violilor

Viorile au însă **destinul și viața** lor, după cum ne spune Toma Tohati (fost violonist, acum având vârsta unui bunic cu nepoți în regulă). El este unul dintre *connaisseur*-ii, puțini câți mai sunt, în România. Unele au nimerit-o **bine**. Altele au nimerit-o prost. Cele care au nimerit-o bine au ajuns în brațele unor profesioniști sau pe la capete încoronate. Chiar în vremea lui Stradivarius, viorile acestuia costau mult. O vioară, de pildă, ajungea la 1.000 de florini, iar florinul era din aur.

Unde mai pui că unii mai cu drag de artă comandau și pe atunci garnituri întregi. Sau cuartete, cum se mai numeau. Un cuartet cuprindea două viori, plus o violă și un violoncel.

Toate instrumentele, conform unei autorități – și am numit aici ghidul francez Larousse de la Musique – pe care le-a confecționat Stradivarius sunt 1.100. (După alte surse, sunt 2.000, **n. red.**).

Antonio Stradivari a lucrat vreo 60-70 de ani (a trăit 87 de ani și a început să lucreze pe la 17 ani, **n. red.**). Instrumentele pe care le-a încheiat în prima perioadă nu sunt la fel de bune ca acelea din ultima parte a vieții. În total, vorbim de vreo mie de viori normale, întregi. Adică unele care să măsoare de la cui până-n gât vreo 36 de centimetri. Dimensiunile sunt diferite. Poate fi o vioară și de trei sferturi, dar și de șapte optimi. Una de școală adică. Se începe uneori cu un sfert. Stradivari a construit și asemenea viori. Acum se susține că ar mai exista în lume în jur de 400 de instrumente. Dintre care numai viorile sunt undeva între 80 și 200.

Ar mai putea fi vorba de un nou Stradivarius

O familie din Alba Iulia a moștenit o vioară. Ea a zăcut, timp de mulți ani (poate câteva zeci), pe un dulap. Deoarece are inscripția „Antonio Stradivarius Cremonensis”, familia și-a dat seama, într-un târziu, că s-ar putea să aibă în posesie un instrument fabricat cu vreo 300 de ani în urmă, de către chiar cel mai renumit lutier al tuturor timpurilor (școala italiană de lutieri este celebră și, în afară de cel numit mai înainte, cuprinde cel puțin încă două figuri arhicunoscute de lutieri: Guarneri și Amati). Pentru că posesorii erau doi bătrâni, ei s-au temut să-și divulge identitatea, de frica hoților care i-ar putea calca. Temere oarecum întemeiată, deși îndușoasă. Dar dacă te gândești că un Stradivarius autentic valorează între 200.000 și 2 milioane de dolari... Un reprezentant al familiei a încercat să o evalueze și expertizeze. Așa s-a ajuns la Toma T., care, din nou, ne spune: Vioara m-a pus pe gânduri. Este lăsată de bunic nepotului, bunicul fiind un fost avocat. Ea a fost reparată în 1899 de un lutier din Viena. Mășterul nu s-a atins de eticheta originală. Dacă ai fi avut o microcameră video (scumpă, **n. noastră**), ai fi mai sigur. Dar, oricum, sunt foarte conștienți că vioara din Alba merită multă atenție. Mi-a fost adusă de un intermediar, care este domnul Popescu (Stefan, **n. noastră**), un om de afaceri care are o firmă de computere. Le-am comunicat și opinia mea, cum că ar trebui să o ducă, mai departe, la Budapesta, am fost eu, cândea, acolo, la un mășter pe care îl cunosc. Era un specialist bine documentat. Pentru a o exporta temporar din țară am să îi dau eu hârtie, la Budapesta ar putea obține o consultație în plus, mai sigură.



Vameș de sunete

„M-am trezit, într-o zi, pe vremea vechiului regim, cu doi ofițeri la ușă. Unul dintre ei, colonel la Ministerul de Interne. M-au chemat și m-au luat la Militie – iar acolo au început cu «toyarășe, cum se poate să...». Adicătelea, cum am putut eu ca să autorizez ieșirea din țară a unui pian vechi, de mare valoare. (Fusesem luat să expertizez un pian, la un tip, lângă hotel CONTINENTAL, locuia foarte aproape.) Unul dintre ofițerii care m-au anchetat era de loc din Sibiu și îl chema Gavrilă. Ăștia m-au amenințat și mi-au zis că îmi redactează dosarul în formă penală. Au chemat imediat un expert din București. Ăla a zis, hă, hă, ce pian, că ăsta e lemn de foc. Bun numai de lemn de foc. După șase luni am primit hârtie că mi s-a încheiat urmărirea penală. Și că s-a întrerupt urmărirea penală împotriva mea. Da' io nici nu știam că-s urmărit penal.”

*Ș*e omul din fața mea îl cheamă Toma. Tohati. Are 68 de ani. Tocmai s-a ridicat după o viroză care l-a cam subrezit. În Sibiu au fost și minus 25 de grade, o iarnă cruntă abia de s-a încheiat. El este cel care, pe vremea lui Ceausescu, dădea certificat de export pentru instrumentele muzicale. Unul dintre puținii care aveau patalama să facă acest lucru. Ne așteptam să ne aflăm în fața unui om putred de bogat. El nu are decât o scatică la purtător, care îl săcăie de fiecare dată când cade frigul. Și mai are o Dacie strămoșească, albă, hârbuită, despre care spune: *la viața mea am avut o nevastă și două mașini. Asta a doua, o dacie, n-o mai schimb. Nevoasta mi-a murit acum câțiva ani.* Și acum se mai ocupă cu *pașapoarte pentru instrumente.* Se mai trezește cu muzicanți care cântă

prin Germania, vin în țară și iau instrumentele, de pildă sintetizatoare. Pentru *teleportarea* peste graniță a unui instrument din ăsta mai sofisticat se percepe o vamă de 40% din valoarea lui. Acum sunt mai degrabă la modă instrumentele electronice.

Vama n-are specialiști. Instrumentele se fotografiază, ca și oamenii, din profil. Dar și din față, din spate. O orgă electronică poate costa 6.000, 7.000 de euro. Ca să n-aibă necazuri, oamenii își fac hârtiile. Nici pianinele nu mai sunt ca pe vremuri. Poliția își inchipuia și mai înainte că-s mari valori, dar, adesea, era vorba de instrumente vechi, obosite, cu mecanică primitivă, vieneză. Una e să cumperi din Estonia, iar alta din Hamburg. Sunt și instrumente modeste, dar bune-s și astea. E o modă acum, se preferă instrumente noi.



Mai demult juram pe Constituție. Acum, pe Biblie

*A*n depus jurământ, la Tribunal. Am jurat și pe Biblie. Înainte, juram pe Constituție. Asta, evident, în scop profesional. Toma își amintește: Odată, mi-a trecut prin mâini o vioară Steiner. I-am aprobat certificatul de export. E delicat cu viorile astea. Cui să îi spui că o vioară pe care o descleiezi și o încheiezi la loc pierde 30% din sonoritate? Am văzut și Amati, și Guarneri, dar falsificate. Am văzut și originale. Dar multe sunt falsificate.

Toma a început printr-un hobby. În 1970, a apărut, însă, legea patrimoniului de stat. Am fost trimis la centrul de perfecționare al Ministerului Culturii. N-am plecat cu bucurie. Am primit-o ca o obligație. Prețiam la liceul Goga și la liceul Lazăr. Era vorba de o reciclare de două luni. Până la urmă, detașarea a ajuns să mă bucure. Apoi am dat atestatul. Mergeam la fabrica de pian din București. Iupati





erau niște pianе acceptabile, nu cele mai bune. Nu erau pianе de concert. Făceam cursuri cu domnul Polacek, un profesor în vârstă, foarte respectat. El era, totuși, foarte bătrân și bolnav și am făcut cursuri mai mult cu fiica lui. Nu erau secretoși, nici ea, nici el. De obicei, știți, meseriași-s foarte secretoși, țin totul pentru ei. Atestatul l-am dat anul următor, în 1971. Apoi am ajuns să dau viză pentru instrumentele celor care se repatriau în Germania. Transilvania a constituit pepinieră de secole pentru germani, pentru muzicieni. Există o tradiție aici. Direcția de Patrimoniu le mai dădea drumul uneori. Și ei aveau nevoie de aprobare pentru a-și exporta instrumentele. Dar, la un moment dat, au început să mă preseze. Am făcut, la un moment dat, în 1971, un turneu în Franța. Atunci am găsit un Larousse de la Musique acolo. Instrumentele sebeau în el cuminiți și frumos fotografiați. Mi-a făcut rost de prețiosul dicționar impresarul nostru de atunci, acum director al Conservatorului din Creteil, o localitate mică din apropierea Parisului. Așa am aflat cum scria etichetele Amati, sau Guarneri, sau chiar Stradivari.

Fabrica de armonii

Tohăți lucrează din anii '70 la Filarmonică. Iar Filarmonica altminteri ce-i, decât iubitoarea de armonii? Până la urmă, o fabrică de armonie. Filarmonica din Sibiu e așezată pe centura a treia a orașului. A Cetății. Acolo pe unde era Turnul Gros. A fost reconstruită cu totul. Pe ea scrie, deasupra, restaurată în 2004. Elementele de leje sunt printre puținele lucruri care nu au putut fi reconstituite. Clădirea a ars în 1941. Și a fost refăcută. În sala imensă încap câteva sute sau, poate, peste o mie de persoane. Jos, rândurile sunt rezervate abonaților. Joia concertează aici și Toma Tohăți, iar uneori (cum a fost în vinerea în care ne găseam în Sibiu) nu țin decât concerte educative.

Aur la flaut

Dar, fiindcă vârsta își spune cuvântul (meșterul e născut în 1937), e mai ușor să fie acum expert în direcția consulară a viorilor, pianinelor și instrumentelor de suflat. În privința instrumentelor cu coarde, e valabilă o nouă lege apărută, numai viorile care sunt Amati sau Stradivarius nu se exportă, restul au undă verde.

Alte tipuri de instrumente nu întâmpină nici un impediment. De pildă oboiul sau instrumentele de suflat. Cele mai bune sunt considerate cele mai noi. Pe astea nici nu le prea poți repara. La flaut se pune aur. Sau aliaje, din argint, bronz, alamă. Sașii pleacă întotdeauna cu instrumentele în boccele. Și s-au dus, pe vremea lui Ceaușescu, cam 5.000-6.000 de familii pe an, iar după, câte 12.000 (din toată țara).

„Vreau s-o duc la Neviore”

A venit la mine un tip din Făgăraș. Și mi-a spus că are acasă o vioară Stradivarius. Vreau s-o duc la Neviore, mi-a spus. După înfățișare, era român – și voia să o transporte peste ocean, tot la prietenii ai săi, români. S-a înfățișat la mine cu o mașină Mercedes și mi-a spus că trebuie să expedieze instrumentul în America. Putea rău în Mercedesul ăla. Am plecat spre Brașov. Pe vioară scria MADE IN CHEKOSLOVAKIA. S-a supărat tare țiganul nostru, că voia să o vândă – și nu-i mai ieșea pasiența. I-am zis: Păi, de ce m-ai mai chemat, nene? Nu vezi ce scrie pe ea? Fabricat în Cehia. De ce m-ai mai adus să bat tot drumul ăsta, când puteai să citești și singur? Era un Stradivarius, dar, firește, era vorba de o copie.

De la un timp, Toma Tohăți a început să se intereseze cu predilecție de instrumentele de construcție mai nouă. A descoperit noi amănunte despre școala austriacă de viori, despre cea ger-

mană, cehă și – mai nou – școala franceză. O vioară fabricată de școala franceză a fost și cea care a aparținut lui Dan Podlovski și a fost furată, după cum ne-a povestit maestrul sibian, din centrul Capitalei (din fața Conservatorului sau a Ateneului Român). Artistul avea, în București, două viori la care concerta, ambele închise în cutiutele lor. Cel care a operat a știut precis ce face deoarece, în loc să o ia pe cea obișnuită, a luat-o pe cea care era mai prețioasă. Paguba s-a ridicat la o cifră de valoare a 50.000 de euro.

O altă experiență a meșterului sibian s-a consumat atunci când, nu cu mult timp în urmă, la zilele muzicii americane, au poposit la Sibiu doi instrumentiști din SUA. Cei doi violoniști erau din Texas, iar unul dintre ei avea la el o vioară construită în 1990, pe care interpreta Antonio Vivaldi – și, în pofida faptului că era foarte nouă, suna cu nimic mai prejos decât o sculă veche. L-am întrebat cât a dat pe ea și de unde a achiziționat-o. Mi-a răspuns că l-a costat în jur de 50.000 de dolari. Și că vioara fusese confectionată în Italia, lângă Cremona. Celdălalt american, colegul său, avea o vioară mai modestă, care costase doar 10.000 de euro.

În final, în timp ce își strângea lucrurile, iar noi fotografiam o pianină și un violoncel, la tărlăua de după articol, în off, Toma Tohăți ne-a povestit, cu titlu aproape anecdotic, isprava unui violoncel Stradivarius care a ajuns... la gunoi. Nu, valora... decât trei milioane și jumătate de dolari. Îi fusese furat unui muzician și aruncat (ascuns?) într-un coș de gunoi. Cea care l-a găsit a fost o femeie. Ea a avut inspirată idee de a da violoncelul prietenului, ca să îl transforme în suport pentru CD-uri. Un suport cam scump. Apoi, femeia a declarat, agasată: „Știți, prietenul meu nu se grăbește niciodată atunci când îl rog ceva. Toate astea s-au întâmplat în America”.

Text: **Mihail Gălățanu**
Foto: **Octavian Tibăr**



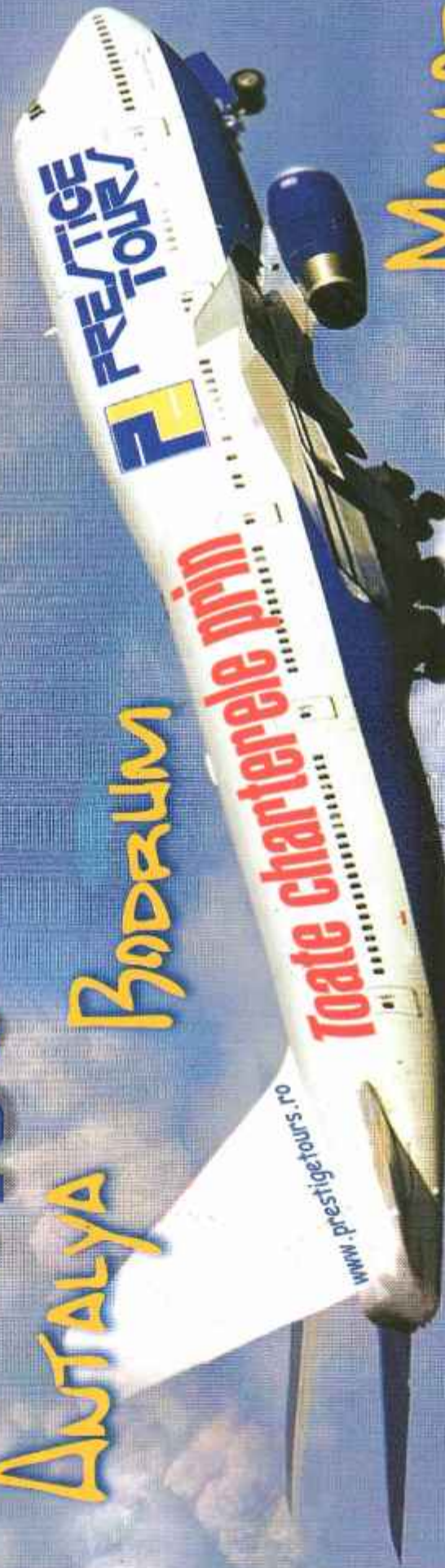
HALONIK

MARMARIS

KUSADASI

ANTALYA

BODRUM



MALLORCA

EGIPT

COSTA DEL SOL

MARABELLA

TORREMOLINOS

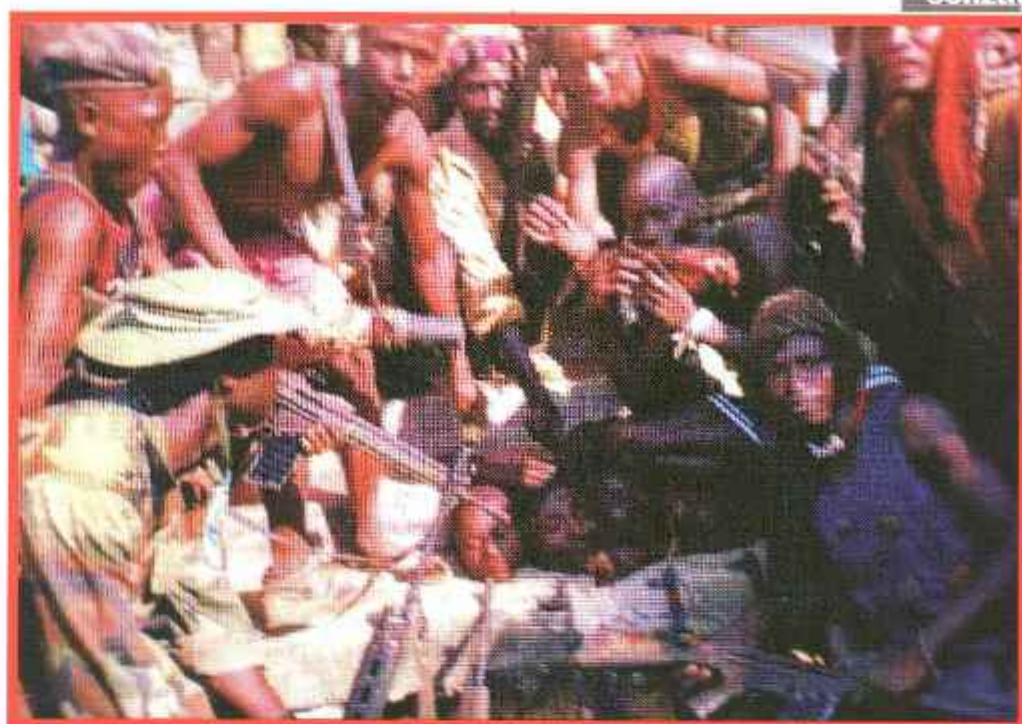
RODOS

CRETA

Str. George Enescu, nr. 31 (langa Mag. EVA), sec.1 - BUCURESTI
Tel: 212 56 18; 312 60 95; 212 81 59; 212 78 41/42Fax: 312 25 55
office@prestigetours.ro, www.prestigetours.ro



Canibali de Co



Am primit, cu două luni în urmă, un mesaj de la un corespondent permanent al revistei, aflat peste graniță. El lucrează în rândul forțelor armate române care au fost deplasate într-o zonă de conflict. *Îți trimit acest port,* îmi spunea corespondentul *Flacăra*. Primul impuls a fost ca nici să nu iau în discuție publicarea imaginilor, ele fiind atroce. Al doilea impuls, unul de gazetar, m-a făcut să revin asupra primei decizii și să solicit verificarea autenticității imaginilor. Pentru că, dacă scenele sunt efectiv veridice, atunci concluzia este una cutremurătoare: la începutul mileniului trei, încă se mai practică, la trei sau patru mii de kilometri de București, apucături canibalice. Și nu oricum, ci *în floare*. Dublate de o violență fără seamăn. Și atunci opinia publică merită înștiințată negreșit. Corespondentul nostru ne-a mai destăinuit: *Fotografiile, chiar dacă sunt slabe calitativ, sunt spectaculoase ca subiect. Cred că îi poți scrie respectivului din Congo un mesaj și poate accepta să scrie sau să publice ceva. Oricum, te rog nu menționa numele meu în această afacere, pentru că nu am nici o calitate. C. A., corespondentul nostru, primise fotografiile de la M. I., un coleg observator al procesului de democratizare a vieții în Congo. Din păcate, răspunsul a fost nu. Rezerva a fost motivată de o clauză contractuală de confidențialitate, semnată cu reprezentanții Națiunilor Unite, cei care conduc procesul de pace. Reproducem exact și integral declarația lui, dată la adăpostul anonimatului: Pozele sunt absolut autentice și chiar recente, dar nu pot oferi detalii, căci contractul pe care îl am prevede clauza de confidențialitate referitor la informațiile primite prin natura serviciului. Am un coleg care a purtat o discuție amicală cu un reporter la Focșani și a ieșit un mare tâmbălău, căci omul a scris un reportaj, iar cei de la ziarul Național (care nu și-au făcut decât meseria, nota red. șef) l-au preluat în presa centrală. Da, sunt multe grozăvii în jur, te obișnuiești cu de toate și îmi aduc aminte de proverbul care zice să nu l se dea omului cât poate duce. Încă nu am ajuns să nu mai pot, ba chiar cred că sunt departe de momentul acela, dar mă aflu în singura zonă din misiunea asta unde psihologul vine săptămânal să mai repatrieze câte unul sau doi membri ai misiunii, pentru că o iau razna cu cerebelul. Altminteri ar fi chiar fain... (M. Gălățanu)*

ngo

Și Africa, dar și Asia

Dovezi există. Și altfel de dovezi (dincolo de poze), în același sens. Mai cu seamă relatări datorate unor reporteri. Un călător prin Africa și Asia, David Riverman, relatează că, în peregrinările sale prin țările de pe aceste două continente, a aflat că există chiar o rețetă după care canibali prepară victimele. Creierul este pregătit după o rețetă care se repetă și la prepararea creierului de maimuță, curent practicat și în insulele din bazinul Pacificului. Locuri în care se consumă festinurile canibale au fost semnalate și în Arabia Saudită, dar și la Pekin, ceea ce semnalează că aria fenomenului este, încă, mai largă decât expectativele imediate.

Cei mai cunoscuți drept canibali sunt, totuși, tanzanienii. Dar nici congolezii nu se lasă mai prejos, având obiceiul de a omori și consuma copii și pigmei. O mărturie serioasă în acest sens este cea a lui Tanaka Rhee, fotograf profesionist, care a lucrat pentru celebrul magazin ilustrat *LIFE*. Cu acordul celor de la *LIFE*, Tanaka a pornit într-o expediție în inima neagră a Africii. La un moment dat, fotograful a pierdut contactul cu cei de la *LIFE*. Editorii se temeau că fotografiile promise nu vor ajunge la timp. Așa că, la un moment dat, impacientându-se că nu dau de fotograf și că nici nu pot reface legătura cu el, stafful de la *LIFE* a trimis un reporter de teren să ia urmele colegului său. Ceea ce s-a și întâmplat, dar abia după câteva luni luni de căutare. Fotograful dispăruse în Congo, acolo unde băntuia faima canibalilor cei mai cruzi. Alt călător și scriitor, Dan Brown, vorbește despre două triburi care au obiceiuri canibale. Ambele tot din Congo. Unul este Aklanda, iar celălalt Mbete. Ultimul, Mbete, savurează cu aceeași poftă și carnea de vită, dar și cea de om.

Doi observatori ONU au

În mai 1997, dictatura președintelui zairez Mobutu Sese Seko a fost răsturnată de mișcarea Alianța Forțelor Democratice pentru Eliberarea Congo-Zair, cu sprijinul Ugandei și Angolei. Noua putere a redenumit Zairul – Republica Populară Congo și a promis stoparea corupției și abuzurilor din țară. În 1998 țările vecine – Uganda, Ruanda, Zimbabwe și Angola – au intervenit militar în războiul civil din Congo pentru susținerea propriilor interese politice și economice, ceea ce a determinat reacția comunității internaționale pentru stoparea continuării și extinderii războiului.

Astfel s-a ajuns la Acordul de pace de la Lusaka, capitala Zambiei, semnat la 10 iulie 1999 de Congo, Angola, Namibia, Ruanda, Uganda și Zimbabwe. Acordul prevedea și constituirea unei forțe de supraveghere sub egida ONU în scopul normalizării situației de-a lungul frontierelor, stoparea traficului cu arme și infiltrării grupurilor înarmate, precum și crearea unui mecanism de dezarmare a milițiilor și grupurilor paramilitare. De la doar câțiva zeci de militari ONU în 1999 misiunea MONUC ajunsese în mai 2003 la 534 observatori militari, 3.981 trupe, 1.371 funcționari civili, toți aceștia provenind din 52 de țări.

România participă din 20 septembrie 2004 la misiunea MONUC cu 27 de ofițeri – observatori militari, a căror activitate constă în observarea și monitorizarea terestră, aeriană și fluvială a respectării prevederilor Acordului de la Lusaka în toate cele șase sectoare teritoriale ale țării.

Riscurile meseriei de peace-keeper

A te duce neînarmat și protejat doar de niște paragrafe de legi internaționale, purtând o cască sau beretă albastră pe cap pentru a încerca să faci sau să menții pacea într-un colț vitregit al omenirii, lovit de război, nu este nici simplu, nici ușor și nici lipsit de riscuri. Astăzi misiunea căștilor albastre poate fi una surprinzător de exotic-relaxantă și plăcută în Cipru sau pe înălțimile Golan, penibilă – precum a fost cea din Bosnia anilor 1992-1995 sau, în sfârșit, extrem de riscantă – cum este cea din Congo.

Un maior și un căpitan și-au pierdut creierii, inimile și ficatii

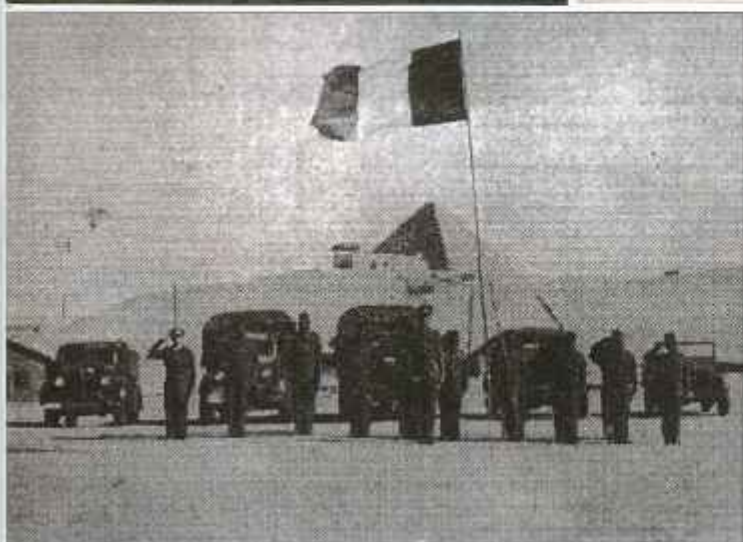
La 18 mai 2003 – la zece zile după primul apel de evacuare urgentă a doi observatori militari aflați în jungla din nord-estul Congo-ului – cartierul general al MONUC din Kinshasa a trimis o echipă de salvare în provincia Bunia – Mongbwalu. Tot ceea ce au mai găsit într-un canal au fost corpurile mutilate – al maiorului Safwat al Oran de 37 de ani din Iordania și al



Populația
centro-africană
are obiceiul
de a mai cotrobăi,
din când în când,
pe sub sternul
celor din
alte triburi



fost hărtăniți în junglă



căpitanului Siddon Davis Banda de 29 de ani din Malawi. Cei doi fuseseră împușcați în ochi, aveau stomacul despicat, și le lipseau inima, ficatul și creierii. Zona respectivă era cunoscută ca fiind dominată de milițiile canibale ale tribului Lendu, aflat în conflict pentru exploatarea resurselor aurifere cu tribul Hema.

Ziaristul Sudarsan Raghavan descrie cu lux de amănunte într-un articol apărut în iunie 2003 în *Knight Ridder Newspapers* îngrozitorul sistem birocratic și inerta funcționarească din cadrul misiunii MONUC care a avut drept consecință tragică moartea a celor doi observatori. Aceștia lansaseră în zadar timp de șase zile apeluri disperate de a fi evacuați (o astfel de misiune cu elicopterul ar fi durat doar 35 de minute). Doar comandamentul misiunii MONUC din Kinshasa putea autoriza o astfel de misiune de salvare-evacuare, iar piloții civili ruși de pe elicopterele Mi-26 refuzaseră de frică să efectueze zborul.

În fine, la 26 aprilie 2003 căpitanul român Felician Farcaș, aflat în timpul unei misiuni de rutină patrulare, a trecut cu autovehiculul său 4x4 peste una dintre miile de mine antitanc plasate chiar în mijlocul drumului de țară. Scoaterea sa în viață din resturile mașinii calcinate de explozie a fost considerată un miracol și tot un miracol a fost și îndelungata și dureroasa sa recuperare dintr-un spital din Africa de Sud.

Text și foto: Călin Hentea



În misiunea de peace-keeper, în afară de riscurile tradițional asumate, mai trebuie să faci față și unui risc suplimentar, dacă ajungi în junglă: să te ferești ca nu cumva să ajungi într-un cazan cu ciorbă

File din jurnalul unui peace-keeper congolez

Poate că este român, poate că este de alt neam. Oricum, acolo, în jungla congoleză, aceasta chiar nu are nici o importanță.

23 ianuarie 2003

Ieri pe geamul din față al mașinii a aterizat un imens păianjen. L-am întrebat pe ofițerul de legătură al rebelilor care era lângă mine cam ce hram purta acel păianjen. El a făcut ochii mari și a spus că este mai veninos decât vipera. Am înghițit în sec și mi-am mulțumit că de acea dată nu lăsasem geamul deschis.

Aseară m-a atacat... un fluture. Din ăla imens, cu aripi groase, mare și negru. Nu vroia să-și vadă de ale lui, se încăpățâna să se dea la mine. Eu am tot încercat să-l gonesc, să mă feresc, însă nimic. Până la urmă am fugit (cel mai deștept cedează, nu?). Îmi aduc aminte că, pe la începutul lunii, am intrat în cameră și am văzut un... șarpe. Nu era mare, mai degrabă un șerpișor subțire și negru. Nu mi-a fost teamă de el, însă am făcut tot posibilul să-l dau afară. De ce să nu stea la aer curat, la căldură în loc să se chinuie în umezeala din camera mea? Recunosc, că am avut o strângere de inimă când am văzut că nu se lasă alungat. Mă gândeam atunci ce se întâmplă dacă rămâne acolo și crește mare sau, mai rău, dacă vine mama lui să-l caute și-l găsește sechestrat fără voia lui (dar, cu siguranță, nici a mea), se supără și mai tare. Mai bine să plece. Așa e aici.

19 februarie 2003

Astăzi la ora 10 am primit un mesaj prin care Comandamentul de Sector ne comunică să restrângem la maximum toate consumurile de combustibil, să lăsăm pomite generatoarele maximum 8 ore, iar cu mașinile să nu mergem mai mult de 15 km pe zi. Pe noi această decizie ne afectează destul de tare, deoarece avem nevoie de lumină și pe timpul nopții, având în vedere că suntem în mijlocul pădurii, iar pentru a cumpăra ceva de mâncare trebuie să parcurgem și 60-70 km deoarece în apropiere nu este nici un loc de unde să poți cumpăra alimente. Cel puțin avem combustibil pentru vreo două săptămâni. Dacă nu se rezolvă nimic în acest răstimp, începem să intrăm în criză. Ne-am pregătit un pic pentru situația de evacuare de urgență: am pus la punct mașinile și le păstrăm având rezervoarele pline pentru orice eventualitate. Cu toate că nu știu unde am putea fugi cu ele, deoarece este un singur drum, care poate fi blocat în câteva minute de militari.



„Absolvent. Vând craniu. 1 milion. 0720.xxx.xxx”

Anunțul acesta ar stârni oroarea dacă s-ar găsi pe pagina de mică publicitate a unui cotidian oarecare. Reacția e cu totul alta dacă precizăm contextul: facultățile de medicină din diverse orașe ale României. De fapt, situația este aceeași peste tot. În anul I de facultate, orice medicinist se confruntă cu o problemă realmente serioasă: ca să-și însușească necesarul de cunoștințe pentru a trece examenul de Anatomie, e aproape obligatoriu să aibă în posesie „materialul didactic” (a se citi craniile și oasele umane) pentru a-l studia pe îndelete. Orele de laborator sunt prea puține iar craniile și oasele din depozitele facultăților de medicină sunt mult prea vechi și într-o stare prea proastă pentru a permite un studiu aprofundat.

Vând **CRANIU** și
MANDIBULĂ (urme de leziuni)
30 cm. Preț negociabil
0740 83 12 85

Vând craniu. 1 milion.

„Studentilor de la alte facultăți li se pare ciudat. Și mie mi se părea la fel când am intrat la facultate și vedeam anunțuri de genul ăsta: «Vând craniu». Mi se părea așa, sinistru. Dar când am avut și eu nevoie, știi cum eram? Disperată, de-a dreptul! E un stres atât de mare... Eu, când studiam craniul și n-aveam acasă unul să învăț pe el, simțeam că nu pot să rețin nimic. E o stare de criză, aoleu, Doamne!”

Cuvintele de mai sus aparțin Andreei Zotescu, absolventă a Facultății de Medicină Generală din cadrul Universității de Medicină și Farmacie (UMF) Carol Davila din Capitală. Ele îl reprezintă, însă, pe orice tânăr care aspiră să devină medic. O dată intrat la o facultate de profil, chestiuni care anterior îl oripilau peste măsură, îi par dintr-o dată normale. Ciudat e să nu te intereseze modalitățile de obținere a craniului și a oaselor necesare studiului, căci ar însemna că nu te interesează, până la urmă, viitorul tău. Examenele practice la Anatomie sunt o corvoadă și trebuie să te ajuti cum poți ca să fii sigur că le treci. „Ai nevoie de craniu. Trebuie să vezi pe unde trec nervii, cum se inseră mușchii, rețeaua osoasă pentru anestezii... Nu-ți poți da seama de toate astea doar privind pozele dintr-un atlas de medicină”, spune Crisă Ioniță, acum în ultimul an la Stomatologie, iar Bogdan Dolofan, și el absolvent de Medicină Generală, își amintește: „Din carte nu poți să înveți tot. Până nu pui mâna și nu vezi și nu te chinui... cu găurica lui găurica lui găurica, nu merge! Că noi așa și dăm examenul practic, prin găurile alea din căpățână. Una e să le vezi în atlas unde-s frumos desenate, sunt toate... și alta e să le vezi pe o căpățână unde mai ai și variante anatomice, mai e aia, nu e aia, mai e rupt nu știu ce. Știi?”

Dar n-au oase și craniul la facultate, nu pot învăța acolo?, ați putea foarte bine întreba. Păi, vedeți dumneavoastră, tocmai aici e buba. Studenții spun, în primul rând, că spre a te pregăti temeinic pentru examinare, orele de laborator și de disecție pe cadavru sunt insuficiente. Unde mai pui că obiectele de studiu nu sunt tocmai în starea cea mai bună. Fost preparator de Anatomie la catedra profesorului Naum Ciomu, Octavian Arnăutu, și el absolvent de Medicină Generală în cadrul UMF București, o spune cât se poate de clar: „Oasele de la facultate sunt vai de capul lor! Sunt tocite și vechi de mai bine de zece-cincisprezece ani. Au fost ele tratate la un moment dat cu o soluție acidă ca să se scoată inserțiile musculare

de pe ele și ca să se curețe. Dar lăcuite ca să nu se tocescă n-au fost! Și cine crezi că mai stă să le dea cu lac? Ar fi lămbăliul prea mare, înțelegi, și nu se agită nimeni pentru că, până la urmă, studentul poate să învețe și așa! Merg și așa, știi cum se spune”.

Studentul român e, însă, inventiv și încearcă din răspuț să compenseze aceste lipsuri ale sistemului de învățământ. Știi bine – și dacă nu știiți vă spunem noi – că examenul practice la Anatomie se dau pe cadavrele din sala de disecție. În ziua stabilită pentru examen, asistenții înfig în „materialele didactice” (în cadavre, adică) niște stângăchite subțiri cu diverse numere. Asistentul indică numărul respectiv și studentul trebuie să identifice nervul, rămurica, vasul, osciorul și așa mai departe. Potențialele probleme la examen sunt preîntâmpinate prin modalități diverse. Același Bogdan Dolofan își amintește din primii ani de studenție: „Noi ne mai duceam și noaptea în facultate pe la cadavre ca să mai învățăm pe ele. Dădeam spagă la portar, că el avea toate cheile, ca să ne lase să intrăm. Puneam mână de la mână, strângeam banii și, ori îi dădeam banii, ori îi luam o sticlă de ceva. Intram seara pe la 9-10 în sala de disecție și stăteam până spre dimineață”. Sinistre pentru cei din exterior, orele de disecție sunt ceva absolut normal pentru medicii. Cum să învețe altfel? „Ce-i macabru, mamă? Nu mai ai nici un stres după un timp. Ne-am învățat. În anul I era mai nasol, dar după aia... Păi, ce, măi, că la laborator am băgat mâinile până la cot în cadavru și trăgeam de toate alea pe acolo. La un moment dat, nu te mai interesează! Exact ca porcu' de Crăciun când îl tai: zace acolo pe masă și unu' trage de ceva, altu' de ceva! Așa era și la disecție!” Iar pentru a nu avea surprize la examenul practice, „noi ne duceam, mi-aduc aminte, cu vreo săptămână-două înainte de examen, rupeam de prin cadavre tot ce nu ne convenea și rămânea numai ce ne convenea nouă. Da, pur și simplu, rupeam! Ce rămurica lui rămurica lui pește pe care n-o învăța nici dracu'! Dacă nu erau, n-aveam nici asistenții pe ce să pună numărul ăla!”

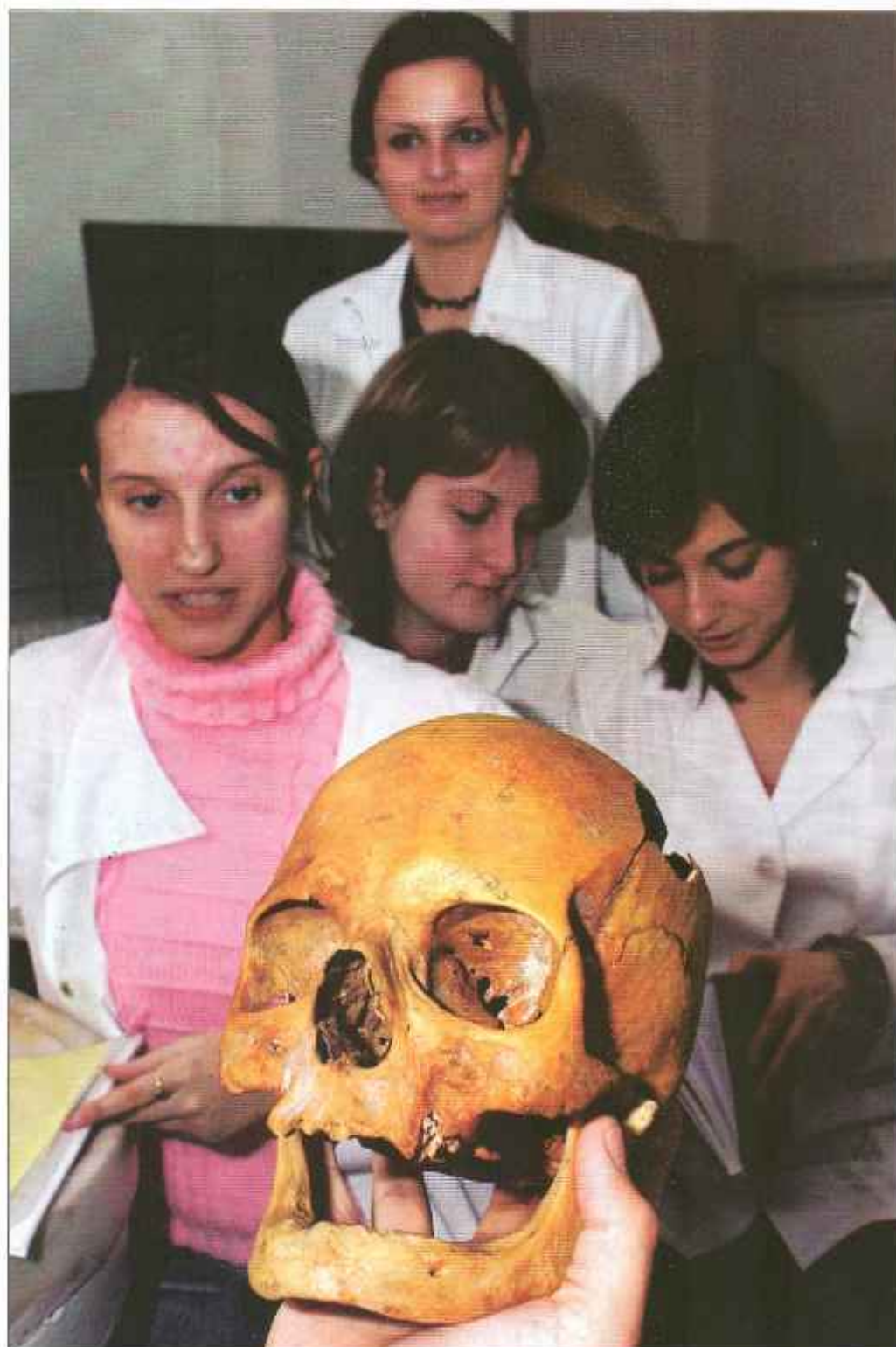
Specialitate studentească: schelet la oală

Ne-am lămurit, aşadar, că medicinistul are, din varii motive, nevoie de propriile obiecte de studiu. Şi ce dacă se oripilează mamele şi vecinii, şi ce dacă proprii colegi de cameră de cămin, studenţi poate pe la alte facultăţi, te pun să ţii sub pat punguţa cu oscioare umane? Ştii prea bine, ştiinţa cere sacrificii.

Cătălin Belinski, medic rezident la Urologie, se amuză şi acum când rememorează procesul de tăiere a calotei unui craniu în casa scării blocului în care locuia: „În anul I, stăteam la mătuşa-mea, în Dorobanţi, într-un bloc în care vârsta medie a locuitorilor era în jur de 85 de ani. Şi făcând eu rost de craniu, m-am apucat să tai calota în casa scării, cu un ferăstrău absolut uriaş. Mai trecea câte un vecin, se uita, se închina şi pleca traumatizat. Noroc cu mătuşa-mea care asista procesul şi oferea explicaţiile necesare: «E nepotul meu. E student la Medicină. Trebuie să înveţe pe el». A fost super! Mi-a plăcut enorm faza asta!” Întrebarea este, însă, de unde anume fac mediciniştii rost de cranii şi de oase? Că doar nu se găsesc, aşa, pe toate drumurile. Ciudat cum ar părea, sunt mai multe modalităţi de obţinere. Trei la număr. 1. Direct din cimitir. 2. Din facultate, înşelând vigilenţa paznicilor de la depozitele de oase, sau direct de pe cadavrele din sala de disecţie. 3. De la studenţii mai mari care nu mai au nevoie de ele. Să le luăm pe rând, căci toate variantele au „farmecul” şi povestea lor.

Filiera cimitir. Cea mai ieftină metodă. Dar şi cea mai tulburătoare, psihic vorbind. Te duci la un cimitir, din provincie sau din Bucureşti, „filezi” groparul, îl abordezi, expui problema, el zice suma şi în ziua respectivă sau în cele care urmează primeşti ceea ce ai cerut. Adesea, se rezolvă cu o sticlă de tuică şi cu-o sută de mii de lei. Alţi gropari s-au mai „deşteptat”, însă, şi cer o sumă mai mare sau mai mică în bancnote americane.

Bogdan Dolofan şi-a făcut rost de „câpăţână” de la groparul cimitirului din oraşul de baştină, Piteşti, în schimbul unei „sticle de votcă banală, nu cine ştie ce. I-am dat sticla şi a zis că-mi face rost. M-am dus a doua zi şi mi l-a dat”. Altfel Bogdan, din Tulcea de data asta, i-a dat groparului o sută de mii şi-o sticlă de vin. Şi s-a mai dus şi cu nişte colegi la un cimitir de-aici din Bucureşti cu



acelaşi scop: „Am vorbit cu nişte colegi de facultate care voiau şi ei craniu. Şi m-am dus şi le-am zis: «Mergem aici, la Sfânta Vineri». Şi ne-am dus şi i-am spus cuiu de acolo: «Dom'le, suntem studenţi la Medicină...». «Ah, staţi...». A venit nea Gigi groparul şi zice: «Ce doriţi?». «Păi, uitaţi, vrem şi noi un craniu». Şi-a zis: «50\$». Eu îl cumpărasem pe-al meu cu 100.000 de lei. «Dom'le, prea mult 50\$, 20-30\$ mai zic, dar aşa...». Şi ni l-a dat cu 15\$ până la urmă. În 20 de minute a venit cu capul de mort. Oricum, se vedea că n-are nici un stres. Ne-a şi zis: «De-acuma încolo, dacă vreţi ceva, să-mi spuneţi din timp ca să găsesc un **femur** mai frumos...». Şi mi-a dat şi numărul de telefon, în caz că mai am nevoie.”

Bine-bine, ai făcut rost de capul de mort, dar

partea cea mai „frumoasă” de-abia acum urmează. Până la stadiul de „obiect de studiu”, câpăţâna cu pricina trebuie să treacă prin mai multe etape: fierbere, înlăturarea diverselor chestii de prin el, lăcuire. Cum nu există o „reţetă culinară” general folosită de către studenţi pentru prepararea craniului, fiecare se descurcă cum poate: cu detergent de vase, cu detergent de rufe sau cu clor. Lăcuirea, etapa finală, e cât se poate de necesară. Osul se menţine mai multă vreme şi e şi mai „arătos”. Aşa lăcuit, Andreea Zotescu a dus un os acasă la părinţi: „Eu am dus acasă numai calcanul într-o punguţă mică. Şi le-am arătat osul şi la ai mei. Nu le venea să creadă. Nu, pentru că ştii ce bine arată când le dai cu lac... Zici că sunt jucării”.

FINY

scoți ochii celuilalt când nu vrei să te vadă

ura vine din neînțelegere și din neașteptare

toți oamenii sunt și buni și răi

A.M.A

ceea ce e scris nu se mai poate șterge

Există o mie de explicații, dar o singură reparație: restaurarea picturilor și refacerea mănăstirilor din Bucovina. Prin programul "Bucovina pentru Bucovina", o parte din prețul sticlelor de apă minerală Bucovina se va folosi pentru restaurarea frescelor, climatizarea muzeelor, reconstrucția ansamblurilor mănăstirești.



Esti ceea ce faci. Si ceea ce nu faci.

Comerț cu oase și cranii

Altă modalitate de a face rost de „obiecte de studiu” o reprezintă sustragerea lor din facultate. Dacă ești iute de mână, poți să pleci ușor acasă cu un craniu sau un os din „rezervele” UMF. De regulă, la începutul orei de laborator, un reprezentant al grupe de studenți vine la depozit, alege un anumit număr de oase și lasă în schimb lor buletinul sau carnetul de student. La sfârșitul orei, vine cu oasele și recuperează documentele. Octavian Arnăutu spune însă: „când se duc 20 de studenți pe capul moșului acolo și el nu mai știe cui să dea oase mai întâi... Gândește-te și tu”, iar Vlad Budescu subliniază: „Poți să iei și de la facultate. Se duc câte 5-6 studenți să ia oase și după aia, când se întorc să le aducă și să-și recupereze actele, mai vin unii ca să ia alte oase pentru grupa lor... În împalmășeala aia sigur că se poate”.

Cea mai „cuminte” metodă este, însă, achiziționarea materialului didactic de la studenții care au trecut de primii doi ani de facultate. Gardurile, pereții diverselor facultăți din cadrul UMF București, căminele medicinistilor sunt pline de afișe mai mici sau mai mari care anunță vânzări de cranii și de oase. Procedul e și el destul de simplu: suni, negociezi, te întâlnești cu „neguțatorul”, tu îi dai banii iar el îți dă „marfa”. Bobocii sunt sfătuiți să meargă, însă, la „cumpărături” cu studenți din ani mai mari ca nu cumva să fie trași pe sfoară. Ei au nevoie de

cranii și oase în bună stare, cu șanturi și șanțulețe vizibile, cu toate componentele la locul lor, eventual cu mandibulă și calotă. Prețurile sunt, însă, cam piperate: se pleacă de la un milion și se poate ajunge și la 100\$, în funcție de calitatea ofertelor.

Ar mai fi de spus și că acest tip aparte de comerț e tolerat, dacă nu încurajat, de profesorii și asistenții diverselor facultăți de medicină din țară. Și asta pentru că, „profesorii sunt, până la urmă, interesați ca studenții lor să învețe. Iar treaba e încredințată de când am intrat eu la facultate și, probabil, cu mult înainte de asta”, mai spune Octavian Arnăutu. Și are dreptate, cel puțin în ultima privință. Să ai propriul obiect de studiu e un obicei cu rădăcini adânci printre studenții la facultățile de profil. Și se transmite din generație în generație. Fată de medici, Oana Șchiopu, și ea absolventă de Medicină Generală în cadrul UMF, spune că și tatăl ei a avut craniu în timpul facultății. Și, după absolvire, i-a găsit o altă întrebuintare: l-a transformat în veioză: „Era cam lugubru, însă, cu lumina aia care ieșea prin găurile orbitale. Oricum, mama l-a pus la un moment dat să arunce „veioza”, fapt care s-a și întâmplat”. Alții păstrează, însă, pentru totdeauna, craniul și oscioarele umane, să le amintească peste ani de visele începutului de drum.

text **Florentina Stoian**

foto **Octavian Tîbăr**

Bogdan Dolofan, absolvent de Medicină Generală, UMF București:

▼ **Ce ai făcut după ce ai luat căpățâna de la cimitir?**

– Păi, am luat-o, am fiert-o, am dat-o cu lac...
– **AI desfăcut-o mai întâi sau cum?**
– Păi, era deja desfăcută, nu mai aveam ce să-i fac. Era craniu-cranu, era numai os. Nu mai avea carne, resturi sau alte chestii de-astea... I-am tăiat doar calota cu bonfaierul, l-am fiert cu apă și cu detergent, cu Dero am impresia, l-am lăsat acolo să bolborosească...

– **Unde l-ai fiert?**

– La aragaz, îți dai seama. Acasă, la aragaz.

– **Și părinții ce ziceau?**

– Ei, părinții n-au știut de faza asta.

– **N-au știut? Și-ai mai lăsat-o pe mama ta să folosească oala aia la ciorbă?**

– Păi nu, c-am aruncat-o eu, după. Bine, că după aia m-a întrebat, că „unde-i oala?”, „ei, s-a spart”. Nu mai știu ce-am zis. Oricum, nu le-am zis de faza asta. Îți dai seama, s-audă c-am fiert mortu’-n casă, căpățâna, de fapt, mă linșau!

Vlad Budescu, absolvent de Medicină Generală din cadrul UMF, București:

▼ **Cum ai făcut rost tu de „material didactic”?**

– Păi, eram coleg de cameră în anul I cu un tip din Galați și el s-a dus la el acasă, la Galați, în cimitirul Eternitatea, și a aranjat cu groparul. Și... știi și tu că după o anumită perioadă se dezgroapă mortul și, în fine, i se vără oasele într-o chestie mai mică, într-un săculeț. Da, și s-a dus la gropar și i-a spus: „Măi, nene, uite am și eu nevoie de un craniu...” S-a dus cu o jumătate de votcă, evident, și groparul i-a spus: „Să vedem ce putem face”. Mă rog, știa omu’ unde, ce și cum, și i-a dat un craniu, un femur și încă ceva, nu mai țin minte ce. Și-a venit așa frumușel cu craniul la București, băgat într-o pungă...

– **Așa, și după ce îl iei, ce se întâmplă cu el?**

– Păi, iei craniul, faci rost de o oală... mai măricică, să încapă craniul în ea, și fierbi tampoana de craniu...

– **Dar nu se distruge prin fierbere?**

– Păi, nu-l fierbi foarte, foarte mult. Îl fierbi cu apă și cu clor, ca să se dezinfecteze. Stai c-am uitat. Înainte să-l fierbi, îl tai. Îi tai calota. Îi tai calota... taca, taca...

– **Și calota o bagi tot acolo în oală, o fierbi și pe ea?**

– Da, păi să iasă bun (râsete). Deci, îl tai, îi scoți ce mai are pe-acolo...

– **Dar ce mai are pe acolo?**

– Mai are o iarbă, un pământ, o bucată de carne... mai sunt și niște membrane care nu se curăță, membranele alea care învelesc craniul, și alea se lipesc de os și trebuie să le desfaci...

– **Și cu ce le desfaci, cu cuțitul sau...**

– Cu mânuța... Așa, și l-am desfăcut și după aia l-am băgat să fiarbă.

– **Și cât clor ai pus?**

– Crezi că mai știu? O jumătate de sticlă, da, cam o jumătate de sticlă de hipoclorit. Și l-am fiert frumușel în spatele căminului P20... Am făcut un foc, am făcut rost de oală... Și l-am „aranjat”. Adică, l-am fiert, am mai luat ce mai era de luat de prin el. Trebuie, oricum, să ai grijă pentru că sunt foarte multe chestii care trebuie să rămână la locul lor: găurele, oscioare...

– **Și cât timp l-ai fiert?**

– Cam o jumătate de oră. Nu l-am fiert prea tare, că dacă îl fierbi prea tare se desfac oasele și iarăși nu-i bine.



Bobocii de la Medicină, între cranii, oase, concentrare, pixuri roase, zămbete și explicații



O prețioasă lecție de armonie

În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.



**TEZAUR
JIDVEI**



Respectă-ți plăcerile!

Crăpătura PSD

„Se rupe PSD!” este, fără îndoială, ideea care circulă cel mai tare, în ultima vreme, în mediile politice și jurnalistice.

Și totuși, ceea ce se întâmplă cu PSD n-ar fi trebuit să fie o surpriză. Deși, vreme de un deceniu și jumătate, a reușit să lase impresia unui monolit, cu oamenii „strâns uniți în jurul președintelui”, o cât de fugitivă rememorare a trecutului demonstrează că **partidul lui Iliescu a început să se rupă imediat după ce s-a înființat!**

Într-adevăr, la scurt timp după „emanarea” FSN pe valorile revoluției din decembrie, o parte dintre disidenții anticomuniști care fuseseră puși pe listele CFSN pentru că dădea bine (**Doina Cornea, Ana Blandiana**) au plecat de acolo și au trecut direct într-o opoziție fățișă.

Următoarea ruptură s-a petrecut în martie 1992, după ce, cu șase luni în urmă, Iliescu comisese un act fără precedent în istoria lumii: președintele unei țări cădea de acord, cu liderul unui commando care forțase cu camioane și sticle incendiare sediul Guvernului, să debarce premierul. Drept care, **Petre Roman** și-a luat oamenii, ba chiar și numele partidului, iar generația a treia, care în lipsa sprijinului numelui Iliescu ar fi fost rasă de pe scena istoriei, s-a văzut silită să creeze o clonă.

În fine, cinci ani mai târziu, după ce PDSR a pierdut alegerile, **Teodor Meleșcanu** a părăsit partidul, cu parte din acesta, fondând Alianța pentru România. Pe fondul acestor precedente, orice este posibil, cu toate asigurările

de bună frăție ale principalilor actori din PSD. Să ne amintim: **între septembrie 1991 și martie 1992, atât Roman, cât și Iliescu au dezmințit viguros existența unui conflict între ei...**

Previunea noastră este următoarea: 1. **PSD s-ar putea rupe în două**, dar numai după **Congresul din aprilie**, probabil câteva luni mai târziu, când toată lumea se va convinge că nu există cale de împăcare, mai ales că: 2. **imediat după alegerea lui, Iliescu ar putea transforma partidul într-unul de tip stalinist**, în care nimeni nu are voie să miște-n front; 3. **o parte dintre figurile cunoscute ale PSD vor refuza ambele aripi**, mișcând spre opoziție, alegând independența sau încercând să fondeze o a treia aripă (probabil grupul de la Cluj).

Cum a crăpat piatra-n patru

20 decembrie 2004. Apar primele semne că Iliescu și Năstase vor, amândoi, președinția partidului, dar și că există membri care nu-i vor pe nici unul. **Mihai Tănăsescu** declară că va părăsi partidul dacă Iliescu devine președinte al acestuia.

10 ianuarie 2005. Într-o declarație de presă, liderii a **14 filiale PSD din Transilvania** (identificate ulterior drept „grupul de la Cluj”) refuză să-l accepte pe Iliescu drept „reformist” al partidului și își declară susținerea pentru Năstase.

12 ianuarie 2005. Mesajul public de la finalul reuniunii liderilor centrali și locali (nouă ore!) este unul de unitate. Năstase va declara: „Au venit cu ideile lor și au plecat cu ideile noastre!”

19 ianuarie 2005. La Cluj, **Vasile Dâncu și Ioan Rus** se apucă să „amendeze” statutul PSD. Cei doi lideri vor alegeri preliminar, sistem care să fie aplicat la toate nivelurile. Vasile Dâncu declară presei: „Ion Iliescu a acumulat un deficit de imagine (...) care a reactivat toate stereotipurile negative, meritate sau nu, rezultate din zece ani dificili de mandat prezidențial. Chiar dacă am face o reformă radicală, dânsul ar fi o etichetă de produs expirat”. Iliescu dă o replică scurtă contestatarilor de la Cluj: „Să le fie rușine!” După Ardeal, Moldova, membrii **PSD Neamț** se revoltă împotriva liderilor de la centru: „Pe noi nu ne-a bătut Băsescu, ci Iliescu și Năstase”. **Gheorghe Cojocariu**, primar în Doljești, este și mai tranșant: „Cei care stau acum în frunte trebuie să plece”.

27 ianuarie 2005. Ion Iliescu declară că este gata să facă „pasul înapoi”, dacă interesele partidului o cer. **Miron Mîțrea** dă o declarație istorică: „Eu sunt de acord în general cu opinia

domnului Iliescu în această perioadă”. **Alexandru Mironov** îl acuză pe Năstase că a cumpărat în trecut bunăvoința presei prin contracte de publicitate, dănd exemple concrete. Ulterior, adaugă: „Năstase, arătat prea mult la televizor, a dus la inhibiție subliminală. S-a întâmplat la fel și în cazul lui Ceaușescu, pe care l-am dus la Târgoviște” și, comentând vânzătoarea, îl îndeamnă pe președintele PSD să candideze la Primărie „dacă e bărbat”.

2 februarie 2005. Ioan Rus lipsește de la întâlnirea, conducerii cu liderii județeni, dar transmite mesajul: „Dacă la Congres nu se adoptă nici una dintre prevederile documentului *Reforma profundă a PSD* ar însemna că noi am fost iraționali când am scris acele lucruri, că nu știm nimic despre partid. Înseamnă că am greșit adresa și nu ne este locul acolo.”

3 februarie 2005. Aflat la Roma, la lucrările Congresului Național al Democraților de Stânga din Italia, Năstase declanșează o acțiune de lobby internațională, menită a atrage sprijin extern în disputa lui cu Iliescu.

10 februarie 2005. Ion Iliescu cere și obține girul Biroului Executiv Central asupra analizei referitoare la starea partidului, document extrem de critic la adresa modului în care partidul a fost condus în perioada 2001-2004. Acordul membrilor BExC reprezintă practic un vot de blam la adresa lui Năstase.

15 februarie 2005. În urma refuzului net al lui **Sorin Oprescu** (care practic a fugit din țară pentru a nu fi nominalizat!), candidatul PSD la Primăria Capitalei va fi **Marian Vanghelie**, propus de către Biroul Executiv Municipal. Dan Ioan Popescu promite că va demisiona dacă Vanghelie obține un scor mai prost decât reușise **Mircea Geoană** (adică în halul ăsta, mai

slab decât **Geoană!** — n.r.) Ulterior, **Oprescu** anunță că va candida la funcția de președinte executiv, la concurență cu Năstase (se spune că ideea i-a sugerat-o Iliescu), în vreme ce **Porța** va concura cu **Cozmâncă** la postul de secretar general.

19 februarie 2005. Senatorii PSD mobilizați de **Antonie Iorgovan** depun un denunț penal împotriva lui **Traian Băsescu**, în „dosarul casa”. Năstase își exprimă public dezaprobarea. Iorgovan toarnă cu declarații împotriva lui Năstase și anunță că îi va fi și el contracandidat. Reacția vine după doar câteva ore: „Ar trebui să spun mai des că nu suport mitocănia și obrăznicia lui”, spune Năstase.

22 februarie 2005. Surse din „grupul de la Cluj” susțin că acesta îi va oferi un contracandidat lui Iliescu: **Ioan Rus, Mircea Geoană sau Cristian Diaconescu**. Speriat, acesta din urmă îl sună pe Iliescu să-l asigure că e cuminte. Iliescu îi răspunde: „Da’ ce te tulbură? N-ar fi nimic nefiresc!”

23 februarie 2005. **Oprescu** aruncă din birou fotografia lui Năstase, pe care o avea alături de portretele lui Iliescu și **Al. I. Cuza**.

1 martie 2005. Iliescu îl face „prostănac” (în lipsă) pe **Geoană**, care reacționează spunând că acesta „a ajuns la vârsta biologică la care nu mai știe ce spune”.

2 martie 2005. Iliescu acceptă (sic!) propunerea filialei București de a candida.

8 martie 2005. Iliescu susține alegerea lui Năstase drept președinte executiv. Pare o schimbare de poziție, dar este mai degrabă o „adormire a vigilenței”. Fără succes: Năstase spune că este ținta unui „jihad” în partid.

pagini realizate de **Tudor Călin Zorojanu**

CU BUNICUȚA



Les jeux sont faits!

Nicolae Văcăroiu nu s-a pronunțat, dar el este inventat de Iliescu. Victor Ponta dă alegerea pe mâna tineretului pesedist, la a cărui reuniune a venit doar „tătuțul”, nu și Năstase. Marian Vanghelie nu a fost agreat de Iliescu, dar îl agreează el. Antonie Iorgovan s-a împăcat doar formal cu Năstase. Sorin Oprescu, Dan Ioan Popescu, Octav Cozmâncă și Miron Mitrea n-au de ales.

De partea cealaltă, Mihai Tănăsescu și Mircea Geoană au apucat să se răstească la Iliescu, iar Ilie Sârbu este singurul care și-a declarat deschis sprijinul pentru Năstase, ceea ce, în perspectivă cinegetică, e cam străniu. Ioan Rus și Grupul de la Cluj nu mor după Năstase, însă îl preferă lui Iliescu.

Cât despre nehotărâți – George Pădure îl urăște pe DIP, dar va vota probabil cum bate vântul, iar Titus Corlățean idem. Greu de „citit” rămâne doar poziția lui Dan Matei Agathon. Dintre toți, unii se reprezintă doar pe sine, dar ceilalți au în spate mulțimi care vor vota sincronizat, conform intereselor de grup.

CU BOMBONEL

NEHOTĂRĂȚI



Victor Ponta: „Dacă nu luăm decizii curajoase, probabil că vom rămâne un partid de opoziție”



▼ **Cu cine din PSD sunteți prieten, în afară de colegii de generație?**

– Am o relație specială cu Eugen Bejenariu, cu care am lucrat foarte mult și la Guvern și în partid. Dar am mulți alți prieteni în partid.

– **Cu cine din PSD n-ați putea fi prieten nicio dată?**

– Nu contează lucrul ăsta în politică... Și e foarte greu de anticipat. Mă interesează cei care pot să fie eficienți, să aibă performanță, să aducă voturi pentru partid. Când cineva mi-e prieten, dar nu e bun pentru partid, sunt capabil să-l spun lucrul ăsta, după cum pot să lucrez cu cineva cu care nu sunt deloc prieten, dar avem un obiectiv comun.

– **La alegerile preliminare de anul trecut, membrii TSD s-au plasat bine, dar au fost scoși de pe liste la „masa verde”. Cum veți preîntâmpina o situație similară?**

– (râde) Învățăm de fiecare dată! Nu-i așa simplu cum pare! O să avem tineri candidați la toate nivelurile și o să încercăm în continuare să-i convingem pe ceilalți colegi că puterea noastră ca partid stă în capacitatea de a îmbina generațiile. Dacă o să fie o singură generație reprezentată peste tot, o să avem foarte mult de pierdut.

– **Ați fost o excepție în partid ca tânăr demnitar. Colegii din TSD nu se simt frustrați văzând că în actualul guvern sunt mult mai mulți tineri?**

– N-am fost chiar o excepție. Mă gândesc la miniștrii Adriana Țicău sau Șerban Nicolae, oameni tot din zona a 35 de ani. Nu suntem deloc invidioși pe cei din actualul guvern, pentru că ei au ajuns acolo, din păcate, nu pe activitatea lor politică, ci pe criteriul împărțirii posturilor între cele patru partide și pe cel al unor relații personale, fie cu Traian Băsescu,

fie cu Dan Voiculescu – or, asta nu înseamnă o carieră politică. E o chestiune pe termen scurt și nu cred că tinerii noștri își doresc asta.

– **Ce vă ține în PSD?**

– E singurul partid în care am fost vreodată, am cunoscut foarte mulți oameni, am învățat foarte mult despre politică, nu pot să fac politică decât într-o zonă de centru-stânga, ține de structura mea internă și de familia din care vin. Mă țin aici speranța și încrederea că România are nevoie de un partid de centru-stânga modern și de o nouă clasă politică, de o politică mult mai bună decât cea de acum.

– **Ce nu vă place în PSD?**

– (râde) Ce nu-mi place, spun! Sunt dintre cei care spun când sunt nemulțumiți de ceva și cred că trebuie să fim mult mai puțin conservatori și greci. E cel mai mare partid din România și lucrurile se schimbă mai greu, dar trebuie să fim deschiși la ceea ce înseamnă lumea de afară. De multe ori, ceea ce discutăm noi în interiorul partidului rămâne în urmă față de evoluțiile exterioare. Or, un partid are ca scop să obțină voturi din afară, nu din interiorul partidului!

– **Există sau nu o răceală între Ion Iliescu și Adrian Năstase, cu susținătorii de o parte și de cealaltă?**

– Păi, nu mă întrebați pe mine ce există între alții... În mod sigur sunt oameni mai apropiați de unul, de celălalt sau de alți lideri ai partidului. E mai puțin important lucrul ăsta. Important este câți dintre oamenii ăștia pot să lucreze împreună pentru ca PSD să aibă un viitor.

– **Ce semn al a dat Adrian Năstase lipsind de la aniversarea lui Ion Iliescu?**

– Aflu de la dv. că nu a fost acolo! Nu știu exact ce s-a întâmplat.

– **În ce relație vă aflați cu „grupul de la Cluj”?**

– De mare respect. Îi respect pe domnii Rusu, Pușcas, Dâncu și ceilalți președinți de organizație, cu care mă cunosc foarte bine. Cele mai multe dintre ideile lor sunt corecte și cred că nu trebuie ținuti în afară, ci în interiorul partidului, incluși în programul de modernizare – pe care însă nu poate să-l facă numai grupul de la Cluj!

– **Sunteți fericit cu candidatura PSD la Primăria Capitalei?**

– Organizația București trebuia să facă singură o alegere, indiferent dacă mi place sau nu mie. Dacă va ieși bine, vor primi lauri. Dacă va ieși prost, trebuie să răspundă.

– **Schimbul de replici dintre d-nii Iliescu și Geoană a fost unul de o duritate fără precedent. Cum îl comentați?**

– N-a fost foarte neașteptat pentru mine: dacă nu discutăm problemele de fond ale partidului, vor ieși la iveală cele personale.

– **În PSD a apărut moda declarațiilor de genul „candidez împotriva lui...”, de pildă Dan Matei Agathon contra dv. – de ce?**

– Nu mă deranjează absolut deloc să am contracandidați. Dl Agathon reprezintă cu totul și cu totul altă mentalitate decât a mea și e foarte bine să ne confruntăm. Mă gândesc însă că voi avea contracandidați mult mai puternici decât dl Agathon, sincer să fiu...

– **O sciziune în PSD nu poate fi exclusă, măcar și pentru că există două mari precedente: Petre Roman și Teodor Meleșcanu. Dacă s-ar produce, în ce parte ați merge?**

– Eu exclud ideea de sciziune în acest moment, așa încât nici nu m-am gândit de partea cui să fiu. Vreau să rămân în PSD, alături de colegii mei tineri, cu care am muncit atât de mult, și de ceilalți – dar, sigur, cu ideea de a avea un viitor ca partid. Dacă nu luăm decizii curajoase, probabil că vom rămâne un partid de opoziție.

– **Vă place ceva la Traian Băsescu?**

– E un politician puternic și am de învățat și de la el! E un foarte bun comunicator, reușește să vorbească pe înțelesul oamenilor și să le simtă imediat pulsul. Nu-mi place faptul că, de cele mai multe ori, dincolo de vorbe nu e și substanță, ceea ce îl costă foarte mult. Oamenii așteaptă enorm și, când vor vedea că, după spectacol, actorii pleacă acasă, o să reacționeze imediat.

– **Sunteți sigur?**

– (ezită) Sincer să fiu... e un adversar politic, și nu-mi doresc să aibă succes... dar pentru România mi-aș dori ca președintele nostru să fie bine primit și bine văzut! Din păcate, l-am văzut și ca primar general: câte vorbe frumoase, dar Bucureștiul arată la fel! Începutul a fost total nefericit: cuvinte aruncate la întâmplare, cu axa București-Washington...

– **Păi, acum e la Washington!**

– Nu mă interesează așa de mult Washington-ul! Pe mine mă interesează Bruxelles-ul și viitorul României în Europa, nu în America! Degeaba e Traian Băsescu prieten personal cu sultanul din Brunei – ceea ce contează sunt interesele naționale.

– **Dintre actualii miniștri există vreunul pe care-l apreciați?**

– Există mai mulți, ca și dintre alți lideri ai actualii puteri, în special de la PNL. (râde) Nu vă dau nume, că le fac rău dacă se află că-laudă Ponta! Sunt oameni de valoare; dar cred că sunt mult mai mulți în PSD, pe care însă, din păcate, nu reușim să-i facem cunoscuți. (râde) De obicei, ieșim în media cu exemple negative!

interviuede Dana Zorojanu

unil oameni sfintesc locul

VIP

RAVA

ceea ce e scris nu se mai poate șterge

Arterni
Pace Dumbrava
1998 Dab

Sergiu

acum multe mil de ani, banii erau încredințati
ca mijloc de comunicare în ceremoniile religioase

banii nu sunt răi sau buni, ceea ce facem cu ei e rău sau bun

Există o mie de
explicații, dar o singură
reparație:
restaurarea picturilor și
refacerea mănăstirilor
din Bucovina.
Prin programul
"Bucovina pentru
Bucovina",
o parte din prețul
sticlelor de apă
minerală Bucovina se va
folosi pentru
restaurarea frescelor,
chimătizarea muzeelor,
reconstrucția
ansamblor
mănăstirești.



Esti ceea ce faci. Si ceea ce nu faci.

Adevărul la mezzat



Dumitru Tinu negocia vânzarea acțiunilor

Un administrator de la Marriott ne-a declarat că directorul Adevărului venea întotdeauna cu șofer și mașină de serviciu la hotel

Cea mai tare informație pe care am primit-o în legătură cu moartea lui Dumitru Tinu sunt două. Prima: Dumitru Tinu se pregătea să vândă acțiunile de la Adevărul. Se pregătea înseamnă că deja purtase discuții. Și, cel mai probabil, nu cu o singură persoană. Dacă Dumitru Tinu ar fi mai trăit, am fi apucat să vedem, clar, câte acțiuni avea el cu adevărat în... Adevărul. Dar n-am apucat. Era periculos să vedem. Periculos pentru alții. În ultimele două săptămâni dinaintea finalului de an 2002, Dumitru Tinu se întâlnea cu directorul unui ziar românesc, unul dintre cele mai puternice – și negocia vânzarea pachetului pe care îl deținea la Adevărul. Știm cu siguranță că o parte dintre discuții s-au purtat în studiourile unei televiziuni, printre nasuri pudrate, promptere, buletine de știri, spicherițe adorabile. Dumitru Tinu și cealaltă persoană, omologul său, se întâlneau la fapt de seară, după ora zece.

Vânzarea acțiunilor de către Tinu ar fi fost un adevărat cutremur. Două dintre cele mai importante ziare românești ar fi intrat pe aceeași mână. Pe mâna opoziției. Asta se întâmpla, dacă ne amintim, în anul premergător celui electoral.

Scandalul de la Adevărul dezgroapă, deci, în mod violent, problema morții lui Dumitru Tinu și a circumstanțelor ei. Deoarece am vrut să avem propria noastră anchetă în aceste aspecte ale afacerii Adevărul, am contactat o sursă din interiorul hotelului Marriott, una care știa ce se petrece zi și noapte în interiorul hotelului. Mircea A., unul dintre administratorii hotelului, ne-a declarat: Dumitru Tinu venea destul de des la Marriott. Acolo se întâlnea cu Viorel Hrebenciuc și cu omul de afaceri

Fatih Taher. Cîm ieșea din parcare și intra în hotel, ei se duceau sus, unde, de regulă, fie stăteau la o cafea, fie mâncau și discuteau. Dar, ceea ce vrem să subliniez, Dumitru Tinu venea aproape întotdeauna cu șofer – și cu mașina de serviciu, de la Adevărul. Foarte rar – sau aproape deloc, Tinu venea fără șofer – și, deci, fără mașina de la Adevărul. E limpede, din investigațiile noastre, că șoferul era zi și noapte la dispoziția lui Tinu.

Mai departe: întrucât Hrebenciuc era ultima persoană cu care a tratat Dumitru Tinu (încă în viață), în dimineața de 1 ianuarie 2003 – dar și persoana pe care Cristian Tudor Popescu a plasat-o în spatele unui pachet de acțiuni de la Adevărul, Hrebe apare drept persoana-cheie în afacerea Tinu-Adevărul. Dar de ce ar fi negociat Tinu vânzarea acțiunilor de la Adevărul? Nu se simțea sigur pe ele? Voia să se distanțeze de grupul Taher-Hrebe? Să fie pe propriile lui picioare? Era presat de Hrebenciuc, de Taher – sau de amândoi? Fusesse pus în fața unor condiții ultimative? Se răzvrătise împotriva cuplului Taher-Hrebenciuc? Nu mai asculta de telefoanele lui Hrebenciuc? Întrebări care nu au răspuns, cel puțin acum.

Varianța Lucinu

Am consultat un avocat (care este în temă) cu privire la situația de la Adevărul, iar acesta ne-a decla-

rat: Există o situație în care Ana Maria Tinu poate ieși cât se poate de elegant din conjunctura actuală. Dacă vinde toate cele 83% deținute în societate, înstrăinându-le unor oameni de încredere, atunci Andrei Lucinu n-ar mai avea nici o șansă să recapete acțiunile cucerite, în cazul în care procesul de paternitate l-ar da dreptate. Ar fi, de fapt, prea târziu. Iar Cristian Tudor Popescu n-ar mai avea nici o șansă să se întoarcă pe mâna lui Andrei Lucinu, așa cum se conturase, la un moment dat, perspectiva: Lucinu ar putea coagula, în jurul său, 52% din acțiunile Adevărului, în nume propriu sau cu ajutorul celorlalți acționari care, din declarațiile anterioare, s-au situat de partea lui Cristian Tudor Popescu.

Nu în cele din urmă, Andrei Lucinu a anunțat că va declanșa procedura de reinvestigare a accidentului lui Tinu. Rezultatele noii investigații, pe mandatul PNL-PD, ar putea scoate la iveală noi date. La un moment dat, ele erau neconvenabile și reprezentanței Volvo. Dar ar putea fi inconfortabile și pentru clanul politicianilor din PSD apropiați lui Viorel Hrebenciuc. Ancheta va trebui să elucideze de ce a intrat mașina în derapaj. De ce nu s-au acționat air-bag-urile. La momentul anchetei, în ianuarie 2003, ofițerii de Poliție care au dirigit ancheta au declarat că o reconstituire a tragediei este aproape imposibilă. Guvernarea PNL-PD ar putea-o face, însă, posibilă. Unul dintre motivele pentru care reconstituirea a fost taxată drept imposibilă derivă din faptul că șoseaua a fost curățată de utilajele de deszăpezire și pe șosea nu mai există urme de frânare. Dar mai rămân, totuși, martorii, care au avut declarații contradictorii. Adevărul despre moartea lui Tinu stă, de pe acum, să iasă la iveală.



Text: Mihail Gălățanu

Foto: arhiva Flacăra și Mediafax Foto

Cronica unei morți neanunțate

● **1990-2002:** Conducerea ziarului se schimbă în mai multe rânduri, dar echipa de jurnaliști este una dintre cele mai constante din presa română. Ziarul se consacră drept unul cu ținută sobră, extrem de critic la adresa majorității politicienilor din toate taberele, cu o puternică zonă economică, dar și cu un lăudabil supliment literar-artistic. Poziția pe piață, dar și echilibrul ziarului, îl impun pe Dumitru Tinu ca președinte al Clubului Român de Presă.

● **2002:** Dumitru Tinu cumpără pachetul majoritar de acțiuni (70%). Ulterior, CTP va justifica astfel momentul: acționariatul era disipat între vreo 200 de persoane și exista riscul unei „preluări ostile”, din exterior. Valoarea totală a tranzacțiilor nu a fost făcută publică, dar ordinul de mărime pare a fi fost un milion de dolari.

● **1 ianuarie 2003:** Dumitru Tinu moare într-un accident de mașină care a rămas învăluit în mister. Devin publice două detalii surprinzătoare: faptul că era lansat în mai multe afaceri și acela că, în afară de fiica sa, Ana Maria, avea un fiu nelegitim, Andrei Iucinu, de care se ocupa foarte serios.

● **2003-2005:** Echipa supraviețuiește șocului, chiar dacă ziarul se află în pierdere de viteză. CTP îl „moștenește” pe Tinu în poziția de președinte al CRP, dar refuză scaunul de director al ziarului, care rămâne neocupat. La rândul ei, Ana Maria Tinu moștenește banii și afacerile tatălui, inclusiv partea pe care i-o cedează mama. Andrei Iucinu deschide proces de paternitate și câștigă în primă instanță, fără a ajunge deocamdată la o decizie definitivă.

● **Martie 2005:** Izbucnește scandalul dintre conducerea redacției și Ana-Maria Tinu (care, între timp, a ajuns să dețină 83% dintre acțiuni). CTP susține că e „mână” lui Viorel Hrebenciuc, prieten al familiei Tinu. Proprietara ziarului îi demite din CA pe redactorul-șef și pe cei trei adjuncți, își însușește întregul profit pe 2004 (1 mln \$) și anunță înghețarea salariilor, precizând că venitul mediu net de 28 de milioane de lei i s-a părut „decent”. Cei patru demisionază din toate funcțiile și anunță că vor fonda alt ziar. Sunt urmași de circa 90 de colegi dintre cei 200. În scurt timp, se anunță că acționar minoritar la noua publicație va fi Mircea Dinescu.

Câteva întrebări aproape retorice

● Foștii acționari s-au întrebat vreo clipă de unde avea Tinu atâtia bani? Nu era doar o problemă personală: dacă banii erau împrumutați sau primiți cadou, politica și însăși existența ziarului puteau fi influențate.

● Nu cumva o „preluare ostilă” s-a dovedit a fi mult mai ușor de făcut în urma concentrării acțiunilor?

● Dacă, în cazurile *Evenimentul zilei* și *România liberă*, CTP a afirmat ritos că patronatul poate face ce vrea, de ce s-a mai agitat public când s-a trezit într-o situație similară?

● Dacă Hrebenciuc n-avea ce să caute în politica ziarului, cum de s-au discutat cu el posibile măsuri administrative (finanțare printr-un fond de investiții, recuperarea acțiunilor)?

● De ce presiunile lui Hrebenciuc au fost făcute publice abia după ce conducerea ziarului s-a trezit afară din CA?

● De ce criticile ziarului i-au ocolit pe Dan Ioan Popescu, Miron Vîntre și Viorel Hrebenciuc, în condițiile în care restul presei scria la greu despre ei?

● Poate fi adevărat că un comision din publicitate nu influențează poziția jurnalistului și a publicației față de firma/persoana respectivă?



Ana Maria Tinu



Viorel Hrebenciuc



Fatih Taher (dreapta)

Evenimentul zilei în care ADEVĂRUL a șocat ROMÂNIA LIBERĂ

Multe lucruri sunt tulburi, dar unul e clar: ceva se întâmplă în presa românească! Pentru a încerca să înțelegem ce, trebuie să ne întoarcem în timp. În decembrie 1989 și în anii care au urmat, instituțiile de presă (scrisă, radio, TV și agenții de știri) au fost create în două moduri. O parte (minoritară numeric, azi) s-au construit pe ruinele presei „Epocii de Aur”, schimbând totul în afară de sedii și (cu câteva excepții) de nume. În toate aceste cazuri, patroni (acționari) au devenit chiar ziariști. Cealaltă parte s-a ridicat de la zero, în două variante: investitorii erau sau nu ziariști. Ulterior, în ambele părți au apărut noi patroni, din afara presei.

De aici a pornit totul. Câtă vreme instituțiile de presă au fost conduse de ziariști, nu s-au înregistrat fricțiuni semnificative între patronat și redacție. Fluctuația de personal, în presă, este enormă, majoritatea ziariștilor au lucrat deja în cinci, zece sau chiar douăzeci de locuri, dar, de regulă, aceste mișcări n-au avut legătură cu conflicte de muncă.

Acolo, însă, unde pachetul majoritar de acțiuni s-a aflat ori a ajuns în mâna unor oameni de afaceri de alte profesii, mai devreme sau mai târziu au apărut probleme. Desigur, nu ignorăm faptul că, în Occident, trusturile jurnalistice sunt conduse de non-ziariști. Dar asta se întâmplă în societăți normale, ceea ce încă nu e cazul la noi.

Istoria tulburărilor patronat-redacție este lungă și agitată. Dacă ne limităm doar la cotidianele centrale, trebuie citate cel puțin patru

cazuri: în 1998, decizia patronatului de la *Cotidianul* de a-l aduce director pe Ion Cristoiu, fără a consulta redacția, a produs o revoltă soldată cu plecarea unei bune părți dintre jurnaliști; în 2004, după preluarea *Evenimentului zilei* de către Ringier, zvonul intenției de tabloidizare și de reducere severă a zonei politice, dar și strania „luptă intestină” cu colegul de trust, *Libertatea*, au dus la plecarea directorului, urmat de redactorul-șef Cristian Turturică și alți peste 30 de colegi; tot în 2004, zvonuri similare legate de *România liberă* și acuzațiile redactorilor la adresa trustului WAZ, care ar fi încercat să schimbe politica editorială, s-au soldat cu retragerea directorului într-o

poziție onorifică; a urmat, recent, cazul *Adevărul*. Rând pe rând, patru nume mari ale presei (Tia Serbănescu, Cornel Nistorescu, Petre Mihai Băcanu și Cristian Tudor Popescu), formatori de opinie și cunoscuți, toți, cu atitudini critice la adresa PSD, au fost forțați să iasă din prim-plan.

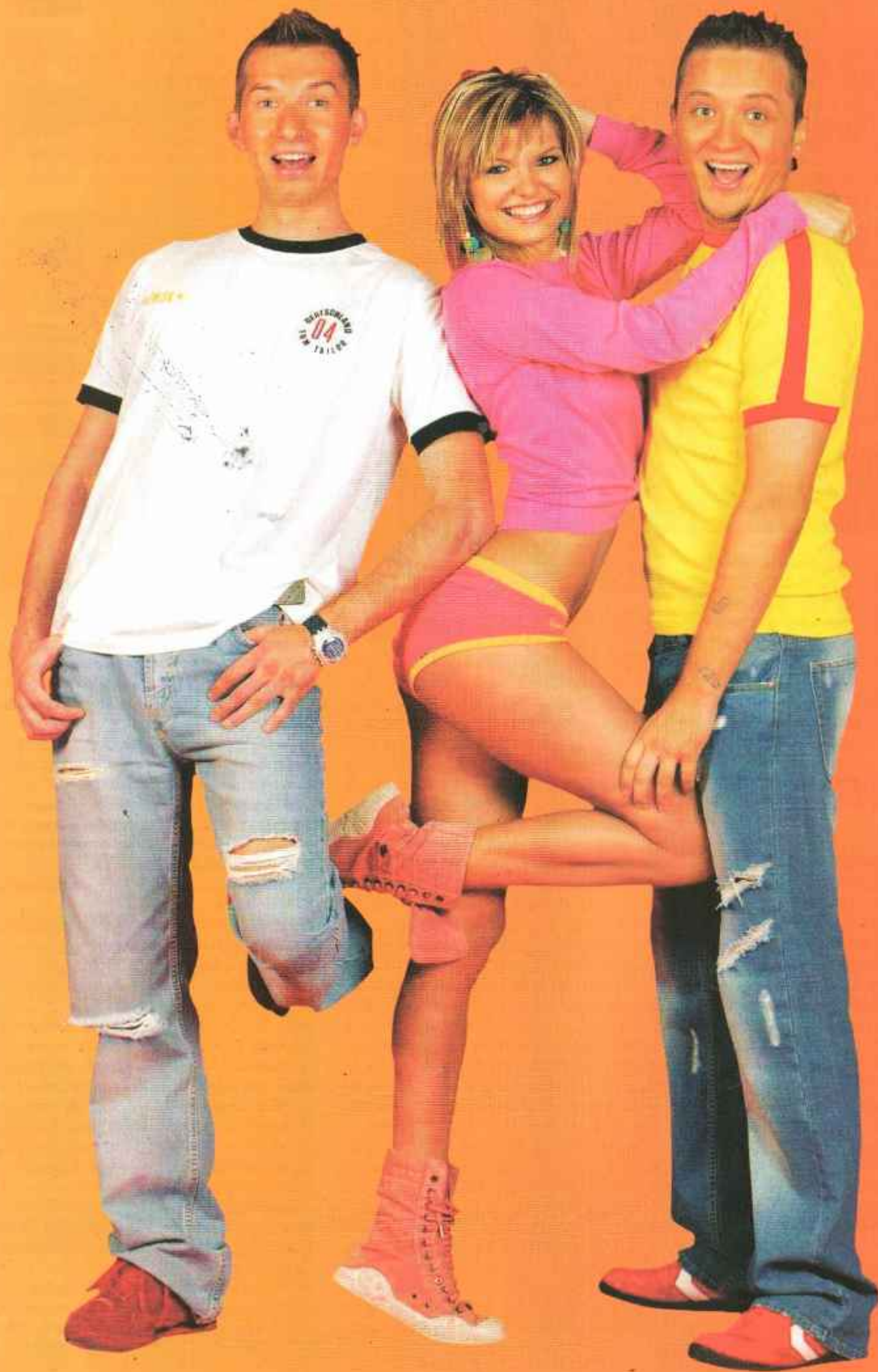
Nu-i mai puțin adevărat, însă, că, ulterior, ziarele în discuție au urmat o cu totul altă traiectorie decât cea care părea să le amenințe: *Cotidianul* a trecut, e drept, printr-o perioadă tulbură, dar s-a relansat recent, cu „cațavencii” și cu Robert Turcescu la timonă; *Evenimentul zilei* a rămas la fel de acid și de orientat spre politică; la *România liberă* au început să scrie o parte dintre cei plecați de la *Evenimentul*, iar calitatea ziarului a crescut simțitor. Nici vorbă de tabloidizare, în nici unul dintre aceste cazuri.

În aceste condiții, este riscant de anticipat ce se va întâmpla de fapt cu *Adevărul*. La un salariu mediu net de 28 de milioane (rarisim în presa română!), patronatul nu va avea probleme să racoleze ziariști de vârf. Ce-i va pune să facă, asta rămâne de văzut. Cât despre demisionari, e previzibil că vor scoate un ziar de calitate, în nota lor obișnuită. Una peste alta, tot răul spre bine. Pe de o parte, în loc de un ziar „tare” vom avea două ziare, dintre care cel puțin unul va fi tare. Pe de altă parte, acum, CTP & Co vor fi eliberați de eventualele constrângeri ale patronatului. *Mutatis mutandis*, ei se află în situația primarului Traian Băsescu, după ce a obținut și majoritatea în Consiliul General.

Numai că Băsescu n-a rămas la Primărie...

text Tudor Călin Zorojanu

foto Mediafax Foto



vip

O trupă cu HI-Q: **Gașca mea** nu mai poate sta **liniștită**

Toți trei născuți în 1979, pe 1 martie, 3 octombrie respectiv 24 noiembrie. Toți trei au copilărit în Ardeal, unul la Sighișoara și doi la Brașov. Plini de viață, optimiști până în pânzele albe, puși pe glume și șotii, mai că le vine să-și zică *Academia Română de Umor*. Pe scurt, o fată și doi băieți alcătuiesc ceea ce se cheamă o gașcă în cel mai adevărat sens al cuvântului. Dar nu o gașcă oarecare, ci una cu un *HI-Q*. Nicoleta Drăgan și Mihai Sturzu au urmat studii de Jurnalistică, iar Florin Grozea pe cele de Automatică. Muzica îi leagă pe toți trei în gașcă și nu-i de mirare că melodia lor, *Gașca mea*, a prins la publicul tânăr. I-am întâlnit pe membrii grupului *HI-Q* pe holurile *Acase TV* și am înțeles care a fost sursa de inspirație a lui Florin pentru piesa *Gașca mea*. Chiar *HI-Q*.



Bijulica, brilliantul trupei

Ca și Florin, Nicoleta are o poreclă în cadrul *HI-Q*: „Mi se spune *Bijulica*, de la *bijou*, fiindcă băieții mă consideră brilliantul trupei, iar eu am acceptat”, declară ea pe un ton pisicesc, alintându-se. Nicoletei i s-ar mai putea spune foarte bine și *Ghiocel*, deoarece este născută pe 1 martie. Anul acesta, de ziua ei, Nico a primit un frumos mărișor din aur de la Lucian Viziru și numeroase mesaje de la prieteni, dintre care cel al lui Gabriel Cotabita a impresionat-o până la lacrimi: „La mulți ani, Nico! Am stat și m-am gândit și mi-am dat seama căta bucurie este că mai există oameni ca tine pe lume!” Și, fiindcă a sosit pe lume la 11.30, mama a sunat-o exact la această oră să-i zică *La mulți ani!* Fostă membră a *Scolii Vedetelor*, cu ambiții de a deveni un Titus Munteanu în variantă feminină, *Bijulica* și-a afirmat inclinațiile pentru muzică încă din copilărie: „Am avut o copilărie splendidă. Îmi aduc aminte că, pe când aveam trei-patru ani, mama și bunica mă puneau pe masă în picioare să le cânt. Chemau neamurile să ne fie spectatori, iar eu le cântam și dansam. Cântam melodii de Angela Similea, Mirabela Dauer, Eva Kiss. Copilăria pentru mine a însemnat siguranță absolută, la fel cum și acum familia înseamnă pentru mine o siguranță absolută, când mă duc acasă mă simt extraordinar, nu are ce să mi se întâmple. În adolescență ai mei nu mi-au impus și restricțional nimic, nu a trebuit să-mi pună nimeni limite pentru că mi le impuneam singură. Ai mei au fost mândri și de mine și de sora mea, fiindcă nici eu, nici ea nu am exagerat cu nimic.” Sora mai mare a Nicoletei, Gabriela, este acum în SUA. În această iarnă *HI-Q* i-au făcut o vizită alături de *DJ STAR*. Fără complexe, inhibiții și temeri, Nico spune că are o extraordinară de mare doză de bun simț. O fată atât de dulce precum Nico nu se poate să nu fie iubită și admirată de băieți. Totuși, dacă o întrebi cum e cu iubirea..., răspunde sugubățul de Mihai în locul ei: „Cum stă cu dragostea? Senzațional!”, dar *Bijulica* spune sec și imperturbabilă: „Nu am un iubit! Ei, bine, nu am ce spune pe tema asta și nu mă simt foarte confortabil să vorbesc despre acest subiect, recunosc.”

„Nico este cea parte din trinitate care ne lipsea“

Proiectul *Hi-Q* a început în 1995, cunoscând diverse etape ale succesului, iar când Dana Nălbăru le-a spus *Șah!* lui Mihai și Florin, în 2003, nu a însemnat *Mat!* pentru cei doi băieți. Ei au găsit forța de a merge înainte și a-și găsi o nouă *Regină* recuperând terenul pierdut și evident având din nou succes. Din 2004, Nicoleta Drăgan li s-a alăturat (cu brio) băieților. Momentul Dana Nălbăru a fost uitat. „Nico este acum cea parte din trinitate care lipsea. În momentul în care ne-am reîntregit formația, ne-am dat seama că nu a trebuit să o inventăm pe Nico, ci doar să o descoperim“, adaugă cu entuziasm Florin.

Despre Nico, Mitza și Flo, cum se alintă între ei componentii trupei *Hi-Q*, se poate spune că se au ca frații. Nu merg nicăieri unul fără celălalt, își împart și necazurile și bucuriile. La întâlnirea de la *Acasă TV* cei trei au venit, evident, toți odată. Ne-am așezat cuminiți pe pervazul geamului de la etajul șapte al clădirii *Pro TV* din Pache Protopopescu și am tăfăsuțit vrute și nevrute, sub atenta supraveghere a unui reprezentant al departamentului PR din *Acasă*, deoarece așa cer *uzanțele* postului de televiziune. Am descoperit niște băieți extrem de sensibili și o fată puternică a cărei menire în grup, în afara aceleia de a cânta, este să aducă echilibrul. Și chiar îl reușește. Mihai este vorbăreț, simpatic și pus pe glume, Florin pare mai retras, chiar timid la început, dar apoi îți dai seama că, de fapt, abia așteaptă să fie provocat la discuție. Când îi ceri lui Mihai să spună ceva despre Nicoleta, el îți răspunde cu un zâmbet ștrengăresc: „Nico? Uită-te la ea, se caracterizează singură. În primul rând, este cel mai bun prieten al nostru și singurul confident. Eu cu ea avem secrete. Ea mă învață cum să mă



comport cu fetele și, dacă, vreodată, ni se întâmplă ceva unuia dintre noi, putem să o sunăm și la trei noaptea și să-i povestim ceea ce ni s-a întâmplat.“ Mihai are însă și o iubită. „Eu am o relație destul de specială cu o fată. Prietena mea se mai supără din când în când pe mine, pe bună dreptate, eu nu am curaj să o întreb dacă suntem certăți ori nu, fată de ce nici în acest moment nu știu dacă sunt certat sau nu cu prietena mea. Totuși, prietena mea nu este geloasă că am confidențe cu Nicoleta. Cu Nico am confidențe ca între prieteni, nu ca iubiți. Ea mă învață cum să procedez să o împac pe prietena mea. Avem și noi pe cineva în trupă care ne instruește cum să ne comportăm cu fetele“, susține, mai în glumă, mai în serios, Mihai. Florin nu se lasă mai prejos în aprecieri la adresa lui Nico: „Din bun simț, cultură și inteligență Nico reușește să fie echidistantă între băieți și fete, vede obiectiv relațiile interumane și, din această perspectivă, ne este de mare ajutor. Nico nu este doar o fată printre noi, ci un psiholog al grupului.“ După atât de multe complimente la adresa ei, Nico încearcă să le răspundă băieților cu aceeași monedă: „Îmi sunt atât de dragi și sunt atât de mândră cu ei, încât la toată lumea spun lângă ce băieți buni și deștepți cânt.“ „Este foarte greu să definești universul fiecăruia dintre noi, pentru că noi

Povestea lui Nepăsă

Dacă îl privești din afară pe cei trei *Hi-Q* ai impresia că reprezintă o frăție în care nu există decât armonie. Totuși ei recunosc faptul că, uneori, se mai lasă și cu

discuții contradictorii, doar că ele durează puțin. *Psihologul* trupei le-a și monitorizat: 30 de secunde. „Florin de obicei tace, stă, se uită la tine și trece peste conflict, de aceea îi spunem *Nepăsă*“, ține să precizeze Nico. Acest *Nepăsă* este, în ciuda aparențelor, un băiat foarte subtil. Prieten cu Mihai încă din copilărie, Florin alias *Nepăsă* a avut din totdeauna înclinații către științele exacte, matematică și fizică îndeosebi. „Eram un băiat bun și cuminte în copilărie. Fetele nu prea mă vedeau însă. Din cauză că eram cam supraponderal, nu aveau nici o treabă cu mine, de aceea prima prietenă am avut-o abia prin clasa a IX-a. Pe de altă parte, eram cel mai bun confident al fetelor, iar asta mi-a folosit. Ele nu se uitau la mine ca la un partener, ci mă considerau un prieten, ceea ce mi-a folosit mai târziu. Dar sufeream când vedeam că erau băieți care aveau iubite și puteau chiar să le schimbe, lucru care nu era valabil și în cazul meu. În copilărie și adolescență eram cel mai cuminte copil, nu ieșeam la fotbal, nu mă urcam în copaci, mai făceam năzdrăvăni, dar nu notabile. Pe atunci mă duceam la olimpiade, eram printre cei mai buni elevi din oraș la matematică, fizică, iar în liceu, și la informatică. Am doi frați mai mici și mai deștepți decât mine. Am un frate mai deștept și unul mai frumos decât mine! Eu sunt prima încercare!“, râde Flo, iar Mihai nu scapă ocazia să nu facă haz: „Suși, fratele cel mic al lui Florin, e genial, iar Horică, mijlociul, e spaima fetelor, *machoman*. Cred că părinții lui au încercat întâi cu Florin, nu le-a reușit prea bine, după aceea au încercat și cu Horică, a ieșit frumos ca stelele, iar a treia oară a ieșit Suși, cel mai deștept.“ (Râde!) Calculat și studios, Florin nu este totuși un tip ordonat, nu știe nimic despre mașini, nu repară partea electrică din casă, deși se pricepe la calculatoare, el fiind cel care multă vreme se ocupa de *site-ul* trupei. Cu toate că Mihai este extrem de vorbăreț și are fire de artist, Florin compune versurile și muzica. „Cred că suntem o trupă a frustrărilor, fiindcă acum fiecare face ce dorește în trupă și ceea ce îi place. Toată viața m-am ocupat de matematică și fizică, dar acum eu fac muzică și poezii. Mihai este o fire de artist, dar acum se dă în vânt după camioane, motociclete, automobile și repară aia și aia în casă.“ Deși succesul alături de *Hi-Q*, înclinația către științele exacte și în ultimul timp succesul la fete îl fac din Florin un tip demn de invidiat, *Nepăsă* are însă o supărare: nu știe să cânte la gitară.



suntem lumea fiecăruia! Practic mâncăm împreună, dormim împreună în mașini și aeroporturi, facem totul împreună și atunci relația dintre noi este mai presus poate decât aceea dintre frați", declară cu un glas convingător și serios Mihai, iar Florin îi continuă gândul pe un ton sfătos: „Noi nu numai că trăim împreună, dar și privim lumea împreună, ne uităm în aceeași direcție, ceea ce este foarte important.” Avântul filosofic al lui Florin taie Mihai mușcalit: „Așa este, la partida *Steaua Valencia*, noi (Nico și Mihai – n.r.) am privit meciul, iar Florin s-a uitat la o emisiune de divertisment, adică exact în altă parte!” Responsabil cu umorul de gașcă este Mihai, dar nici DJ Star, cu care colaborează trupa, nu este mai prejos. „Noi comunicăm foarte bine unii cu alții și mai tot timpul suntem puși pe glume. Nici nu avem altă soluție. Când mergi 20 de ore până la Sătu Mare pentru un concert și stai patru suflete într-un spațiu de doi metri cubi de aer, nu poți decât să faci haz”, susține Mihai. „Știi cum am ajuns? Când mergem la hotel ne lăsăm fiecare lucrurile în camera sa, apoi ne strângem într-o cameră pentru a nu pierde tracțiunea”, adaugă Nicoleta.

„Copilăria mea a fost cea mai frumoasă, după a lui Ion Creangă”

Neastămpărat, glumeț și vesel mai tot timpul, Mihai, poreclit de către ceilalți *Unu'* pentru că le știe pe toate, a avut o copilărie de pomină. „Brașovul este un loc numai bun de explorat, mai ales când ești copil. Pe vremea aceea erau șantiere, nu mai vorbeam de dealurile din jur, pădurea, șerpii prinși și duși la școală să spenim profele. Cred că, pe drept cuvânt, copilăria mea a fost cea mai frumoasă, după cea a lui Ion Creangă. Sigur, pentru prostioarele mele mi-o luam de la tata, care avea o vorbă: «Ce ai căutat tu acolo, măi Mihai? Ce ți-a trebuit?» Am avut, de cuminte ce eram, și mici accidente. Am căzut odată de pe o casă înaltă și m-am lovit de aveam un nas cât fața de-mi ziceau copiii Cassius Clay. Și, fiindcă am continuat în următoarea săptămână, după acest incident, cu tâmpenii majore, mama m-a dus la medic să mă controleze la cap să nu-mi fie zguduit creierul, dar eram sănătos. Liceul a reprezentat o continuare a copilăriei zvăpăiate, dar s-au adăugat petrecerile, a fost o perioadă de tranziție spre adultul care probabil nu am ajuns încă să fiu! La școală întotdeauna m-am bazat pe instinct și scânteia care îți vine pe moment. Datorită acestui stil, am fost genial la unele materii, iar la altele abia făceam față. La economie l-am întrecut pe toți cei din Colegiul Național *Unirea* din Brașov, eram tare și la română și engleză, dar nu am putut suferi latina.” Atât de dezinvolt la prima vedere, Mihai se simte totuși

„Azi sunt fericit/Știu că sunt iubit/De mâine totul se va schimba/ Ai apărut tu în viața mea/ Noaptea n-am dormit/Numai la tine m-am gândit/ Dar, a mai fost ceva/Era petrecere deasupra mea” ;
 Refren: „Gașca mea nu poate să stea/Liniștită nici o clipă/Hai, și tu dacă simți așa/Vino-n gașca mea.”

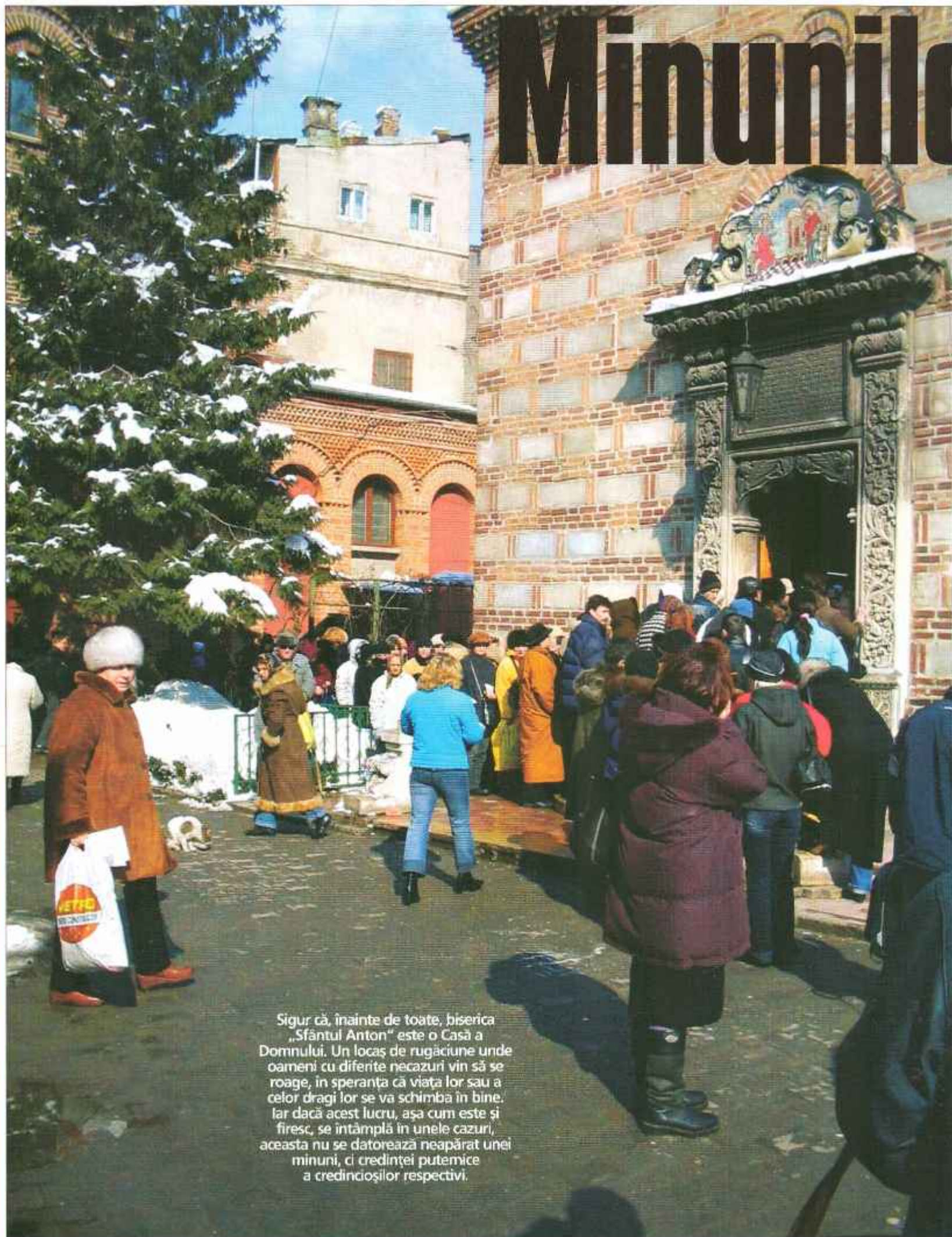


complexat de anumite lucruri. „Am foarte multe complexe. În primul rând nu sunt drăguț, în al doilea rând nu am un *Lamborghini Diablo*, mi-aș dori foarte mult să am o astfel de mașină. Am inhibiții, care vin, probabil, din educația mea. Sunt ardelean, deși m-am născut la București, am crescut la Brașov, când am revenit la București în relațiile mele cu oamenii din business-ul de care mă ocup (muzica – n.r.) am avut sentimentul că pornesc de la zece metri mai în spate. În rest, nu știu să mă descurc dacă vine vorba despre fete, ceea ce este o mare problemă. De câte ori povestea devine serioasă și îmi pasă de o persoană, o dau în bară definitiv, asta e!” Mihai are, pe lângă firea de artist, spiritul organizatoric – el strigă *adunarea* când *HI-Q* urmează să dea concert – stilul vizionar de a prevedea succesul unei melodii, calitatea de a fi un bun bucătar. „Mă relaxez făcând câteva lucruri: să mă plimb cu motocicletă, să merg la pescuit, să am grijă de grădină și să gătesc. Îmi place să fac ciorbe, mâncare chinezească, știu să fac grătare. Nu-mi place să spăl vase în schimb.” O maximă fericire pentru Mihai este că a fi în trupa *HI-Q* înseamnă a fi propriul tău șef. „Mă bucur de o independență absolută, mă scol când vreau eu și asta reprezintă o mare bucurie pentru mine”, mai spune el. Totuși, Mihai recunoaște că a face parte dintr-o trupă de succes presupune și sacrificii. „În relațiile personale, cred că reprezintă singura parte a vieții noastre pe care nu o controlăm, fiindcă ceea ce facem noi ne ocupă extrem de mult timp, practic tot timpul. Poți să ai o relație extrem de frumoasă cu o persoană, dar când de ziua ta, de Crăciun, de ziua ei nu ești acasă fiindcă ai concert!... Sau îți zice iubita Hai, să mergem la un film!, iar tu îi zici Stai, să-mi consulți agenda. Aha, pe 12 aprilie 2005 pot să merg!... La acest capitol într-adevăr trebuie să facem niște sacrificii.”

text: Alice-Claudia Gherman

foto: archiva Arasă și Robert Hancianec

Minunile



Sigur că, înainte de toate, biserica „Sfântul Anton” este o Casă a Domnului. Un locaș de rugăciune unde oameni cu diferite necazuri vin să se roage, în speranța că viața lor sau a celor dragi lor se va schimba în bine. Iar dacă acest lucru, așa cum este și firesc, se întâmplă în unele cazuri, aceasta nu se datorează neapărat unei minuni, ci credinței puternice a credincioșilor respectivi.

Sfântului Anton



În inima Bucureștiului de altădată, la Curtea Veche, se află biserica ortodoxă cu hramul Sfântului Antonie cel Mare. La prima vedere pare o biserică obișnuită, cum sunt

atâtea mii în țara asta. Și, totuși, ceva îi dă o notă aparte: În fiecare zi de marți biserica se deschide la 4,30 dimineața și până spre seară aici se înghesuie și se calcă în picioare o mulțime de credincioși, atât din Capitală, cât și din țară.

Majoritatea sunt oameni necăjiți, pe care viața l-a lovit în fel și chip. Vin fie pentru a plăti acatiste, fie pentru a se ruga ei înșiși Sfântului Antonie ca să le îndepărteze necazurile și să le aline suferințele. Este o bucurie să vezi la un loc atâția creștini adunați în numele Domnului, dar... există un dar... Acestei biserici i s-a dus vestea că este făcătoare de minuni. Că dacă ai o dorință și dai acatiste nouă marți la rând, ea se împlinește cu siguranță. Mai mult decât atât, de la o vreme dăruia zvonul că orice fată sau femeie care dorește să se căsătorească trebuie neapărat să vină în pelerinaj numai la această biserică și, după cele nouă marți cu acatiste consecutive, respectiva e ca măritată. În aceste condiții, e de înțeles de ce marțea nu se mai poate intra în amintitul lăcaș de cult decât după ceasuri bune de stat la coadă. Ne aflăm, într-adevăr, în fața unor minuni autentice, sau asistăm la apariția și proliferarea unei tradiții seci, a unor superstiții, și asta chiar în Casa Domnului? E firesc până la urmă ca o anumită categorie de credincioși – ne referim la cei habotnici – să vadă minuni peste tot (chiar și acolo unde ele nu există!), dar de aici și până la transformarea într-un adevărat fenomen social este o cale lungă. Iar întrebarea pe care ne-o punem – cu tot respectul datorat celor sfinte – este: dacă această atitudine mai ține de religie ori s-a transformat în cu totul altceva, care nu are nici o legătură cu credința noastră strămoșască?

În după-amiaza primei zile a lunii martie, „înarmați” cu reportofon și aparat de fotografiat, am mers la Biserica de lângă Hanul lui Manu, O mare de oameni tălăzuia între pangar, capela de afară și biserica propriu-zisă. Femei, în marea majoritate. Tinere, dar și mai în vârstă. Pentru că nu aveau nici o șansă să intrăm în lăcașul de cult fără a pierde câteva ore bune cu statul la coadă, am amânat acest lucru pentru a doua zi (bine am făcut, fiindcă miercuri biserica era aproape goală) și am preferat să întrebăm mai multe persoane de ce vin în special marțea la această biserică, știut fiind faptul că ea este deschisă în fiecare zi a săptămânii? Iată câteva dintre răspunsuri:

Oana B. (22 de ani, studentă ASE, București): „Am venit astăzi aici fiindcă azi e ziua Sfântului Anton. Vreau să dau un acatist de mulțumire că mi-a ajutat Dumnezeu să termin cu bine prima sesiune din anul III. Eu sunt din nordul țării, părinții mei sunt foarte credincioși, iar eu, de când sunt în București, vin măcar o dată la două săptămâni pe aici, ca să mă închin la icoana Sfântului Anton, care îmi îndeplinește dorințele dacă vede că te rogi din toată inima... Oricine are un necaz vine aici și se roagă, iar sfântul Anton îl ajută. Un unchi de-al meu a scăpat de pușcărie – deși era vinovat, mi se pare că făcuse o delapidare – fiindcă mătușa a venit și a dat acatiste aici...”

Margareta I. (43 de ani, cercetător științific, București): „Vin aici de câțiva ani. Prima dată m-a adus bunica mea, fie iertată, dar de atunci, ori de câte ori am un necaz, vin aici marțea fiindcă, nu știu dacă știți, azi e ziua Sfântului Anton. M-am rugat cu Sfântul să-i dea minte soțului meu și să-l aducă pe calea cea bună, că a ajuns la vârstă aceea periculoasă când bărbajii o iau razna și s-a înhițat cu una mai tânără decât fata noastră. Acum vrea să divorțăm (izbucnește în plâns) de parcă pentru el 24 de ani de căsnicie nu înseamnă absolut nimic...”

Maria B. (45 de ani, casnică, Năsăud): „Apăi no, domnucule dragă, eu mi-s venită aci a treia oră și de fiecare dată am cunoscut minteasă, că doar nu de bine vin toamna de la Năsăud până aci. Am venit să mă rog la Sfântul Anton, că m-o fâpso soacra afară din casă. Baba umblă cu farmece și zice la toată lumea că fi-su e prea ocoș pentru mine și vrea musai să ne despartă, da' nici io nu mă las! No, de aia am mers cu triu zece ceasuri, fără bălă o glăjă cu apă, ca să mă rog la Sfântul ăsta ca să aibă astămpăr cotoroanta, iar

eu să am pace cu omul meu, că doară avem doi prunci faini împreună și-i păcat de Dumnezeu să ne risipim care-nctrova...”

Valeria D. (50 de ani, someră, București): „Am venit să mă rog aici că azi e marți, și eu chiar am cunoscut o minune făcută de Sfântul Anton cu fata mea. S-a întâmplat acum doi ani. Nu se mai mărita și ajunsesem și eu și taică-su să nu mai dormim noaptea, când vedeam cât e de abătută. Atunci am venit cu ea aici, că mi-a spus o vecină că icoana Sfântului din biserică face minuni și ne-am rugat amândouă și am dat acatiste nouă marți la rând. Vreau să vă spun că imediat Gabriela a fost cerută în căsătorie de un băiat excepțional, care o iubește ca pe ochii din cap. Acum stă la casă, în Pașura, au mașină străină și un copil de aproape un an, mănăie bunica pe el de pui mic!”

Vasile D. (65 de ani, pensionar, Mihăilești): „Eu, stimate domn, am venit aici să dau acatist pentru nepoata mea, că are 28 de ani, lucrează la bancă, e

deșteaptă și cuminte – un boboc de fată, nu alta! – dar nu are pic de noroc. Au curiat-o mulți băieți buni, dar când să o ceară de nevastă, parcă dădea strechea în ei: dădeau bir cu fugiții, înocând tot felul de motive prostesti. Nu înțelegem ce se întâmplă, e o fată excepțională, eu cred că ori e un blestem la mijloc, ori are cununile legate, cum

ne-a spus o ghicitoare la care am mers luna trecută. Dar ca să i se îndeplinească dorința și s-o ceară un băiat bun, trebuie să dai acatiste nouă marți la rând. Noi suntem abia la a cincea, dar vin eu fiindcă ea nu are timp, că așa-i la bancă, se lucrează mereu peste program...”

Porfira D. (31 de ani, vânătoare, București): „Vin aici a treia marți la rând și aștept cu nerăbdare să văd ce se va întâmpla după ce termin canonul. Am dat acatiste la amândoi preoții din biserică și cred că mi se vor dezlega și mie cununile, fiindcă mi-a spus o mătușă mai în vârstă că dacă vin aici nouă marți una după alta, sigur o să-mi găsesc ursitul până la Paști. Eu mă rog să-mi ajute Sfântul Anton, să mi se arale și mie partea, că e normal să-mi doresc, la fel ca orice femeie, un cămin fericit și un soț care să mă iubească...”

Am întrebat câțiva specialiști ce părere au despre fenomenul social – fiindcă, fără îndoială, este vorba, printre altele, și despre un fenomen social! – care se întâmplă la Biserica cu hramul „Sfântul Antonie cel Mare” din București.

Coadă la măritis



Dezlegare la cununii

„Credința nu înseamnă îndeplinirea mecanică a unor ritualuri!”

Flacăra: Ne aflăm în fața unor minuni declanșate de rugăciunile credincioșilor care merg la biserica „Sfântul Antonie”? În calitate de slujitor al Altarului, Sfinția Voastră ați recomanda enoriașelor să meargă la Biserica „Sfântul Antonie cel Mare” dacă vor să se mărite?

Pr. Constantin Stoica, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei Române: Rugăciunea se poate face, cu aceeași eficiență, fie acasă (rugăciunea individuală), fie la orice biserică, dar ceea ce se întâmplă la „Sfântul Anton” a devenit un fenomen probabil și datorită faptului că au fost persoane care s-au rugat și li s-a îndeplinit cererea. Dar vizavi de ceea ce se întâmplă acum la biserica „Sfântul Anton” eu cred că trebuie ridicată o problemă de principiu: aceea de a ne feri să cădem într-o tradiție seacă fiindcă există riscul transformării credinței în superstiție. Am să fiu mai explicit: din cauza lipsei credinței sau a unei credințe „căldicele”, a faptului că omul modern, secularizat, îl izolează pe Dumnezeu dincolo de barierele acestei lumi și încearcă, aici, pe Pământ, să se substituie Lui și să-și creeze un paradis terestru – vedem asta la tot pasul, fiindcă se manifestă ca o goană neostoită după înăvuiere – altele par să fie principiile care ne guvernează existența. Nu mai sunt acelea pe care le știam noi și le consideram universal-valabile: adevărul, dreptatea, libertatea, binele, frumosul ș.a. Acum lumea crede în alte valori și atunci, firește, ne confruntăm cu această criză morală a omului contemporan, dublată de permanenta lui dorință de a căuta minunea, de a vrea să găsească miracolul la orice pas. Există mulți oameni care nu fac absolut nici un fel de distincție între mersul la biserică și mersul la vrăjitoare sau la ghicitoare, la persoane despre care ei au auzit că, într-o formă sau alta, le pot rezolva problema. Personal, cred că așa se întâmplă și cu foarte mulți oameni care vin la biserica „Sfântul Anton”. Ceva de genul: „Să mergi și acolo, că poate este bine!” Asta se vehiculează între oameni. E similar cu „Mergi și la popă, că poate ajută!” Or, credința nu înseamnă îndeplinirea mecanică a unor ritualuri

sau a unor practici religioase care de multe ori decad în superstiție. În ceea ce privește a doua întrebare pe care mi-ați pus-o, trebuie să vă spun că, de foarte multe ori noi, oamenii, ne revoltăm pentru că nu ni se îndeplinește o anumită cerere, dar bunul Dumnezeu, în atotștiința Lui, știe foarte bine ce ne trebuie și ce nu. Astfel, cred că mesajul meu devine cât se poate de clar: poți să te rogi oriunde, dar nu vii la biserică așa ca și cum ai merge la ghicitoare, așa cum ai îndeplini un ritual magic. Sunt multe femei care spun: „Gata, am dat nouă acatiste marțea, acum nici n-apuc s-ajung acasă și Făt-Frumos va veni să mă oară de nevastă!” Mai poate fi vorba aici de credință adevărată, de trăire autentică a sentimentului religios?

„Bărbați mai sunți destui în țara asta...”

Flacăra: După atâtea nenorociri care au lovit România (secetă, geruri năprasnice, inundații, tranziția fără de sfârșit etc.), se mai profilează încă una? Piere sămânța bărbaților din România, de au ajuns femeile să dea acatiste ca să se mărite?

Dorel Gheorghiu, directorul Direcției de Statistică a Populației și Recensăminte din cadrul Institutului Național de Statistică: Conform ultimelor date statistice pe care le avem, la 1 iulie 2004 în România existau 10.548.000 bărbați (48,8% din populația țării) și 11.102.000 femei (51,2%), ceea ce înseamnă că raportul de masculinitate a fost de 95 de bărbați la 100 de femei. Dar asta nu înseamnă, nici pe departe, că – măcar teoretic – cinci femei dintr-o sută riscă să nu se mai căsătorească niciodată, fiindcă această scădere se manifestă abia în grupa persoanelor de peste 45 de ani. Raportul de care aminteam mai sus se menține atât la nivelul țării, cât și la cel al Municipiului București. Astfel, în toate județele țării, populația feminină a avut o pondere mai mare decât cea masculină, situație remarcată în special în mediul urban, unde o pondere de peste 52% s-a înregistrat în orașele și municipiile județelor Arad, Bihor, Cluj, Iași, Prahova, Satu Mare, Timiș și Municipiul București. La nivel de comune, însă, populația masculină a fost mai mare decât cea feminină în 14 județe: Alba, Bacău, Bistrița-Năsăud, Brăila, Constanța,

Covasna, Galați, Harghita, Maramureș, Iași, Neamț, Suceava, Tulcea și Vaslui. Iată, deci, că nu sunt motive de panică nici măcar pentru bucureștene, unde numărul femeilor este sensibil mai mare: 1.030.000, față de 897.000 de bărbați. Procentul însă e mic, iar ceea ce spuneți dv. în legătură cu mersul lor la biserică, îmi place să cred că nu este legat numai de măritis, fiindcă, se știe, femeile sunt mai credincioase și ele sunt cele care merg la biserică ori de câte ori în casa respectivă e nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

„Mai multă deschidere spre viață”

Flacăra: Sunt atât de disperate după măritis femeile de astăzi încât ajung să se calce în picioare la biserici și să aștepte minuni ca să-și găsească „jumătatea”? Ce sfat le poate da psihologul?

Roxana Nicodim, psiholog: Trebuie să știți că nu toate femeile nemăritate reacționează așa, ci doar cele cu o structură psihologică mai sensibilă. Cele din categoria nevrotice, complexate, disperate, hipersensibile și ușor influențabile. Oricum, de la bun început trebuie să vă spun că ne aflăm în fața unui subiect delicat, fiindcă trăim într-o societate care are tendința de a demitiza religia și de a îndepărta omul de Dumnezeu și riturile bisericii. Persoanele cu adevărat credincioase sunt din ce în ce mai rare iar uneori acestea, ca orice om, au tendința de a exagera uneori dar, la urma urmei, fiecare are libertatea de a decide pentru propriile opțiuni. Dacă ele cred că este o soluție să te calci în picioare stând ore întregi la coadă ca să dai un acatist, e O.K. fiindcă asta e opțiunea lor. Am avut și eu cazuri de fete din acestea foarte cuminti, care au ajuns la vârsta de 30 de ani și nu și-au găsit pe nimeni. Erau depresive și – culmea! – proveneau din familii în care au primit o educație strictă, cu o componentă religioasă foarte puternică, ceea ce le-a oprit să accepte noile practici de deschidere către sexualitate și înțelegerea că numai ele însele pot dispune de libertatea propriului corp.

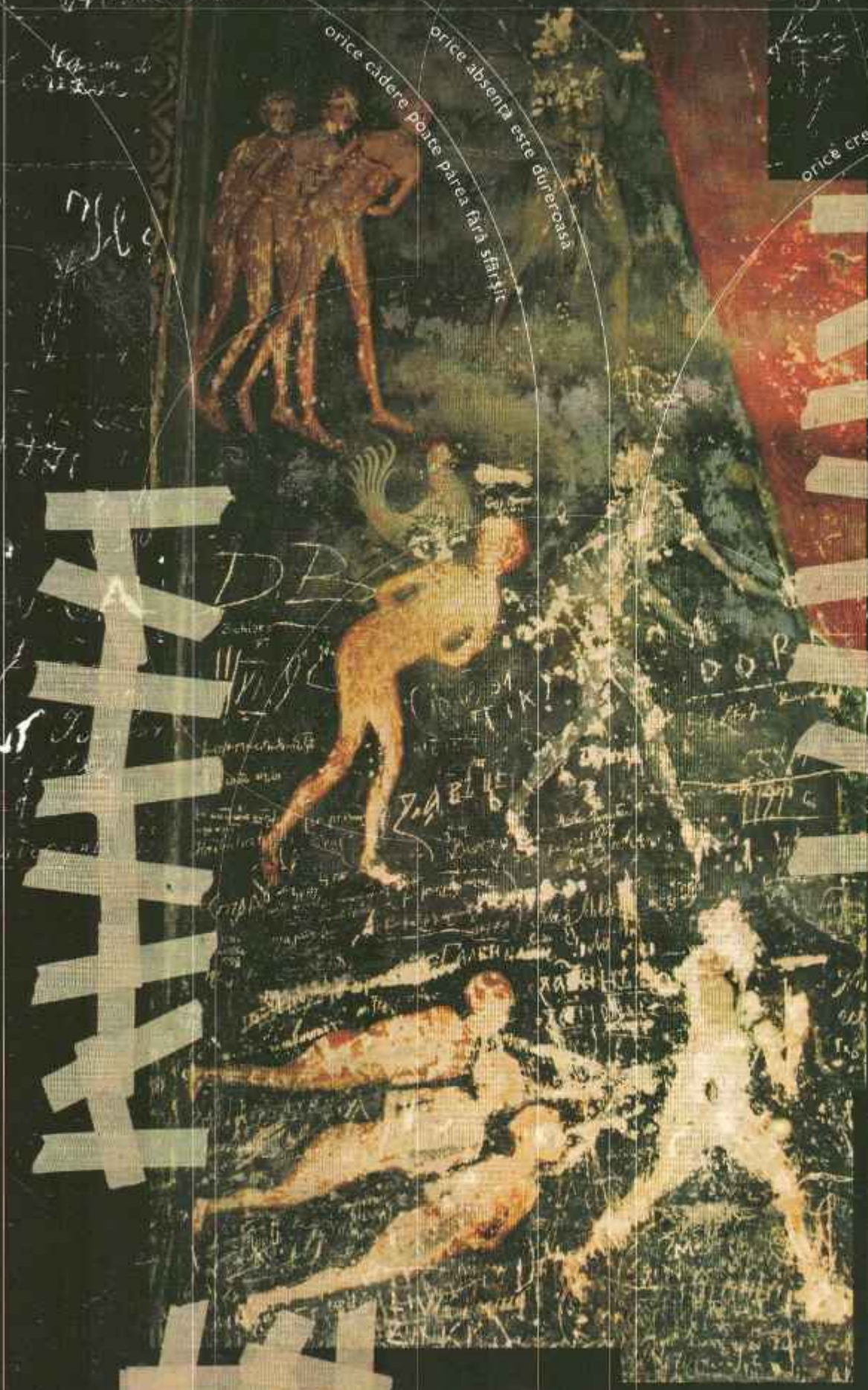
Femeile care merg la biserică pentru a-și rezolva problema măritisului sunt îndrumate acolo de persoane mai în vârstă, dar, cu siguranță, nu fac parte din categoria celor care merg la ghicitoare sau umblă cu vrăji. Sigur, așa cum spuneam anterior, au probleme emoționale fiindcă oamenii echilibrați se pot ruga, cu aceeași eficiență, în sinea lor, fără să recurgă la alte ritualuri exterioare.

Sfatul care pot să-l ofer acestor doamne și domnișoare este următorul: înțelegeți că în paralel cu mersul cu asiduitate la biserică, trebuie să încercați să schimbați ceva și în viața dumneavoastră, în felul de a trăi și de a vă comporta. Nu este suficient să scrieți un acatist sau să mergeți mereu la biserică dacă toate acestea nu sunt dublate și de o nouă deschidere către viață, către cei din jurul dv.

Părintele Constantin Stoica, psihologul Roxana Nicodim și statisticianul Dorel Gheorghiu încearcă să explice „aglomeratia” de la biserica „Sfântul Anton”



text și foto: Victor Ionescu



orice e scris se poate sterge

Există o mie de explicații, dar o singură reparație: restaurarea picturilor și refacerea mănăstirilor din Bucovina. Prin programul "Bucovina pentru Bucovina", o parte din prețul sticlelor de apă minerală Bucovina se va folosi pentru restaurarea frescelor, climatizarea muzeelor, reconstrucția ansamblurilor mănăstirești.



Ești ceea ce faci. Și ceea ce nu faci.

Paul Paschievici, omul care a făcut c

„Dacă există un produs informatic care se ce

▼ Cum se prezintă compania Ciel România, în momentul de față, pe piața de IT&C?

— Noi facem periodic studii de piață și sondaje pentru că avem un interes major să ne cunoaștem exact locul pe piață. Aceste sondaje sunt realizate în marile centre industriale ale țării, separat pe București, la Cluj, Timișoara, Iași ș.a.m.d. În urma acestor sondaje, dorim să vedem care este răspândirea pe piața românească a programelor de gestiune, vrem

să știm exact dacă suntem dominanți pe piață, care sunt cei mai puternici, facem teste de recunoaștere spontană sau de recunoaștere de brand asistată ș.a. Rezultatul acestor statistici arată clar că suntem dominanți în toate zonele țării, răspândirea Ciel pe piață variază între 60% și 95%. În București, aș spune că dominanța noastră este extrem de clară. În unele centre există și o concurență locală. Cea mai mare concurență nu vine din partea unei firme mari,

ci din partea unor mici firme locale, studenți care au făcut pe genunchi un program de contabilitate pe care-l vând extrem de ieftin la 10-20 de oameni și ating rapid limita posibilității de a întreține acest produs. Nu pot întreține o sută sau mii de clienți. Dar fiind mulți și, probabil, adaptați la nevoile specifice unei anumite zone, aceștia au un anumit succes temporal în zona respectivă mâncând cam jumătate din piață.

— Faceți un brand research, înțeleg, și nu marketing research, mai degrabă.

— Piața de IMM-uri este o piață dinamică. IMM-urile sunt mai mult sau mai puțin niște entități care în timp se formează, au o durată de viață nu neapărat foarte lungă și, apoi, dispar. Ceea ce înseamnă că există întotdeauna alte IMM-uri care vin din urmă și formează un flux continuu, iar noi trebuie să umplem acest flux. Desigur, există și firmele medii și mari, care au un timp de viață foarte lung, în care suntem bine reprezentați. De exemplu, BCR folosește programul nostru de imobilizări corporale, am vândut la Coca-Cola și avem și alte firme mari în care suntem bine reprezentați. Sunt convins, însă, că piața românească se va maturiza, și în sensul în care lumea va realiza că important la programele de gestiune financiară nu este atât programul în sine, cât asistența tehnică, actualizările, întreținerea programelor care reprezintă lucruri continue în timp. Din punctul acesta de vedere, sigur că, o firmă ca Ciel, care este din '91 pe piață, are alte nivele de asistență și de stabilitate decât micile firme, pentru că la acestea din urmă, oamenii care sunt cu adevărat talentați își găsesc ceva mai interesant sau mai bun de făcut în viață și atunci clienții lor or să fie lăsați baltă.

— Adică dumneavoastră sunteți o prezență constantă pe piață spre deosebire de ei care sunt o prezență ecletică și în al doilea rând probabil, preocupările ulterioare ale dumneavoastră vor fi către fidelizare, la clienți importanți — bănci (BRD, BCR sau altele) și de astupare a acestor nevoi ale pieței, în zonele în care rămân goluri. Preluati dintre acești studenți care se pricep la programe?

— Acești mici producători de cele mai multe ori nu sunt în București, ci în alte zone ale țării. Ca atare, este greu să-i aducem aici. În general, nu se întâmplă acest lucru. Uneori, oameni talentați dintre ei sunt angajați nu de către noi, ci de către dealerii noștri, pentru că noi vindem în țară printr-o rețea destul de cuprinzătoare de aproape 100 de dealeri locali, care iau produsele noastre, le vând, marea majoritate oferă servicii de asistență ș.a.m.d. la Oradea, Cluj, Iași, București etc.



„Ciel e primul meu job în România, lucrez la Ciel de vreo trei ani. Am terminat în București Facultatea de fizică, apoi am plecat în '89, în Israel, unde am stat până în 2002. Am făcut un master în fizică acolo, am lucrat în fizică teoretică, în cercetare fundamentală, după care am trecut în industrie, unde m-am alăturat unui grup foarte mic de oameni care au început o aventură în construcția unei imprimante industriale pentru postere, publicitate, cea mai rapidă imprimantă digitală din lume. De vreo 10-12 ani încoace, viteza ei nu a fost depășită încă, imprimă pagini de 4 mp (realizează pagini de 1,50x2,50m), în culori, la 300 de dpi, în 45 de secunde. Am condus întreg proiectul, imprimanta se numea IDANIT NOVO și a fost gata în vreo trei ani. Când am început-o costa jumătate de milion de dolari, acum prețul ajunge în jur de 300.000 de dolari pentru că au scăzut cheltuielile de producție ș.a.m.d. A fost un mare succes.”

ea mai rapidă imprimantă din lume

re, nu trebuie ca prețul să crească aberant"

– Cam câți clienți are Ciel?

– În momentul de față are peste 20.000 de clienți cu peste 35.000 de licențe vândute, asta înseamnă că, în medie, un client folosește mai mult decât un program. Noi, de obicei, recomandăm cumpărarea suitei de programe care se numește *Ciel-Fives Manager* – CFM și care acoperă practic nevoile financiare ale firmelor mici și mijlocii, se ocupă de contabilitate, de gestiune comercială, salarii, registru de case și imobilizări corporale. Mi se pare important, mai ales în contextul leului greu. Din cauza mediului legislativ dinamic din România, legile se schimbă cu o viteză fantastică, și programele de gestiune comercială, programele informatice care se ocupă de partea financiară a unei firme trebuie adaptate legislativ. Din acest motiv, noi recomandăm un serviciu de abonament care include atât asistență telefonică nelimitată, cât și actualizări legislative și funcționale ale programelor noastre. Cei care au un abonament valid sau care vor avea înainte de 1 iulie un abonament valid la Ciel vor face trecerea la leul nou mai ușor, nu vor avea o cheltuială suplimentară față de ceea ce au plătit deja pentru abonament deoarece actualizările sunt parte din abonament.

– **Estimați o creștere semnificativă a numărului clienților până la jumătatea acestui an, asta drept o consecință a denominării?**

– Acum se constată o creștere pe două planuri, în primul rând, vânzări foarte mari de programe, mai mari decât de obicei cu 40-50%, dar și creștere absolut colosală a vânzărilor la contractele de abonament. În ultimele două luni, ianuarie-februarie, noi am vândut peste 1.000 de contracte de abonament, astfel avem acum peste 5.000 de contracte de abonament pe rol.

– Cât costă un contract de abonament?

– Un contract de abonament al fiecărui produs individual costă 120 de euro pe an, adică 10 euro pe lună. În contextul *Ciel Finance Management* al pachetului integral, există o anumită reducere la contractele de abonament pentru că a fost cumpărat tot produsul. Cred personal că, pentru orice firmă, care merită numele de firmă, a plăti zece euro pe lună pentru actualizări legislative și funcționare la programele financiare nu ar trebui să reprezinte o problemă. Filosofia Ciel se referă la faptul că, dacă există un produs informatic care se bucură de mare cerere pe piață, nu există nici un motiv ca prețul lui să crească în mod aberant. Un astfel de produs trebuie să fie ieftin.

– **Revenind la societatea noastră, care vor fi costurile generale ale trecerii la leul greu?**

– Personal nu știu să existe nici un fel de calcul cât de cât riguros al costurilor generale, nici nu cred că s-a încercat să se facă acest lucru, dar vor fi multe implicații, dincolo de implicațiile oarecum evidente: *upgrade de software*, *upgrade de cash machines* (bancomate), *upgrade de case de marcat*, sertărașe. Mai sunt și costurile ascunse pe care nimeni nu le calculează în acest moment, care înseamnă, printre altele, adaptarea oamenilor, câte greșeli vor face casierile din toate supermarket-urile și magazine când vor da un rest în ambele monede, lei actuali și lei noi. Da, vor fi greșeli, cineva va pierde bani la treaba asta.



Schimbări de software, dar și de bancomate

– **Din cadrul acestor costuri, cam cât vor reprezenta costurile de soft care vă privesc și pe dumneavoastră?**

– La noi lucrurile sunt relativ simple și necostisitoare, în primul rând cei care au în acest moment un abonament și asistență tehnică pe rol vor avea costuri zero. Ei vor primi ca parte din acest abonament *upgrade-ul* către leul greu. Cei care nu au abonament vor trebui probabil să și-l facă, ceea ce e un lucru bun. Se pare că lumea înțelege și vede acest lucru, în ultimele două luni am avut un salt fantastic în domeniul vânzării de abonamente, lucru care ne bucură și care cred că este și în avantajul clienților. Noi suntem acum în curs de a redimensiona și adăuga 25-30% la departamentul nostru de asistență tehnică pentru că prevedem un vârf puternic spre vară, zona iulie, când o să intre efectiv în acțiune leul greu. Probabil chiar și înainte, fiindcă lumea va dori să facă simulări, în martie s-a dat drumul la produsele cu leul greu, deci cu destul timp înainte, să avem un *in-put* din piață.

– **Ciel e prezent nu numai în București, dar și în marile orașe ale țării...**

– În România situația e puțin diferită de alte

țări europene, în sensul că, localizarea programelor pare mai importantă în România decât în alte părți, cred că este și o reacție firească sau o lipsă de încredere în tehnologia informatică. În Franța știu că se pot vinde anumite programe din Paris în orice colț al Franței, în România acest lucru, acum, aparent, nu funcționează. O persoană când cumpără un program care trebuie întreținut are nevoie să i se instaleze produsele, deși instalarea unui produs este o chestiune absolut trivială. Rețeaua noastră de dealeri oferă și asistență tehnică și cursuri de specializare și, mai mult, suntem prezenți în majoritatea, dacă nu în toate marile universități ale țării, unde am instalat programe Ciel. Programele Ciel sunt predate în universități, pentru că am văzut foarte multe anunțuri de job-uri în București dar și în țară de genul: „Caut contabil care să cunoască programe Ciel”. Astfel noi ajutăm studenții să-și găsească un job, avem și noi de profitat din acest lucru, dar este un *win win situation*, când toată lumea are de câștigat.

– **Cât costă o licență software pentru contabilitate?**

– 140 de euro. Contabilitatea este una, gestiunea comercială este altceva, imobilizări corporale altceva și salarii și registrul de casă, poate că sună toate a contabilitate, dar sunt specializări diferite. Fiecare costă 140 de euro, mai puțin registrul de casă care e un program mai mic și costă mai puțin, dar suma lor, toate aceste programe, costă 410 euro.

– **Ciel oferă și servicii suplimentare de suport tehnic. Sunt ele incluse în costul licenței?**

– Serviciile de suport tehnic sunt achiziționate separat, deși în momentul achiziției programului, la programe individuale există gratuitate o lună pentru servicii tehnice și două pentru CFM, care includ și actualizări legislative și funcționale, deci automat este însoțită de asistență gratuită, chiar dacă omul nu face abonament, aceasta face parte din serviciul nostru inițial, de contracte de vânzare. Serviciile de asistență tehnică înseamnă telefoane (oricine poate să ne dea telefon și să ne ceară informații legate de program și cel mai probabil îl vom ajuta). După care lumea își poate achiziționa un abonament pe un an, indiferent de ce modificări legislative apar, omul nu are nici o grijă, *upgrade-urile* noastre vor veni la un timp cât mai scurt după modificările legislative apărute. De la două zile până la o săptămână, maximum zece zile, în funcție de complexitatea modificărilor apărute.

foto: Mihail Gălățanu,

Alice-Claudia Gherman

foto: Robert Hancianec

TriaNON-ul istoriei

La 4 iunie 1920, după terminarea primului război mondial, se semnează la Trianon un tratat între 23 de state, dintre care 11 din Europa și 12 din afara ei. Semnările europene au fost Ungaria, respectiv fostele state beligerante din tabăra Antantei, printre care România, și trei state noi: Polonia, Cehoslovacia și Regatul sârbocroato-sloven (Iugoslavia). *Tratatul de la Trianon* reglementa noile frontiere dintre Ungaria și țările vecine cu ea. În timpul celui de-al doilea război mondial (1939-1941), clauzele teritoriale și militare au fost modificate de guvernele maghiare sprijinite de Germania și Italia, dar au fost restabilite la sfârșitul conflictului, la 10 februarie 1947, prin *Tratatul de pace de la Paris*.

În istoria unui individ, la fel ca și în istoria unui popor sau chiar a umanității, apar momente de conflict care pot lăsa traume fizice, psihice sau de orice altă natură. Cauzele conflictelor pot fi reale sau fantasmice, juste sau injuste, pot fi provocate de

alții sau autoprovocate. De fiecare dată când un individ se hotărăște să-și rezolve diferite traume din istoria sa și pornește pe drumul unei introspecții, aceasta este inevitabil dureroasă, convulsivă și cel mai adesea acuzatoare la adresa celor din jurul său, cu atât mai vehementă cu cât oamenii îi sunt mai apropiați. Poate ar trebui să devină o condiție asumată faptul că atât românii, cât și maghiarii poartă în conștiința colectivă multe asemenea traume, ca umare a unor destine greu încercate.

Trianon este un film. Pelicula regizorului maghiar Koltay Gabor pune în discuție o stare de fapt consfințită cu 80 de ani în urmă și reconfirmată peste trei decenii. Filmul reunește într-un discurs patetic și persuasiv „vocele” mai multor intelectuali de origine maghiară. Din păcate, filmul nu ridică întrebări, nu prezintă îndoilele celui care, privind spre viitor, analizează trecutul, și, mai ales, nu lasă loc speranței. Astfel, el nu-și atinge rolul psihanalitic pe care ar fi



Kiss F.-Csépreghy I.: Magyar Feltámadás (1939)

putut să și-l dorească. De aceea, trezește reacții dure, venite din aceeași teamă, nesiguranță, frustrare și lipsă de speranță în care unii dintre români, la fel ca unii dintre maghiari, încă se zbat.

În România, filmul a început prin a fi vizionat „în ilegalitate”, nu pentru că ar fi fost interzis, ci doar pentru că producătorul nu urmărea procedura standard oferită de lege. Conform președintelui CNC, Decebal Mălulescu, până la momentul publicării acestui articol nimeni nu depusese vreo cerere de clasificare pentru filmul *Trianon*, pentru că altfel ar fi primit, la fel cu celelalte o mie de pelicule avizate anual. Cât privește difuzarea în Ungaria, acolo lucrurile stau și mai simplu: conform declarației directorului Centrului Cultural al Ungariei de la București, Beke Mihály, în ciuda legendei care a circulat în România, filmul a fost difuzat legal de către unul dintre cele mai importante cinematografe naționale din Budapesta.

Prost și plicticos

Eugenia Vodă, realizator TV: „Ca realizare artistică mi s-a părut pur și simplu prost și plicticos. Ca realizare documentară, mi s-a părut elocvent, eventual, ca document psihologic. Mi-a amintit de ceva ce mi-a spus, în 1990, profesorul de filosofie Grigore Popa, cel care, în august 1940, a condus manifestația populară de la Cluj împotriva Dictatului de la Viena; cred că merită să-l citez: «Nu-mi plac generalizările de tipul ăsta, am avut și am prieteni unguri, dar adevărul e că ungurii au fost întotdeauna nemulțumiți, și nemulțumiți vor fi cât lumea! Dacă Ardealul ar fi al lor, ar fi foarte mulțumiți și încântați. Ei cred că asta e fericirea lor. Asta e, pentru ei, o *forma mentis*...»! Întâmplător mă aflu în Ardeal în seara în care s-a difuzat, în mijlocul unei familii din generația care a simțit, pe pielea ei, traumele istoriei. Acolo Ardealul e un subiect mult prea dureros ca să poată fi bagatelizat în vreun fel, chiar și la nivelul unui film ultramodest. Așa că ne-am uitat, cu toții, cu atenția mărită, de la început până la sfârșit. Dacă va urma ceva? Mă faceți să zâmbesc. Ce să urmeze? Oricum «a urmat», deja, mult mai mult decât merita filmul în sine. Evident că a fost doar o furtună într-un pahar cu apă... de ploaie!»

Demonii adormiți ai ungarofobiei

Mircea Kivu, director executiv al IMAS: „Intenția autorilor filmului, aceea de a vorbi deschis despre lucruri care îndeobște se pomenesc în șoaptă, este salutară. Din

păcate, s-a produs o implicare afectivă, tonul filmului devenind astfel mai patetic decât, cred, a fost intenția autorilor. Îmi imaginez că un film despre teritoriile pierdute ale României Mari, și despre împrejurările în care au avut loc pierderile respective, ar suscita fără îndoială, printre compatrioții noștri, nostalgii și chiar resentimente substanțiale. Mă tem că filmul a putut trezi, în mulți dintre compatrioții

înțelegerea faptului că înfrângerea e întotdeauna, din perspectiva învinsului, nedreaptă.”

Trivializare și instigare

Radu F. Alexandru, scriitor, scenarist, om politic: „Cred că unele dintre calitățile esențiale ale unui film cu adevărat artistic, fie că este ficțiune sau documentar, sunt rafina-



noștri, demonii adormiți ai ungarofobiei. Mi-ar plăcea însă ca vizionarea acestui film să ne permită o analiză în oglindă a propriilor idiosincrazii. Să ne întrebăm, de exemplu, de ce vorbim cu naturaie despre *Dictatul de la Viena*, în timp ce sintagma «Dictatul de la Trianon» ne apare ca revanșardă; de ce «România Mare» sună bine, în timp ce «Ungaria Mare» poartă conotații iredentiste. Poate că tensiunile latente dintre cele două spiritualități ar putea fi nu doar refulate, ci chiar eliminate odată cu

mentul, subtilitatea, detașarea, obiectivitatea. Or, *Trianon* mi se pare că păcătuiește prin absența tuturor acestor calități. Dacă regizorul ne-ar mărturisi că a vrut să facă un material provocator (nu un film artistic) prin patima cu care este realizat, atunci i-aș spune că a reușit. Dar mi se pare mult prea puțin față de gravitatea și importanța subiectului. Istoria, chiar punctuală, a unei țări și a consecințelor unui moment sau altul sunt teme de responsabilă reflecție, de dialog și limpezire, și



nicidecum de trivializare și instigare. Așa cum s-a văzut, la dimensiuni largi sociale, n-a fost vorba despre nici un impact social. În sânul unor comunități mai restrânse, este posibil să fie perceput ca un act la care trebuie dată o replică pe măsură. Nu cred că e abordarea cea mai înțeleaptă, dar nu exclud să fi fost luată în calcul, *dorită* de cei care au realizat filmul."

Precar și naiv

Ion Bogdan Lefter, scriitor: „Ca de obicei în asemenea situații, comentariile de presă au tratat mai ales – dacă nu exclusiv – «evenimentul». Nu întâmplător, printre cei care au ieșit și de astă dată în prim-plan s-au aflat o serie de actori publici cunoscuți pentru obsesiile, interesele sau demagogiile lor naționaliste. Până la urmă, nu s-a întâmplat însă nimic grav: au avut loc niște proiectii publice neautorizate (versiunea scurtă, de două ore; cea lungă are paisprezece ore!), s-au dat amenzi, s-a discutat și gata!, fără să se aprindă «masele», fără tulburări de stradă, fără mișcări separatiste. N-a fost vorba decât despre un film documentar pe o temă istorică. Din păcate, precar ca film, ca realizare vizuală, după cum au constatat majoritatea comentatorilor: stângaci făcut, în maniera depășită a reconstituirilor docu-

perspectiva prezentului, a începutului de secol XXI, în ideea regândirii identității naționale. Trebuie menționat faptul că atât televiziunea publică din Ungaria, cât și postul *Duna TV*, care emite pentru străinătate, au refuzat să preia documentarul – fie din cauza precarității sale filmice, fie considerând că tratarea temei poate inflama spiritele în comunitățile maghiare din statele vecine. De partea românească, *Trianon-ul* a fost difuzat de *Antena 1* în urma «scandalului» produs de viziunile din mai multe orașe transilvane. Reacțiile autorităților centrale și locale de la noi au fost exagerate. Sub presiunea «scandalului» alimentat de presă, Ministerul Culturii de la București și organismul de coordonare specializat, CNC, au acuzat cu îndreptărire ilegalitatea proiectiilor, dar pe un ton prea drastic. Despre publicul larg nu avem date certe, care să fi fost extrase dintr-o investigație aplicată. Probabil interesată de controversa din presă ori de subiectul «fierbinte» al filmului, populația trebuie să fi urmărit «cazul» cu interes, dar nu mai mult decât atât. Anacronică, ideea că la mijloc ar putea fi o strategie, un «complot» de stat (al Ungariei) căruia ar trebui ca noi (România) să-i răspundem în aceeași manieră, n-a prins. Vremea marilor susceptibilități în relațiile româno-maghiare a trecut...»

și explicativ. Dacă ne-am gândi la întinderea teritoriului aflat sub stăpânirea lui Burebista cu două milenii și mai bine în urmă, am putea revendica teritorii care astăzi nu mai au sau au doar foarte firave prezențe românești. A gândi astăzi, la începutul secolului al XXI-lea, luând ca punct de reper stăpânirile Coroanei Sfântului Ștefan asupra altor etnii de acum un mileniu, nu este nici firesc, nici recomandat. Granițele Ungariei de astăzi corespund etnic și poate acest lucru a și stimulat dezvoltarea Ungariei de astăzi, pe care nu putem decât s-o scoatem în evidență și s-o admirăm. În noile haine „europene”, națiunea ungară se comportă admirabil, reușind și prin solidaritate și slujirea propriului interes național să-și afirme țara. Este un film nostalgic, menit a transmite un mesaj vetust. Mai mult ca oricând este de actualitate formula lui Nicolae Titulescu privind «spiritualizarea frontierelor». Libera și fireasca circulație, ca și cum statele n-ar fi despărțite prin frontiere, trebuie să fie obiectivul general. Neîndoielnic, nu trebuie să dramatizăm. Este un film și atât. Dar nu avem nevoie de astfel de acțiuni și mai ales nu este bine de a se întreține nostalgii pe «linii de garaj», care practic nu pot duce nicăieri! O «redesenare» a frontierelor mi se pare o ipoteză nefirească ținând seama de repartitia proporțională etnică de astăzi a populației transilvane. Nu cred că



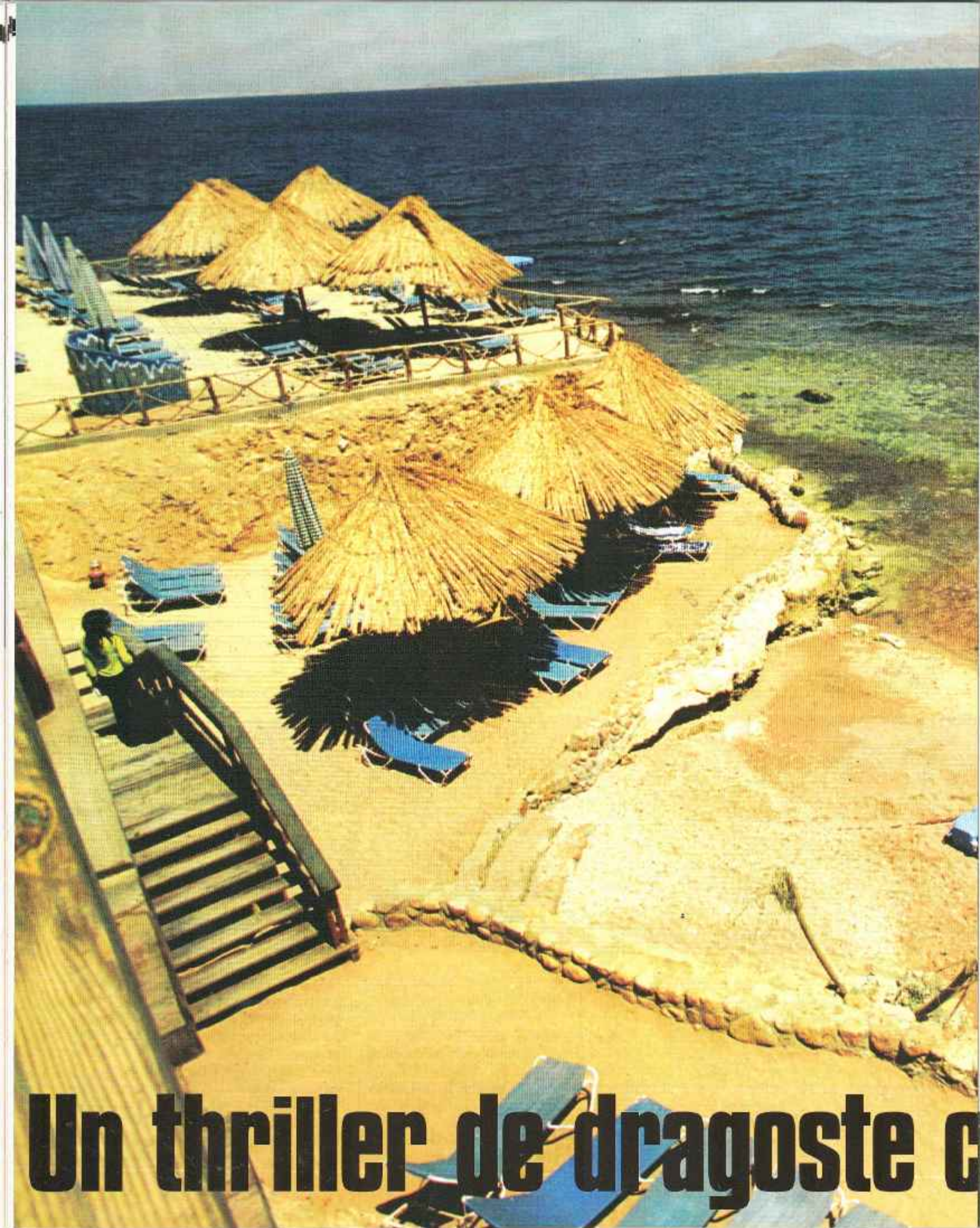
mentare solemne, pătrunse de importanța evocării, naivitățile mergând până la inserțiile de secvențe contrafăcute, cu actori distribuiți în rolurile personajelor din trecut, ținând deci de un alt tip de convenție cinematografică decât cea pentru care regizorul optase la început. Koltay nu s-a ascuns, a spus-o el însuși, în mai multe declarații citate în presă: tragedia maghiarilor, care trăiesc, de la Trianon încoace, parte în interiorul granițelor Ungariei, parte în teritoriile pierdute atunci, e privită din

Un mesaj vetust

Acad. Dan Berindei, istoric: „Într-o privință, filmul *Trianon* este un documentar, dar înainte de toate mi se pare un film de nostalgie ungar, menit a le întreține mai departe. Un documentar ar fi trebuit să cuprindă imaginile ambelor părți în cauză, deci nu numai imaginile din jumălele de actualități ale unei părți ci din ale amândouora, însoțite de un comentariu neutru, echilibrat

tinerii maghiari se gândesc la un astfel de lucru și sper să fie în primul rând interesați de libere, firești și amicale legături care să tindă de a transforma într-un viitor cât mai apropiat întreaga Europă într-o entitate strâns apropiată pe toate planurile. Idei «extreme» se găsesc pretutindeni, inclusiv la unii istorici. Important este însă ca astfel de idei, nocive tuturor, să nu devină dominante.»

pagini realizate de **Dana Zorojanu**
foto: **arhiva Antena 1**



Un thriller de dragoste e

SPIONI ÎN ARȘIȚĂ

În stațiunea egipteană *Sham El Sheikh* se întâlnesc doi spioni. Unul (o femeie) aparține MOSSAD-ului, iar celălalt (un bărbat) serviciilor secrete românești. Amândoi sunt atrași într-o acțiune comună, cea de reperare a unui fost contabil al unui

falmos joc piramidal din România. Acel „om cu o memorie de elefant” este și deținătorul listei VAMPIRIA, cu agenți români în străinătate. El a reușit să fugă în Israel, de unde e atras, printr-o cursă, în Egipt. Agentă Ella și agentul Claudiu sunt antrenati într-o acțiune palpitantă, pe viață și pe moarte, în decorul exotic al paradisului egiptean. Bazarul, hotelul *JOLIE VILLE*, sala de conferințe, bazarul, portul, iahtul – sunt locuri care punctează acțiunea. (Mihail Gălățanu)

NOTĂ INFORMATIVĂ

Strict secret

Acces nivel 0

Misiunea din Egipt a fost un succes deplin. Agenții noștri au eliminat subiectul în localitatea *Sham El Sheikh*. Orice pericol de scurgere de informații a fost îndepărtat definitiv. Cooperarea cu Mossad a fost foarte bună și a demonstrat pregătirea excelentă a oamenilor pe care îi avem. N-a rămas nici o urmă care să conducă la vreo persoană cunoscută sau să facă vreo legătură între noi și cele întâmplate acolo. (...)

Pe nota informativă, în colțul din dreapta sus, cineva scrisese apăsător și nervos cu pixul: Cercetările trebuie să înceteze imediat. Retrageți toți oamenii. Nu e nevoie de nici un raport complet.

Semnătura era indescifrabilă.

Sabin Predeleanu este șeful agentului Claudiu. Un personaj important, deopotrivă, în poveste.

Uneori însă îi venea să creadă în vorbele unuia dintre puținii apropiați, Sabin Predeleanu, mentorul lui, care odată, la o băută, ușor amețit, i-o spusese pe șleau, râzând amar: „Bătrâne, din meseria noastră nu se iese când ți se năzare. Nu scapi cu una, cu două. Chiar dacă ai fi într-un scaun de paralizic jigodiile astea nu se sinchiesc și-ți cer să-ți pui pielea în saramură pentru ei. E cel mai al dracului sistem așa în care ne-am înhamat să tragem la jug. N-are milă. E mai tare și decât noi și, culmea, e mai tare și decât barosanii care ne țin în lesă. Nici ei nu-s liberi să facă tot ce le trăsnește prin scufiță.” Nu era deloc încurajator faptul că Predeleanu avea cu vreo cinci ani mai mult decât el și, deci, știa mai multe, era mai hârșit în ale meseriei, uns cu toate unsoarele, un pehlivan pe care nu știai de unde să-l apuci, cu o mie de fețe pentru o mie de situații. Și-i mai era și șef, adică într-o deplină cunoștință de cauză, mai aproape de Sfânta-Tintelor, Taina-tainelor dintr-un domeniu al primejdiei, al suspiciunii și al fricii continue.

cu agenți secreți

Cel mai bun roman de spionaj din literatură

O dată ajuns în Sharm El Sheikh, agentul Claudiu e trimis la o întâlnire cu un „contact” dintr-un alt serviciu secret. Întâlnirea trebuia să aibă loc la braseria *Caffe do Brasil*.

Potrivit obiceiului său, venise mai devreme ca să studieze terenul, să fie sigur că nu i se întinse vreo capcană. Era primul client care urcase treptele săpate într-o stâncă – de unde o fi ajuns aici, într-o mare de nisip? – ale braseriei *Caffe do Brasil* de unde avea o panoramă perfectă a stațiunii Sharm el Sheikh. Întâlnirea trebuia să aibă loc fix la ora douăsprezece.

„Contactul” se dovedește a fi o femeie, agenta Ella, care răspunde parolei. De fapt, Claudiu are surpriza de a redescoperi în Ella o iubită din adolescență, care plecase din România.

Fix la ora douăsprezece fără un minut ușa cafenelei italiene se deschise și femeia îmbrăcată europenește ieși în stradă. De-abia acum observă că pe cap poartă un șal ca al femeilor arabe – un *higab*. O văzu cum traversează cu hotărâre pe trecerea de pietoni și se îndreaptă sprintenă spre locul unde se afla el. Vioiciunea ei contrasta frapant cu încetineala tuturor celorlalți. „Nu cumva...”. Mai mult dintr-un reflex apucă ziarul și se cufundă în lectura lui. N-apucă să citească decât zece rânduri despre un nou atentat terorist și femeia se opri în fața lui adresându-i-se în engleză:

– *It's twelve o'clock. May I sit down, please? It's very cold, today.* (...)

Îi răspunse femeii ca un automat, bălbâindu-se puțin, și o invită să ia loc. Nu-și revenea din surpriza provocată de această apariție. Nu i se spusese că persoana de contact va fi o femeie. Poate că nici nu știa. Se uită mai bine la ea și tresări. În ciuda ochelarelor uriași pe care îi purta, de forma unor aripi de fluture, ar fi jurat că o mai văzuse. Când? Cu ce ocazie? Deveni brusc și mai neliniștit. Ceea ce i se păruse o acțiune de rutină, fără nici un pericol, risca să capete o altă întorsătură. Trebuia să fie cu toate simțurile în stare de veghe și să alunge moleșea care îl cuprinsese din pricina căldurii.

– Nu se poate! Nu cumva... tu ești... Claudiu?

De data asta femeia i se adresă în românește și își dădu jos ochelarii de pe nas. Bărbatul putea acum să contemple în voie un chip care trebuia să fie al unei persoane cam de cincizeci de ani, frumos odinioară, fără îndoială, încă bine conservat, cu ochii căprui mari și depărtați, cu un nas drept, cu buze potrivit de carnoase și cu o piele aurie.

Tresări ca electrocutat, scăpând ziarul pe masă.

– Ella!

Simți cum inima începe să-i bată nebunește în piept.

BAZARUL

Acțiunea se continuă în bazarul din stațiunea egipteană, unde cei doi agenți, Claudiu și Ella, se plimbă și discută.

Coborâră alene treptele până în stradă. La nivelul asfaltului aerul era și mai încins. Simțiră imediat nevoia să se adăpostească puțin de arșiță intrând în bazarul de la poalele colinei. Desigur, nu avea grandoarea și opulența lui Khan-El-Khalili din Cairo, acel labirint cu miresme atâțătoare, adăpostul a sute de magazine, ateliere, depozite, cutreierate din zori până noaptea târziu de mii de turiști vorbind toate limbile Pământului. Era mult mai modest, dar plin cu nimicurile pe care oricine simte nevoia să le achiziționeze pentru propria lui plăcere sau pentru bucuria de a le dărui celor de-acasă. Într-un loc se înălțau stive de papirusuri care reprezentau zeitățile Egiptului antic – Amon-Ra,

haicul societății și tradiției egiptene. Acolo se adună, deopotrivă, oameni politici, agenți secreți, faună diplomatică și ministerială.

Centrul de conferințe se afla la o distanță de cinci kilometri de aeroport și doar doi kilometri îl despărteau de hotelul *Jolie Ville*. Cea mai impresionantă era sala de conferințe *Jolie Sharm*. Avea o suprafață de patru sute metri pătrați și putea primi până la cinci sute de persoane. O lumină plăcută venea din tavanul care atingea în punctul său maxim șase metri. Mesele puteau fi dispuse în careu, în hexagon, în formă de U sau de dreptunghi, după necesitățile cerute de evenimente. Fiecare masă era prevăzută cu microfon și se putea oferi traducere simultană din mai multe limbi la cască. Mai erau alte câteva încăperi de dimensiuni mai mici – *Jolie Sinai*, *Jolie Taba*, cea mai mică dintre ele, *Dahab*, având o capacitate de douăzeci de persoane. Pe jos era așternut un covor imens și lucrat cu multă îngrijire, iar fotografiile îmbrăcate în piele erau deosebit de comode.

În ordinea fotografiilor: bazarul, sala de conferințe, hotelul, iahtul, portul, opava, reconstituie absolut nelipsita a



Isis, Osiris, Sehmeh, Anubis, Horus –, sau scene din viața de agricultori, pescari, vânători a vechilor locuitori ai Egiptului, sau faraoni ca Ramses, Tutankhamon, Keops, Kefren, sau pe regine ca Nefertari, Cleopatra, Nefertiti – belșugul de regine Nefertiti întrecea orice așteptări –, sau scribi caligrafiind celebrele hieroglife. Aceleași personaje se zăreau sculptate în lemn sau piatră ori confectionate din metal. Ella le știa mai bine ca el și le rostia numele încântată. „Am lângă mine un expert”, gândi el cu o ironie pe care nu și-o putea explica. Mai erau multe piramide de diverse dimensiuni, scarabei, sfîncși, imitații la scară redusă ale unor sarcofage cu mumii, cartușe care povesteau în imagini legende.

CENTRUL DE CONFERINȚE

Următorul moment al acțiunii este marcat de ambianța Centrului de conferințe, prilej pentru un periplu modern, în același decor exotic, contrastând cu ar-

HOTELUL

„Codul 7” este consemnul, pentru Ella, al părăsirii urgente a hotelului, unde se află în primejdie.

Codul 7 însemna părăsirea de urgență a hotelului unde se afla, fără a mai lua legătura cu nimeni. Însemna că se întâmplase ceva neprevăzut și că operațiunea trebuia abandonată. Din clipa aceea era pe cont propriu. Nu rămăsese decât o secundă în pat, ca să se dezmeticească total. Apoi își trăsese la repezeală niște pantaloni și o bluză cu mâneci scurte și începuse să-și îngheșue lucrurile în valiză. Își dăduse seama că bagajul îi era prea voluminos și i-ar fi stânjenit o deplasare rapidă, așa cum era nevoie în atare situație. Își luase doar o geantă de voiaj în care îngrămădisise la întâmplare câteva haine, acte, bani, cărți de credit. Cotrobăise într-un buzunar secret al valizei și luase de-acolo pistolul pe care îl pusese laolaltă cu celelalte obiecte.

ratura română se consumă la Sharm El Sheikh

Mai aruncase o privire în jur, ca să vadă dacă nu uitase ceva important, se convinsese că lăsase numai fleacurile și se îndreptase spre ușă. Scosese lanțul de siguranță, învărtise mânerul și vruse să iasă pe hol. O mână însă o înșălcase pe după gât, și, înainte de-a apuca să scoată vreun țipăt, o altă mână îi astupase nasul și gura cu o batistă îmbibată în cloroform. Mai simțise cum e târâtă înapoi în cameră și-și pierduse cunoștința...

IAHTUL

Claudiu se duce pe un iaht unde Ella se află captivă. Cel care îl așteaptă, la capătul firului șaradei, e chiar superiorul său, Predeleanu.

Pentru ca să ajungă la iaht Claudiu se folosi de tot de o barcă cu motor. O conducea unul dintre cei doi arabi pe care îi cunoscuse cu prilejul unei operațiuni anterioare și care îi erau devotați așa cum numai orientalii știu să fie când îl socotesc pe cineva prieten. Le spusese de la bun

Claudiu se strecură înăuntru ținând în continuare degetul pe trăgaciul pistolului. Nu știa la ce se putea aștepta.

Parcă ar fi contemplat un tablou pictat de un pictor căruia îi plăceau pozițiile nefirești ale personajelor. Surescu stătea ghemuit pe canapeaua pe care dormise două nopți. Ella încerca să rămână țepănă pe scaunul incomod. Nici măcar Predeleanu, care controla situația având un pistol în mână, nu părea să se simtă totuși în largul său. O stare de tensiune pusese stăpânire pe toți. Se priveau cu dușmănie unii pe alții, își pândeau fiecare mișcare.

— Intră Claudiu, intră. Te așteptam, repetă Predeleanu.

PORTUL. EPILOG

În final, Predeleanu, care a capturat-o pe Ella și l-a capturat și pe deținătorul listei VAMPIRIA (de fapt, mobilul real/suprem al demersului, are o confruntare cu Claudiu.

Predeleanu îi dădu un brânci ușor lui Claudiu; acesta se dezechilibră lovindu-și cotul de tăblia mesei.

Glonte porni precedat de o bubuitură asurzitoare. Spațiul strâmt al cabinei se umplu iarăși de un fum înecăcios. Trupul lovit drept în piept se prăbuși cu zgomot la podea.

Claudiu închise ochii. Îi trebuia câteva secunde lungi cât o viață ca să aibă curajul să privească din nou decorul. Îngenunche ca să vadă mai de aproape trupul căzut, îi controlă zadarnic pulsul.

La puține clipe după aceea, de pe țărm se auzi o explozie puternică urmată de alte câteva de o mai mică intensitate. În largul golfului izbucni o vâlvătaie uriașă care mistui rapid iahtul *Alouette*. Satelitul-spion cu numărul XKY112 care patrula deasupra Egiptului înregistră explozia și declanșă operațiunile de fotografiere, transmitând imagini de o deosebită acuratețe la centrul de unde era supravegheat. Specialiștii le supuseră unei analize atente și minuțioase. Când

atmosfera în care serviciile secrete - și interesele - se confruntă



început să-l stea prin apropiere, pentru eventualitatea în care misiunea lui s-ar fi complicat și ar fi avut nevoie de ajutor. Din exces de zel, se făcuseră mult prea vizibili, dar acum n-avea nici un rost să-i mai certe. Celălalt arab urmărea vasul cu un binoclu. La adăpostul întinericului care se lăsase și profitând de liniștea de pe punte lipiră fără zgomot barca de copastia iahtului. Claudiu se apucă de scărița metalică și din câteva mișcări ajunse sus. Rămase o clipă ascultând nemișcat, cu toți mușchii încordați, gata să atace la primul semn de primejdie. Dar vasul părea pustiu. Potrivit înțelegerii, cei doi se duseră cu barca mai încolo, având însă în continuare iahtul sub supraveghere. El se apropie cu precauție de ușa cabinei. Lipi la rândul lui urechea de ușă ca și Predeleanu. Nu auzi nimic. Șovăi doar o clipă. Apăsă pe clanța ușii și o deschise încetisor.

— Intră, Claudiu, intră. Te așteptam.

Vocea lui Predeleanu răsună prietenos.

Predeleanu își îndreptă pistolul spre Ella. Cu un glas obosit, șovăitor, care parcă venea dintr-un alt timp și spațiu, cu ochii închiși, ea începu să rostească o frază care n-avea nici o legătură cu nimic din ceea ce se vorbise până atunci, cu nimic din jur. Aducea a rugăciunea cuiva care își trăia ultimele clipe și vroia să-și ușureze sufletul de o povară cumplită, chinuitoare, purtată ani de zile, ca un blestem: *A doua zi dimineață și eu, și Pisicuța apucărăm drumul muntelui...*

Claudiu tresări și se uită țintă la ea, cuprins deodată de un frison.

Predeleanu holbă ochii de uimire.

— Hei! Ce-i aiureala asta? Îți bați joc de noi?

Era acum de-a dreptul furios. Ochii i se injectaseră și i se infundaseră în orbite. Mâna în care ținea arma îi tremura cu nervozitate. Încercă să-l dea pe Claudiu la o parte din calea lui. Acesta stătea neclintit.

Ella se uită țintă la Claudiu.

echipele de salvare ajunseră la locul dezastrului nu mai găsiră decât o epavă fumegând și nici un supraviețuitor. Identitatea cadavrelor fu stabilită în cel mai adânc secret.

Restul rămâne în suspans pentru dumneavoastră.

Cartea are toate șansele să fie un best-seller, prin rețeta complexă: dragoste, acțiune, suspans, stil, spionaj. Un thriller de excepție, de citit după ora zero, când te bagi în pat.



© Copyright, 2003
George Arion

A fi sau a nu fi BĂRBAT

Aproximativ 152 de milioane de bărbați din întreaga lume suferă de impotență sau de disfuncție erectilă. Medicii nu consideră impotența atât o boală în sine cât mai degrabă un simptom al altor afecțiuni. Cauzele apariției disfuncției erectile sau impotenței sunt de natură psihologică în 10% dintre cazuri sau organică în restul de 90%.

Plantele afrodisiace care pot combate impotența

Piperul negru – se prepară un decoct din două lingurițe de boabe de piper și un litru de vin, **sparanghel crud** – cu puțină sare și piper pisat, **ulei de floarea-soarelui și suc de lămâie sau oțet, boabe de năut, măcinate, se țin în apă timp de o zi și o noapte, zeama rezultată se bea seara înainte de culcare** (nu se face acest tratament mai mult de trei zile în rând). O altă rețetă mai complexă conține: **sculătoare (rădăcina), porinic (tuberculi), semințe de morcov, schindur (semințe), busuioc sălbatic (partea aeriană), priboi (rădăcina și părțile aeriene), lungoare (partea aeriană) în părți egale. Se ia o linguriță din acest amestec cu 15 minute înainte de masă, de trei ori pe zi. Pentru a obține un efect mai amplu se face o cură de 40 de zile. Pentru cei foarte slăbiți, cu potențial sexual mult diminuat, se recomandă 6 doze pe zi, timp de 40 de zile.**



D-le Schwartz, rezultatele arată că nu sunteți impotent, pur și simplu penisul dumneavoastră e speriat de moarte

Impotența sau disfuncția erectilă presupune incapacitatea de a obține o erecție sau de a o avea, dar foarte slabă. Gradul de impotență variază de la o ușoară pierdere a rigidității penisului la erecție slabă sau lipsa totală a erecțiilor. Cauzele psihologice ale impotenței sunt destul de numeroase, ele duc la apariția bruscă a impotenței în urma unor traume psihologice majore. Depresiile, stresul, teama de a nu satisface partenerul, incompatibilitatea cu acesta sunt tot atâția factori psihologici care determină disfuncția erectilă. Pe de altă parte, cauzele organice (de pildă diabetul) dau impotență cronică sau temporară care necesită măsuri severe cum ar fi intervenția chirurgicală. Studiile arată că mai mult de 200 de medicamente pot avea drept efect secundar apariția impotenței, o parte a acestor medicamente acționează asupra sistemului nervos central provocând disfuncții erectile, iar altă parte afectează intensitatea aprovizionării penisului cu sânge (în cazul fumătorilor). Chiar și medicamentele administrate pentru a rezolva problemele inimii pot cauza disfuncția erectilă. 80% dintre alcoolici suferă de impotență cronică, iar 10% dintre bărbați (în special cei în vârstă) au dezechilibre hormonale, ca urmare a scăderii nivelului de testosteron, hormonul sexual masculin.

Primele semne ale impotenței sunt erecții din ce în ce mai moi și mai scurte ca durată, până la a nu mai avea deloc. Impotența poate să apară la orice vârstă, dar este mai frecventă la cei care au trecut de 70 de ani. Bărbații tineri

au erecții miereu, chiar dacă uneori sunt puși în situații jenante. Aceste erecții sunt cauzate de diverși stimuli: un factor vizual – la vederea unei domnișoare atrăgătoare, rochie mini, picior frumos, Sâni voluptuoși – sau ca reacție la un factor olfactiv – un parfum care îi amintește de acea domnișoară sau de prietena sa. Acest gen de erecție este de natură psihogenă și apare în urma stimulilor care determină creierul să elibereze hormoni favorabili erecției. La o anumită vârstă, de obicei spre sfârșitul a 40 de ani și începutul a 60 de ani, bărbații își pierd abilitatea de a avea o erecție psihogenă. Acest fapt se întâmplă progresiv, la început cel în cauză nici nu sesizează situația. Diminuarea acestora devine apoi evidentă până ce dispar cu totul. Pierderea erecției psihogene face parte din pro-

cesul normal de îmbătrânire, așa cum este menopauza la femei. Această stare de fapt nu înseamnă absența erecției cu totul, dar persoana respectivă trebuie stimulată altfel (stimulare mecanică). Mulți bărbați se simt jenați să apeleze la medic pentru a-l întreba despre impotență. Gândire total greșită având în vedere că impotența este tratabilă, cu atât mai mult în cazurile în care disfuncția erectilă s-a instalat pe fond psihic.

Cele mai frecvente metode de tratament sunt injecțiile, medicamentele administrate pe cale orală, dispozitivele cu vacuum și implanturile peniene. Pentru cazurile de sorginte psihică se recomandă terapie psihologică imbinată cu cea sexuală și medicamente. Pentru disfuncțiile de natură fizică și organică medicii recomandă medicamentele, terapia sexuală, chirurgia (pentru impotență cronică) sau terapie hormonală (în cazul scăderii nivelului de testosteron). Dintre medicamentele cele mai folosite amintim: *Viagra*, *Cialis*, *Levitra* sau *Uprima*. În cazul impotenței sexuale definitive, chirurgia plastică permite recuperarea cu mijloace de substituție a erecției corpilor cavernoși, făcând posibilă desfășurarea unui act sexual înscris în parametri normali – ba chiar cu posibilitatea de a atinge performanțe net superioare funcției normale. Mai precis, tratamentul chirurgical presupune instalarea unor implantate (proteze) în interiorul corpilor cavernoși, înlocuindu-se astfel structura anatomică specifică a acestora. Oportunitatea utilizării acestor implantate trebuie stabilită în cadrul consultației de specialitate, chirurgul plastician urmând a evalua dacă această soluție radicală și definitivă este unica și ultima soluție pentru rezolvarea impotenței.

text: **Alice-Claudia Gherman**

Medici în top

Tocmai când era să spunem că ne-am săturat de clasamente, cu oameni de afaceri mai mult sau mai puțin curați, politicieni, așijderea, fotbaliști sau te miri ce alți

maneliști, revista Bilant a lansat un altfel de top: al profesioniștilor. Nu întâmplător, primul număr al produsului media amintit este dedicat medicilor din România. Topul cuprinde 123 de medici și 25 de specializări din toată țara, analize și studii din domeniul sănătății, tarife pentru investigații medicale, adresele clinicilor și spitalelor reprezentative. La conferința de presă în cadrul căreia s-a lansat Topul profesioniștilor. Medici, Constantin Rudnițchi, redactor-șef al revistei Bilant, a insistat pe „vocația practică” a noului produs media: „El poate fi interpretat ca un ghid al celor mai pricepuți medici, pe mâna cărora, atunci când suntem nevoiți, ne gândim să ajungem noi, familia noastră sau prietenii noștri”.



...o supercroaziera
...Mediterranean
...Happy Tour
Banii Noștri
SAPTĂMĂNALUL REUȘTEI ÎN CĂRANTE ȘI AFACERI
11 februarie 2011

GOANA DUPĂ DIAMANT

Abonează-te* la superproducția **Banii Noștri**



Câștigi un diamant de 6.500\$**

Cine nu pune mâna pe diamant poate câștiga** o croazieră de 2 persoane

în Marea Mediterană,



3 telefoane mobile Samsung și alte 50 de premii.

Diamantul este oferit de Diamond Investment, iar croaziera de Happy Tour.

Regulamentul loteriei poate fi găsit pe site-ul: **www.baniiinostri.ro**

*până pe 24 mai
**se acordă prin tragere la sorti

RECLAME CARE NE

Gavrilă&Asociații salută **Zapp Share Free**

De la atelierul de creație publicitară **Gavrilă&Asociații** a sosit în ultimul timp, în pauzele publicitare de pe micul ecran ori la radio, noua colecție de spoturi, **Zapp Share Free**. Păstrând linia spoturilor metaforă din sezonul trecut, cu grupul manechinelor care beau doar apă plată cu lămâie, cele



Boss-ul, mare politician: „Cum stăm cu proiectul? Am toată presa pe cap.” Răspunde subalternul: „Totmai am demarat tronsonul Tulcea-Baia Mare.” Boss-ul: „Vezi că n-am hotărât unde punem peronul la Văleni. Pe stânga sau pe dreapta?” Boss-ul către electori: „Sunt în măsură să vă confirm. Până la finele anului avem metrou în toată țara.” Concluzia: „Clubul politicianilor pasionați de SF salută Zapp Share Free!”



două spoturi noi reprezintă un melanj de linii ferme și croieli îndrăznețe, materiale vapoase și imprimeuri fluide – ca să păstrăm spiritul stilștilor lezați de titlatura de frizer – care ironizează atitudinea, felul de a fi și a se comporta al unor grupuri socio-profesionale, devenite mai pregnante în anii din urmă. Sigur, ironie-ironie, dar cu un țel nobil: omagiul adus comunicării în grup și serviciului **Zapp Share Free** care te ajută să vorbești gratis în grupul tău, oricare ar fi el, căci Ai incluse în abonament până la 3.000 de minute, în fiecare lună. Scopul scuză mijloacele, dacă este bine intenționat, nu-i așa!? „De la Andy Warhol încoace ne străduim să vedem ce se ascunde în spatele oglinzilor care compun imaginea de sine a unei societăți. Am încercat să trecem dincolo de aluzii și iluzii, să ne imersăm în cotidianul profund al unor micro-culturi din ce în ce mai relevante în peisajul macro-societal”, iată explicația savantă și ușor comică a Alinei Dolce Gavrilă&Octav Gabana Gheorghe, Creative Directorii atelierului „vinovat” că-i scoate la rampă pe toți nemulțumiții și ciudații societății de consum care se cred mai cu stea



Hair-stilist-ul la telefon către un confrate: „La Paris tendința e clară. Se merge numai pe fusion.” Celălalt îi răspunde dezamăgit și scârbit: „Oricum, aici nimeni nu ne înțelege! Nu mai vorbesc de felul cum suntem tratați! Bine. Pa, mai vorbim!” Apoi își întreabă clientul: „Sauvage?”, dar clientul lipsit de gust cere nepăsător: „Nu, la-mă pierdut la spate.” Concluzia: „Clubul stilștilor lezați de titlul de frizer salută Zapp Share Free!”



în fața decât restul lumii. Dar să nu ne îndepărtăm de subiect. Primul spot face aluzie clară la politicieni. Cine dintre politicieni nu se recunoaște în tipul care visează la proiecte aberante în clipul publicitar de 35 de secunde (vezi linie de metrou Tulcea-Baia Mare) ori e prea cumsecade ori nu e politician adevărat. Să nu mai vorbim despre *hair-stilștii* plini de ifose, total debusolați într-o lume atât de mică în comparație cu aspirațiile lor mari. Să se ducă, dragă, la Paris! „A fost un proces elaborat, o geneză dificilă (crearea acestor spoturi – n.r.). Am temperat roșu incandescent al inspirației cu albastrul sobru al rațiunii”, adaugă *Dolce&Gabana*, cei doi directori de creație ai agenției de publicitate amintite. „Lui Robert Redeleanu și Ovidiu Căprița, de la Zapp, lor le aparține strategia delimitării de nișă și a luării în posesie a sintagmei *comunicare de grup*. Trendurile atât de nedrept catalogate ca fițe care își pun amprenta asupra stilului de viață al omului modern și, nu în ultimul rând, contextului geopolitic intern, atât de oscilant între agonie și extaz, tuturor le mulțumim și le suntem recunoscători (că au contribuit la realizarea acestei reclame – n.r.)!” Iată, așadar, cheia și lacătul celor două spoturi dedicate *Grupului Politicienilor Pasionați de SF* și *Grupului Stilștilor Lezați de Titlul de Frizer*. Pe lângă ineditul și umorul acestor două reclame, în afară de munca dintr-un întreg week-end cu participarea lui Sandor Bisztray (regizor), a lui Tudor Lucaciu (DP), a echipei *Multimedia Est*, spotul cu *hair-stilștii* a beneficiat și de participarea imprevizibilă a creatorului Răzvan Ciobanu, în rol, evident, de *hair-stilist*. Și ca să încheiem în notă umoristică, nu putem să nu spunem că ecourile noii colecții publicitare și-au făcut repede simțită prezența. Prima *fashion victim* a fost Tudor Lucaciu, catalogat la doar câteva zile de la apariția spoturilor, pe un alt platou de filmare, drept membru al *Grupului Operatorilor Care se Cred Pictori*. Dumneavoastră din ce grup faceți parte?

COAFEAZĂ

Reclame în Flacăra cu parfum de Opel și Fiat

The collage includes several distinct advertisements:

- OMNIBUSELE F.I.A.T.**: An advertisement for Fiat omnibuses, listing various models and their specifications.
- LA MERCUR**: An advertisement for a shop or business, possibly a car dealership or a general store.
- LEONIDA & C.**: An advertisement for a business, possibly a car dealership or a general store.
- SOCIETATEA ROMANA DE AUTOMOBILE**: An advertisement for the Romanian Automobile Society, listing various car models and their specifications.
- MONOPOL și EXCELSIOR**: An advertisement for two car models, Monopol and Excelsior.

Reclame la Opel și Fiat din vremea copilăriei bunicilor. Sobre, sărace în imagini și ghidușii grafice, dar totuși reclame care și-au atins ținta: atragerea clientelei. Toate au fost, la vremea lor, ceva exagerat, vorba cântecului.

O reclamă bună vinde mai mult decât produsul în sine. Ce înseamnă reclamă bună? Depinde de gusturi și de perioada la care ne raportăm. Sigur că reclamele de astăzi sunt mai incitante, mai ingenioase, și, de ce nu, mai sexy, decât cele de la începutul secolului al XX-lea. Așa e secolul XXI: sexy, vitezist, la obiect și mizând pe imagine. Dar și reclamele vechi au farmecul lor, nu atât datorită imaginii ori a textului, ci mai ales prin limbajul epocii căreia aparțin. Spre exemplu, reclama la Opel, derulată pe mai multe numere ale revistei *Flacăra* din 1912, care avea un mesaj de genul: „Adevăratele mașini de marcă, cari nu suferă comparație cu mașinile de târg – VICTORIOASE, pretutindeni unde se prezintă sunt incomparabile automobile – Simple, robuste – Elegante, ușoare – OPEL, cu chassis dublu și benzină sub presiune.” Textul pare demodat, dar se poate observa că și atunci

funcționa principiul transmiterii maximei informații în minimum de cuvinte, adică suficient ca să trezească interesul posibilului client. Bineînțeles, se exagerează cu acei VICTORIOASE, deși dacă luăm în calcul textul suplimentar adăugat reclamei cu un corp de literă mai mic: „Premiul I în cursa Imperială Petersburg-Moscova-Sevastopol în anul 1912/Entuziasmează la cursa de rezistență prin ghiță și zăpadă a Automobil-Clubului Suedez... etc.”, până la urmă adjectivul nu e chiar așa de rău ales, ci reprezintă chintesenta performanțelor în materie de viteză ale Opel-ului anului 1912. Dacă reclama la Opel pare să fie ceva mai spectaculoasă, datorită faptului că era vorba și despre un automobil ce putea deveni proprietate personală, dovadă a unui anumit statut social, cea la omnibusele Fiat, pe care o găsim tot în *Flacăra* anului 1912, pare a fi mai cuminte. „Rezultatele extraordinare date de omnibusele F.I.A.T. (...) au făcut ca acest nou gen de locomotivă să înceapă a se populariza”, urmează prezentarea rutelor deja existente și a celor care urmează a se înființa. La sfârșit, se evidențiază calitățile omnibuzelor Fiat: „Soliditatea acestor mașini, cheltuielile reduse de întreținere fac ca ele să fie foarte rentabile (...) se va ajunge ca toate centrele mici, unde nu sunt linii de drum de fer, să fie legate de capitalele de județe prin transporturi regulate cu aceste vehicule.” Nimic buclucas în mesaj, nimic jucăuș, informație pură într-un limbaj adecvat timpului de atunci, dar care poate da o imagine asupra reclamei românești din vremea copilăriei sale.

Text Alice-Claudia Gherman

Foto arhiva Flacăra

și Gavrilă & Asociații

Citate publice & Publi/cetate



Mihail Gălățanu

Mega-gafă

Oricum ar fi, gafa pe care a făcut-o președintele Traian Băsescu va rămâne să-i marcheze cariera. Și să-l facă mai puțin credibil. Ea este cumva asemănătoare cu cea de care a avut parte și Emil Constantinescu, în *Afacerea Țigareta*. Cu deosebirea că, atunci, Milică era mai puțin vinovat. Vina numărul unu a lui Emil a fost că n-a schimbat șleahla îngălătă a sepepiștilor *tutunari* (de două ori *tunari*). Chiar coroborată cu succesul din America, vina lui Băsescu nu va păli. De fapt, în ce constă? A avut și el, omul Băsescu, un moment de slăbiciune. L-o fi împins muierea, fătuca de măritat – și-atunci ce și-a zis: la urma urmei, de ce nu mi-aș trage o casă. E omeneste. Poți înțelege, la oricine se poate întâmpla, dar nu și dacă ești *vârful de lance al luptei împotriva corupției*. Atunci ajungi în ipostaza, stânjenitoare, a *ciocului mic*. Acuma, oricum ar da-o, tot rău a căzut. Iar acest lucru va fi capul de afiș al reproșurilor personale care i se vor face în toate campaniile lui de-acum înainte. Ea, faza cu casa, va marca o carieră politică, așa cum îl marchează, aceluiași personaj, faza cu flota. Celelalte discuții, cu fabrica de înghețată, cu sindicatele, cu implicarea în afaceri marinarești, povești de privatizare ale diferitelor societăți maritime, toate cad, cumva, pe locul doi, când e vorba de flotă. Ei, bine, acum chiar și flota amenință să cadă pe poziție secundă, în raport cu casa (dezvăluire făcută, culmea – sau ajunsă neîntâmpnată acolo – de *Libertatea*, un ziar care, în general, nu își propune așa ceva, iar acum ia pâinea de la gură chiar *Evenimentului zilei*). Care sunt șansele lui Traian Băsescu de a atenua șocul acestei dezvăluiri? În primul rând, să ne dea senzația, dacă nu și certitudinea, că, în ceea ce privește treburile publice, măcar acolo, poate fi impecabil, dacă în lucrurile care țin de interesul său personal și *bucătăria* lui, îi mai scapă gheara. Cum, o să se mire cineva, da' atribuirea unei case pe șest nu ține de treburile publice? Nu ține de corupție? Nu este dovada indubitabilă că nu mai putem spera ca, în clasa politică, să mai găsim un nume nemaculat? Ba da. Însă mai putem spera ca, măcar în ceea ce privește rânduirea treburilor națiunii, în care Băsescu e implicat, să se poarte ca un președinte-model. Mai cu seamă că, până acum, noi, românii, nu am valorificat șansa de a avea un președinte exemplar. Un președinte exemplar ar rămâne ca un sistem de referință, ar scoate din noi unel nostalgicilor monarhice și a amintirilor triste a președinției din vremea comunismului, de tristă amintire. Din nefericire, și Călin Popescu Tăriceanu și-a arătat păcatele, în valoare de aproape 60.000 de dolari, pe care presa (și niște oameni politici, într-o conferință de presă), le atribuie unui joc de societate numit SAFI. Dacă nu ar fi ajuns prim-ministru, probabil că niciodată n-ar mai fi revenit în actualitate acei bani care stau, și acum, la baza bunăstării unui politician. Deci, casă la Băsescu, SAFI – la Tăriceanu. Bile negre. Rămâne să vedem de unde și pot extrage bilele albe.



Tudor Călin Zarojanu

A venit vremea!

La patru luni după alegerile generale de anul trecut, încă se află în afara comentariilor aprofundate cea mai importantă schimbare – nu din 2004, ci din întreaga perioadă post-decembristă: **80% dintre parlamentari sunt proaspeți.**

Încercați, pentru câteva clipe, să vă amintiți imaginile defunctului CPUN și pe cele ale primului Parlament ales de popor, dominate de figuri precum Alexandru Bărlădeanu, Marțian Dan, Dumitru Mazilu și, cu voia dumneavoastră, Ion Iliescu. Nu e un exercițiu de memorie plăcut, așa încât evitați să-l prelungeți. Uitați-vă apoi la imaginile transmise din sediul actualului legislativ. Indiferent de opțiunea politică a fiecăruia dintre noi, trebuie să recunoaștem că **e altceva**: marea majoritate a chipurilor ne sunt necunoscute și nu puține dintre acestea sunt tinere și foarte tinere – în toate partidele.

A venit (în fine!) vremea înprospătării clasei politice românești. **Nici unul dintre partidele construite ori reconstruite după 1990 nu mai este condus de către „fondatori”** (e drept, se prefigurează o excepție, care riscă să arunce formațiunea respectivă în afara actualității). Iar în Guvern, cei de peste 50 de ani au ajuns să fie în minoritate! Poate nu întâmplător, cel care a clamat primul necesitatea acestei schimbări, Traian Băsescu, este astăzi președintele României...

Paradoxal, însă, presa pare să nu fi prins trenul. După ce, vreme de un deceniu și jumătate, au fost obsedați de **persoane**, ziariștii români au devenit brusc preocupați aproape exclusiv de **fenomene**. Înainte de decembrie

2004, primele pagini ale ziarelor erau sufocate cu informații despre ce a zis, a făcut, a gândit sau a visat noaptea cutare VIP. Acum, accentul cade pe cota unică, axa București-Washington, transferul dosarelor Securității, leul greu, impozitul pe acțiuni bursiere etc. Sigur că, în legătură cu toate acestea, vine vorba și despre cei care le promovează ori le contestă, dar atât. Iar interviuri și talk-show-uri se fac doar cu o mână de oameni, majoritatea aflați în prim-plan și înainte de alegeri.

Zeci și chiar sute de noi demnitari au rămas în afara sferei de interes a presei. Din cauza asta, românii nu știu nici măcar cum arată unii dintre miniștri – mai puțin zgomotoși, dar nu neapărat mai puțin eficienți. Ca să nu mai vorbim despre noii senatori și deputați! În mod ciudat, presa întârzie să exploateze uriașa cantitate de informații inedite, care a rezultat în urma primenirii clasei politice. Oare nu s-ar citi un serial de mini-interviuri cu miniștrii și parlamentarii „boboci”: de unde au apărut, ce hram poartă, ce gânduri au?

Concentrarea asupra fenomenelor nu este, în sine, un lucru rău, după 15 ani de vorbe-n vânt despre diverși neica-nimeni și în pragul integrării europene, care tocmai asta va însemna: un lung șir de fenomene, unele plăcute, altele mai puțin... Dar deciziile și actele normative sunt, totuși, elaborate de oameni, și n-ar strica deloc să aflăm cine sunt aceștia și ce au (sau nu) în cap.

Mai devreme sau puțin mai târziu, însă, sunt convins că presa va prinde din mers acest tren și va începe să-l caute pe reprezentanții

mai modești ai noului val. Mă bazez pe faptul că, din decembrie 1989 încoace, ziariștii au fost breasla care s-a adaptat cel mai bine și mai repede la realitate, la schimbare, la noua lume.

Nu același lucru se poate spune despre Ion Iliescu și al său partid. Rând pe rând, Mircea Ionescu Quintus – dar și Valeriu Stoica, Sergiu Curescu, Ion Diaconescu, Laszlo Tokes (oarecum forțat, e drept) – dar și pe nedrept uitatul Domokos Geza, iar acum Corneliu Vadim Tudor (fie și formal), au înțeles să se dea la o parte, lăsând calea deschisă unor colegi despre care știau că pot asigura partidului un plus de energie și modernitate, o imagine mai bună, o forță superioară. Au fost mișcări care au favorizat formațiunile politice respective (cu precizarea că decăderea PNȚCD și apoi disoluția acestuia într-un nou partid **nu** au avut legătură cu schimbarea de generații), dar, încă mai important, **au fost de folos întregului sistem social-politic românesc**. Obsedanta sintagmă „La vremuri noi, tot noi” a devenit amintire pentru cea mai mare parte a spectrului politic. Mai puțin pentru FSN-FDSN-PDSR-PSD, care, la cinci ani după intrarea în mileniul trei, se pregătește să revină la tendințele anului 1990. Incredibil, trist, dar adevărat. Din nefericire, nici măcar nu putem spune: „Să fie la ei, acolo”, căci România **are** cu adevărat nevoie de o stângă modernă, care să echilibreze scena.

Mai avem de așteptat, se pare, căci dacă Ion Iliescu, la 75 de ani, se simte ca la 45, vă dați seama că la 80 va fi ajuns deja la anii de liceu, călătorind către seninătatea copiilor. ■

Președintele Bushescu



„Prietenul meu Băsescu”, „parteneriatul special cu România”, conferința de presă comună desfășurată chiar în Biroul Oval și, mai ales, afirmarea interesului SUA pentru regiunea Mării Negre sunt câteva dintre elementele neașteptate care au punctat vizita lui Traian Băsescu la Casa Albă. Toate au fost deja întoarse pe toate fețele.

Ceea ce rămâne, însă, este faptul că imprevizibilul președinte român și-a atins, într-un timp record, principalele obiective de politică externă, iar cei care au reacționat vehement la sintagma „axa Washington-Londra-București” au motive să se mai gândească. ■



Pe ei!

Mult așteptata și destul de mult amânata primă ședință a CSAT, în noua lui componență portocalie, a marcat, cum se promisese, înscrierea

corupției pe lista amenințărilor la siguranța națională, dar a adus și două mici surprize: „proasta guvernare” a fost trecută în aceeași categorie, iar doctrina militară a României s-a îmbogățit cu conceptul de lovituri preventive împotriva terorismului. Ambele premiere au produs frisoane, dar nu sunt decât adoptarea unor percepțe internaționale. ■

Cu forța, dar...



Delegații Congresului Popular Național Chinez aplaudă cu entuziasm votarea, în unanimitate, a Legii antiseceșioniste, care autorizează folosirea forței

Împotriva Taiwanului, în cazul în care acesta persistă în ideea separării totale de „pătrimă-mă”. Premierul Wen Jiabao a afirmat însă că nu este vorba despre o declarație de război. Atunci ce este, o mângâiere?

Remember Beslan

Lumea pare să fi uitat tragedia de la Beslan, dar 80 dintre copii supraviețuitori au fost găzduiți în Polonia pentru trei săptămâni, la Centrul de reabilitare din Varșovia, la invitația primarului Lech Kaczynski. La rândul său, premierul Marek Belka (în picioare, al treilea din dreapta) a venit să-l întâlnească pe copii și să le vorbească. Cât despre ancheta asupra tragediei, cum știți: numai de bine. ■



Record macabru



Cum repetatele atentate din Irak nu erau, probabil, în ochii insurgenților, suficient de concludente, în 28 februarie ei au reușit să provoace o explozie în care au murit pe loc 106 persoane, alte 133 fiind rănite. Deflagrația, care a produs un impresionant crater în mijlocul unei Piețe din Hilla (95 km sud de Bagdad), este cel mai sângeros atac de la așa-zisul (după cum se vede) sfârșit al celui de-al doilea război din Golf și a fost urmată, la scurt timp, de execuția judecătorului Barwez Mohammed Mahmoud al-Merwani și a fiului acestuia, avocatul Aryan Barwez al-Merwani. Judecătorul a devenit astfel primul membru al Tribunalului Special Irakian ucis de teroriști. ■



Basil Ștefan

Pendulând între axe

S-au împlinit, nu demult, doi ani de la declanșarea războiului din Irak și, ca atare, de la bascularea decisivă a României spre ceea ce președintele Traian Băsescu avea să numească „axa” Londra-Washington, adăugându-i la celălalt capăt, într-un înduioșător puseu de megalomanie, cel mai mare oraș de pe Dâmbovița. Năstrușnica idee i-a adus rapid invitații impresionante – Moscova, Londra, Washington, Berlin. La Casa Albă, președintele Bush l-a primit chiar în Biroul Oval, iar presei i l-a prezentat drept acel „my friend”, pe care îl cunoscuse în ziua magică în care un curcubeu încunună discursul său în Piața Revoluției din București. Evident, „axa lui Băsescu” nu avea cum să pătrundă în documentele oficiale ale acestor vizite, iar „Vechea Europă” nu a părut deloc încântată de această pendulare a României spre marele (prea marele) aliat de peste ocean – pendulare care se contura de mai multă vreme, faptic, dar care acum era proclamată oficial, și încă de o manieră foarte abruptă. Europeanii n-au mai recurs la o muștruluială publică severă, dând doar de înțeles că, privind din spre Bruxelles, prima prioritate a României ar trebui să rămână, totuși, integrarea europeană. Brusc, însă, câțiva europarlamentari au cerut amânarea primirii în UE a recalcitrantului candidat carpato-danubiano-pontic.

Era, desigur, o atenționare subtilă, pe care unii confrăți de breaslă de la noi au suprainterpretat-o drept o voință a Parlamentului European de a bloca aderarea țării noastre. Or, chiar dacă s-ar invoca, în baza faimoaselor „clauze de salvagardare”, neîndeplinirea de către România a unora dintre angajamentele ferme pe care și le-a asumat, tot nu ar putea fi vorba de o „blocare” a aderării, ci doar de o amânare cu un an a acestui eveniment. E drept că asemenea voci contra pot influența votul din PE, dar nicidecum până la un aviz negativ. Pentru semnalul verde al europarlamentarilor este suficientă majoritatea simplă (de la 50% + 1 vot până la 99% din voturi), orice procent între aceste limite având, practic, același efect juridic. Doar cine se gândește la o aprobare în unanimitate va fi dezamăgit, căci în parlamentele democratice votul unanim este rarism, dacă nu de neconceput.

Dacă „axa București-Londra-Washington” ar fi fost anunțată de George W. Bush sau Tony Blair, nu ar fi fost nici o problemă. Se știe că între cele două țări „despărțite de aceeași limbă” există o „relație specială”, dar ele însele nu au folosit niciodată termenul de „axă” pentru a o defini mai îndeaproape – probabil din cauza conotației negative a acestui cuvânt, provenind de la axa (fascistă) Roma-Berlin.

În plus, chiar și osia unei căruțe va funcționa prost dacă va fi încastrată la un capăt într-un rulment de calitate, iar la celălalt, într-un lagăr rudimentar, din fier. Rămâne de sperat că peste „axa lui Băsescu” se va așterne, cu timpul, praful uitării. Deocamdată ea a avut deja un efect politic neplăcut, demn de reținut. Cealaltă axă, Paris-Berlin (o sintagmă exclusiv gazetărească, deoarece nici unul dintre președinții Franței sau cancelarii Germaniei nu a pronunțat-o) s-a extins la scurt timp atât spre Vest, până la Madrid, cât și spre Est, până la Moscova. Incontestabil este însă faptul că balansarea președintelui Băsescu spre politica anglo-americană nu a venit din senin. De la Vlaicu Vodă încoace (poate chiar de la Marea Schismă!), românii au fost confrunțați aproape permanent cu nevoia unei opțiuni decise între soluții care se excludeau reciproc. Situație deloc de invidiat, datorată poziției geo-politice a statelor lor, la intersecția marilor culturi, religii, civilizații, imperii din acest colț de lume. Și, mai mult ca sigur, nici „axa lui Băsescu” nu va fi ultima pendulare, căci în doi, maximum trei ani, România va fi membră cu drepturi depline a Uniunii Europene și, încet dar sigur, Dâmbovița umflată va reveni la matcă. ■

Vocea Cubei

Solista numărul 1 a Cubei, Omara Portuondo, și-a deschis tuneul său *Flor de Amor*, în Europa, printr-un concert la București, în cadrul Sălii Palatului, fiind aplaudată la scenă deschisă de către un public numeros. Numele tuneului reprezintă de fapt titlul celui mai nou album al artistei, care, la București, a concertat alături de o orchestră alcătuită din 14 muzicieni, între care: Papi Oviedo, Swami Jr. ori Miguelito Valdes. Celebra cântăreață s-a aflat pentru a doua oară în România, prima dată ea concertând în 1971. Supranumită *Edith Piaf a Cubei*, Omara Portuondo și-a început cariera solo în 1959 cu albumul *Magia Neagră* în care a combinat armoniile cubaneze cu jazz-ul american. Tuneul *Flor de Amor* cuprinde concerte în 23 de orașe din întreaga Europă și se va încheia în noiembrie.



Alt fel de război

Cătălin Hentea ne propune, în *Arme care nu ucid*, o analiză fără menajamente a efectelor devastatoare pe care le poate avea manipularea unui instrument aparent inofensiv: informația. „Muniția armelor care nu ucid este construită pe bază de informații, utilizate sub forma propagandei, dezinformării, războiului mediatic, relațiilor publice, operațiilor psihologice” – ne avertizează, de la bun început, autorul acestui manual care se citește ca un thriller.



De la „poc-poc!” la Oscar

Cine ar fi crezut, pe vremea când Clint Eastwood juca în western-uri trase pe bandă rulantă, că va primi un Oscar pentru performanțele sale de... regizor!? Dar, iată, el s-a maturizat și ca actor, și ca regizor, iar recentul succes cu *Million Dollar Baby* încununează o carieră deja prodigioasă. Eastwood a trăit clipa de glorie alături de soția sa, Dina

(în dreapta), de fiica lui, Francesca, dar și de mama acesteia din urmă, Frances Fisher (stânga).



Dramă și tragedie

O zi din viața lui Nicolae Ceaușescu, de Denis Dinulescu, în regia lui Alexandru Tocilescu, l-a adus pe scena Teatrului Mic pe directorul acestuia, Florin Călinescu, decis – se pare – să revină la adevărata lui meserie și la adevărata lui valoare. Din nefericire, la scurt timp după premiera spectacolului pentru care biletele s-au vândut cu săptămâni de zile înainte, Călinescu a suferit cumplita pierdere provocată de moartea soției, ea însăși actriță. Așa am aflat că aceasta era grav bolnavă de aproape un deceniu – ceea ce înseamnă că Florin Călinescu a fost de o emoționantă discreție asupra acestui dureros subiect.



Look, man!

Ia te uită ce de cărți bune apar, în ultima vreme, la (harmical) editură Lucman: **Robert Charroux** – *Enigma din Anzi* (în continuarea unui șir de lucrări și a unei bătălii pe care autorul o face cu **somitățile suficiente**), **Neal Asher** – *Cow!* (un autor din noua generație a SF-ului britanic, care are ca subiect un fantast animal de sinteză a conștiințelor), **Jean-Claude Barreau** – *Adevăratele cuvinte ale lui Iisus* (o exegeză în continuarea celor care promit *redevorarea* adevărului despre Iisus Hristos), **Joel Kotek** – *Secolul lagărelor*, **Pierre Rigoulot** – *Secolul lagărelor* (despre gulaguri și lagăre de concentrare), **Paul L. Williams** – *Al Qaeda*, *Frăția terorii* (autorul este consultant al FBI în materie de terorism internațional și crimă organizată și deținător al unui masterat în teologie). O avalanșă care se vede până și pe standurile tarabiștilor, unde cărțile Lucman au început să arate mai bine, și-au schimbat look-ul cu un nou look(man). În curând, în paginile revistei noastre, un concurs *Flacăra-Lucman*, prin care cărțile editate de directorul Lucian Borleanu vor ajunge la cititorii acestei reviste. Așteptăm, cu multă disponibilitate, și propunerile similare ale celorlalte edituri interesate. (**Mihail Gălățanu**)



COR INTeIigent

La zece ani de existență, Editura Corint se lansează și pe terenul literaturii române contemporane. Anunțul a fost făcut în cadrul unei selecte reuniuni de personalități ale domeniului, la sediul *Uniunii Scriitorilor din România*. Pentru început, va fi vorba despre reeditarea unor volume consacrate, semnate de nume mari, precum Octavian Paler, Augustin Buzura sau Ioan Groșan, dar, așa cum a precizat Daniel Cristea-Enache, directorul de imagine al editurii, nu vor fi ocolite nici cărțile inedite. În așteptarea primelor apariții ale noii serii, vă semnalăm alte realizări ale editurii: *Neastâmpăr*, de Raymond Radiguet, copilul-minune al literelor franceze, în anii '20, *Memoriile postume ale lui Brás Cubas*, de Joaquim Maria Machado de Assis, mare maestru al prozei braziliene, *Comedianta*, de Wladyslaw Reymont, analizând problemele intelectualului nonconformist, și *Bunele maniere în Europa*, de Grazia Valci, un ghid care nu ne strică deloc...

Giulia



Giulia este primul album solo al artistei. A apărut pe piață în 2004 și conține 11 piese disco-dance.

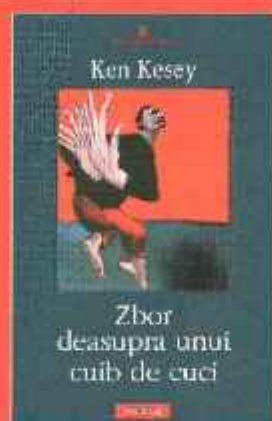
1. Intro / 2. Hello / 3. Tare, tare / 4. Te las să gușu / 5. Să-mi atingi din nou mîna / 6. Încît / 7. Ce vrei tu / 8. Impuls / 9. Când ești cu mine / 10. Dacă vrei / 11. It's my choice

Producător: ERA BUSINESS

Preț casetă: 59.900 lei (5.99 lei noi)
Preț CD: 129.900 lei (12.99 lei noi)

Ken Kesey

Zbor deasupra unui cuib de cuci

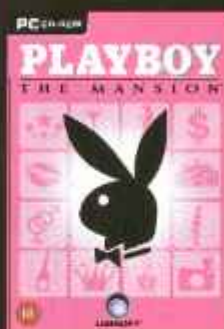


„Zbor deasupra unui cuib de cuci, romanul care a lăsat urme de neșters în literatura contemporană, este povestea zguduitoare a pacienților dintr-un ospiciu, condus cu o mîna de fier de Sora șelă Ratched, adeptă unor metode de tratament barbare, precum socurile electrice și lobotomia. Singurul care se opune este scandalagiul Randle Patrick McMurphy, simbolul revoltei împotriva autorității tiranice. Prin ochii altui pacient, șeful Bromden, un indian urias, asistăm la incestarea dintre cei doi, care capătă proporții aproape mitologice. Plin de simboluri, replica modernă a capodoperei melviliene Moby Dick, Zbor deasupra unui cuib de cuci devine un strigăt de luptă al individului strînat de legile absurde ale societății.”

Editura Polirom
Preț - 249.000 (24.9 lei noi)
Reducere 10%

Playboy The Mansion

Joc video PC



Playboy: The Mansion combină simularea socială adusă la nivel de artă cu RPG-ul tradițional și cu empire builder-ul. În rolul lui Hugh Hefner, ai transformat reședința Playboy și revista într-o iconă culturală dinamică și o marcă de prestigiu. Vei deveni

familiar cu femei extraordinare și celebrități, într-o "viață" marcată de stilul inconfundabil Playboy. Foirma îți va aduce acces exclusiv la arhivele Playboy, inclusiv la filmări din celebra reședință Playboy.

Preț - 999.900 lei (99.99 lei noi)

Sensor Evolution

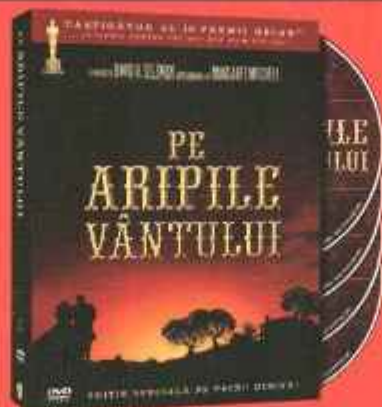


Sensor este o trupă de artiști complezi, unică prin îmbinarea muzicii cu teatrul, pantomima sau dansul și care se remarcă și prin maniera originală de abordare a unor stiluri muzicale diverse: drum & bass, hip-hop, funk, rock, latino sau jazz.

Producător: ERA BUSINESS

Preț casetă: 59.900 lei (5.99 lei noi)
Preț CD: 129.900 lei (12.99 lei noi)

Pe aripile vântului



„Filmul, care prezintă o poveste de dragoste romantică din timpul Războiului Civil, a câștigat 10 premii Oscar inclusiv pt „Cel mai bun film” și a creat personaje memorabile: Scarlett (Vivien Leigh), Rhett (Clark Gable), Ashley (Leslie Howard), Melanie (Olivia de Havilland), Mammy (Hattie McDaniel). Considerat „cel mai bun film al tuturor timpurilor”, „Pe aripile vântului” poate fi achiziționat acum într-o ediție specială, pe patru discuri.”

Preț - 849.900 lei (84.99 lei noi) (ediție specială - 4 DVD)

TOP 10



1. CODUL LUI DAVINCI • Dan Brown
2. FORTĂREATA DIGITALĂ • Dan Brown
3. PIANISTA • Elżbieta Jelinek
4. DE CE IUBIM FEMEILE • Mircea Cartarescu
5. ÎNGERI ȘI DEMONI • Dan Brown
6. ALCHEMISTUL • Paulo Coelho
7. JURNALUL LUI BRIDGET JONES • Helen Fielding
8. DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ • J.D. Salinger
9. MA DAI ÎN VÎNT DUPĂ CUMPARĂTURI • Sophie Kinsella
10. LA RÂUL PIEDRA AM SEZUT ȘI AM PLÂNS • Paulo Coelho

TOP 10



1. ERREWAY • ERREWAY
2. NINO D'ANGELO • SENZA GIACCA E CRAVATTA
3. DESPINA VANDI • GIA
4. SCOOTER • MIND THE GAP
5. DINA VASS • LIBERATION
6. ANALIA SELIS • AQUI HOY
7. CELINE DION & ANNE GEDDES • MIRACLE
8. ATB • NO SILENCE
9. SHANIA TWAIN • GREATEST HITS
10. ROBBIE WILLIAMS • GREATEST HITS

Ispita

"Closer", SUA, 2004 - 103 minute

Distribuit de: INTERCOM FILM ROMANIA



FILM DISTINS CU DOUĂ PREMII
GLOBUL DE AUR:

cea mai bună actriță în rol secundar:
NATALIE PORTMAN
cel mai bun actor în rol secundar:
CLIVE OWEN (aceiași doi actori au fost
nominalizați și la **OSCAR**)

Horia Pătrașcu



extraordinar de comune: două cupluri se cunosc întâmplător, dar logic... apoi își inversează partenerii la fel de întâmplător, și la fel de logic... devin geloși unul pe altul, sau toți pe unul, mereu logic... ajungând în cele din urmă să se piardă, fiecare, într-un vârtej de suspiciuni, de acuze gratuite, de violențe penibile... sfârșind într-o degingoladă totală, în care fiecare REGRETĂ ce a făcut, dar cunoscându-se mai bine, fiecare, pe el însuși - perfect logic!... Finalul este de o tristețe inimaginabilă. Un film *Inteligent-sexy*, cu replici *scilicitoare* și care pun pe gânduri oricare bărbat credul în sine, sau femeie plină de siguranță în ale sale farmece; un film - poate că veți râde?! - **PUDIC**; un film ce poate intriga

Pentru a vă introduce, la derută!, în atmosfera filmului, vă voi reproduce doar două replici din multele ce asigură deliciul sălii, dar și posibilul infarct al pudibonzilor: „Aș dori să fii acum goală, să mă încăleci și să te așezi pe chipul meu...!” (un bărbat); „Ei, și cum a fost, atunci când l-ai luat-o în (cenzurat)... a fost sperma lui mai bună?... „Da, a fost mai dulce!” (Julia Roberts)... HA!

ESTE că - bănuți, sau sunteți aproape siguri! - avem de-a face cu un film „porno”? Ei, bine, frați spectatori și surioare românuțe, acest *Closer* e

unul dintre cele mai ADEVĂRATE, mai DECENTE și mai PROFUNDE filme de dragoste, ce au fost produse în ultimii ani! El are la bază drama lui Patrick Marber, ce a avut debutul în 1997 cu mare succes, câștigând, pe rând, Premiul Laurence Olivier, apoi Premiul BBC pentru Cea Mai Bună Piesă Nouă și Premiul Criticilor din Londra etc., fiind apoi jucată în peste 100 de orașe ale lumii și tradusă în 30 de limbi...

Regizorul MIKE NICHOLS a colaborat perfect cu Marber (care l-a devenit, de altfel, scenarist), în transpunerea pe ecran a acestei povestiri

„Sindicatul celor sub 14 ani”, cărora le este interzis chiar din pre-generic - dar care poate face deliciul boșorogilor ce încă se mai mas-turbează în întunericul sălii de spectacol...!

Dincolo de prestația unor doi mari actori (Julia Roberts și Jude Law), vă rog să urmăriți interpretarea - și veți vedea de ce! - a foarte tinerei laureate: NATALIE PORTMAN... (avea 10 ani când a debutat în rolul complicei asasinului JEAN RENO, din filmul *Leon* al lui Luc Besson!)

O logodnă foarte lungă

"A Very Long Engagement",

Franta, 2004 - 135 minute

Distribuit de: INTERCOM FILM ROMANIA

Motto: „Credeți că mai interesează pe cineva un film despre primele războaie mondiale? Mă îndoiesc: altfel de ce l-am așteptat, senini, pe viitor...!” (DIN MINE - Horia Pătrașcu)

Istoria acestui unuia dintre cele mai ambițioase proiecte ale cinematografului francez este interesantă și tipică filmului european, în genere lipsit de posibilitățile materiale necesare unei superproducții: în anul 1991, regizorul JEAN-PIERRE JEUNET citește romanul epistolar al lui SEBASTIEN JAPRISOT, roman în care tână eroină Mathilde pornește într-o căutare absurdă a logodnicului ei, condamnat la moarte în Primul Război



Mondial (dar nu executat de tribunalul francez, ci obligat, împreună cu alți patru „vinovați”, să se „arunce” în fața liniilor germane cu mâinile goale - împinși, deci, la sinucidere!), și pe care îl presupune a fi rămas totuși în viață!... Pentru

Jeunet, dorința de-a face acest film a devenit irezistibilă (tocmai terminase *Delicatessen*, peliculă de mare succes). Așa că drepturile de autor asupra romanului erau deținute de studiourile americane Warner Bros... După zece ani, succesul mondial pe care îl obține *Amélie*, cu Audrey Tautou în rolul principal, îi dă curajul necesar de a se combina cu producătorii americani. Împreună cu scenaristul Guillaume Laurant, perfec-tează textul cinematografic promis autorului cărții: dar Japrisot moare cu doar o săptămână înainte de a l se prezenta scenariul...! Eroina filmului va fi aceeași AUDREY TAUTOU (și care va face aici un rol de excepție!).

Ca „story”, pelicula amintește izbitor de romanele *Pe frontul de Vest nimic nou* și *Cărțile gloriei* (de Erich Maria Remarque și, respectiv, Humphrey Cobb). Ca duritate - ca violență a am-plelor secvențe de front - de *Salvați soldatul Ryan*, al lui Steven Spielberg.

Casa săbiilor zburătoare

„Shi mian mai fu”, China, 2004 – 119 minute
Distribuit de: INDEPENDENTA FILM '97



Regizorul **ZHANG YIMOU**, născut în 1950, face parte din întâia generație care a absolvit cursurile Academiei de Film din Beijing după Revoluția Culturală (fiind totodată un actor desăvârșit și un remarcabil șef operator). În numai câțiva ani și-a câștigat o notorietate mondială, fiind considerat astăzi un soi de „NUME AMIRAL” al cinematografului chinez... (Marele Premiu al Juriului, Cannes 1994; multi-nominalizat la OSCAR-ul pentru Cel mai Bun Film străin; doi Lei de Aur și unul



de Argint la Venetia; Ursul de Argint, Berlin în 1999 etc. etc.)... Penultimul său film, **Hero**, care a

rulat și pe ecranele noastre – preluat, recent și pe micul ecran! – a fost o **încântare**; cel de care ne ocupăm acum – **il depășește!**

Influențat profund de japonezul AXIRA KUROSAWA, mai ales de capodopera acestuia **Rashomon**, Zang Yimou amplifică stilistica perfecționistă a marelui nipon – folosind, ce e drept, și mijloacele tehnice electronice apărute în ultimii ani! – dând o amploare de neîmaginat fiecărui cadru, folosind o plastică „cromatic-sonoră” ce-ți

taie răsufarea, sau dând decorului valențe interpretative absolut miraculoase (vezi, de pildă, „pădurea de bambus”...!).

„Când o femeie trebuie să aleagă între doi bărbați știm că totul se va termina într-o tragedie!” – afirmă regizorul. Acesta este însuși subiectul filmului, a cărui acțiune – punctată de năucitoare secvențe de artă marțială – se consumă în anul 859 d.Hr., aducând în zilele noastre o clipă **AUTENTICĂ** nu doar din fascinanta, dar și din străvechea, din unica și milenara cultură chineză... (n.a.: ar fi interesant de văzut un film al aceluiași regizor, pornind de la viața contemporană a Chinei comuniste!)

Aviatorul

„The Aviator” – SUA,
2004 – 170 minute
Distribuit de:
MEDIAPROPICTURES

Dintre cele peste 25 de filme realizate (printre care: **Taurul furios**, **Culoarea banilor**, **Taxi Driver**, **Casino**, **Bande de din New York**), puține sunt cele ce nu au fost nominalizate la OSCAR – ultimul din seria pomenită mai sus primind 10 nominalizări la premiile Academiei, printre care și pentru Cel mai Bun Film și Cel mai Bun Regizor, Marelui Regizor care se numește **MARTIN SCORSESE**... **NU** i s-a atribuit nici unul! Situația s-a repetat și în cadrul Oscarurilor din acest an, pentru **AVIATORUL**, pelicula ce adunase **11 nominalizări**... (din care s-au materializat doar 5, iar acestea de minimă importanță comercială). „Marele favorit” a pierdut în fața lui **Clint Eastwood**, cu al său **Million Dollar Baby** (de care ne vom ocupa în numărul viitor al revistei). La fel a pierdut și îndrăgitul actor Leonardo DiCaprio, în favoarea lui Jamie Foxx, interpretul din **Ray**...

Așa – și?!? Întâmplător, în acest an membrii juriului au avut o sarcină foarte grea: în competiție s-au aflat – surprinzător! – foarte multe filme **extrem de valoroase**, pe de o parte; pe de alta: nu întotdeauna premiile OSCAR au reprezentat un palmares eminent valoric...! Atât SCORSESE cât și DiCAPRIO continuă să rămână două **mituri**



ale cinematografului americane contemporane; iar pe de a treia parte: **Aviatorul** – având unele secvențe spectaculoase, și beneficiind de o figuratie și decoruri mamut! – scârțâie, totuși, din multe balamale...! (Dacă o luăm la bani mărunți și referindu-ne chiar și numai la cei doi de mai sus, **Bande...** este un film infinit mai bun decât acest aviator...!).

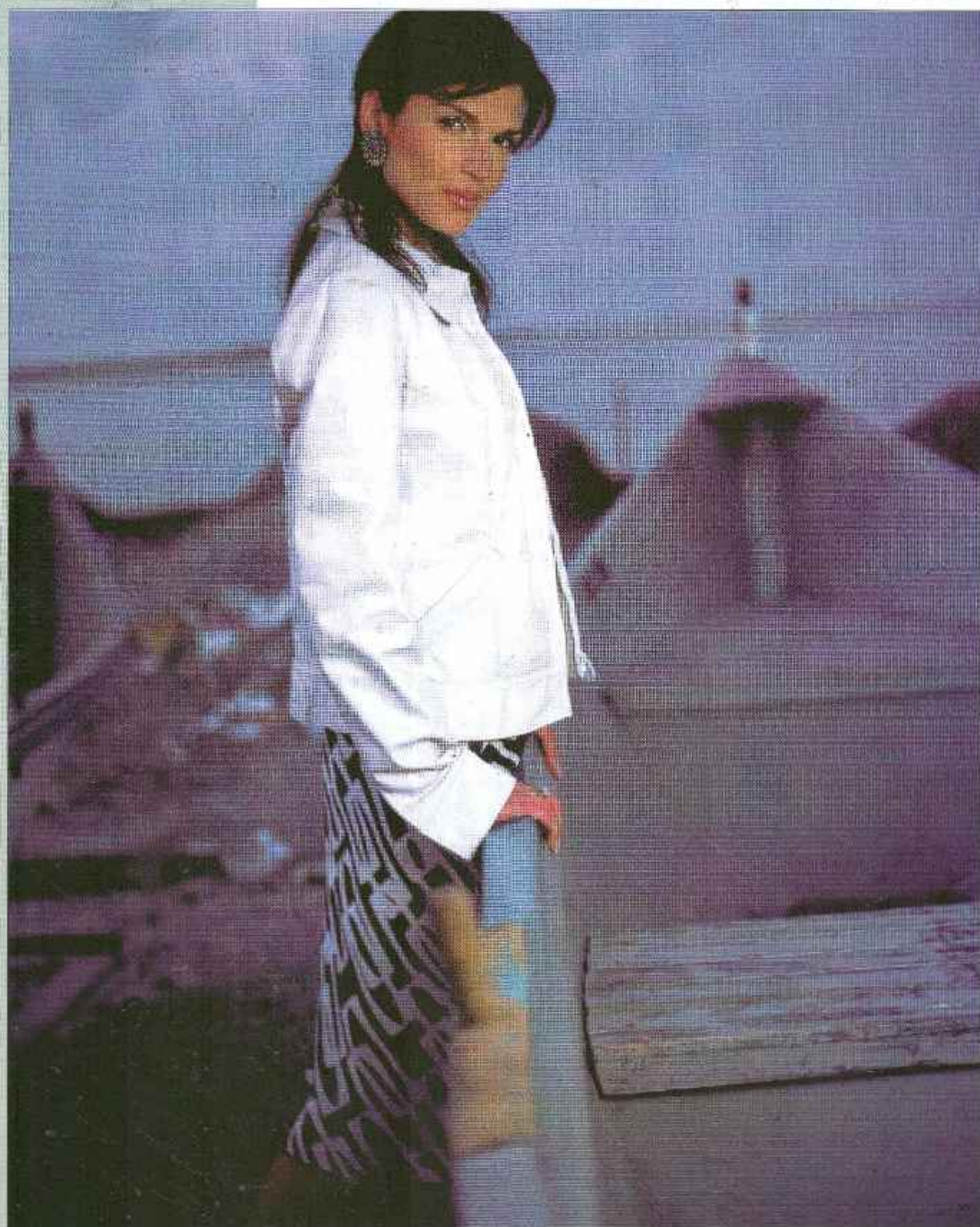
Sigur că un erou precum **HOWARD HUGHES** (cineast, producător, inventator, industriaș etc.) este un personaj drag americanilor: un idealist care mai întâi a **știut** să-și facă o imensă avere – apoi a avut curajul să și-o nște, în favoarea marelui



lui pasiuni! Aviația – până la a-și pierde mințile! Dar **chela** în care l-a „scris” Scorsese, cât și „maniera” în care l-a interpretat DiCaprio, lasă mult, foarte mult de dorit...

Sunt multe secvențe lungi, oarecum infantile (cele ale „nebuniei”), sunt secvențe la fel de lungi și irelevante (precum aparițiile marilor iubiri ale lui Hughes: Katharine Hepburn, Ava Gardner ș.a.), care – prin lungimea și falsul lor – coboară valoarea și interesul necesar celorlalte, celor violente și ample, de război (în care Scorsese e un maestru).

OMUL CARE A REF PE MONICA B

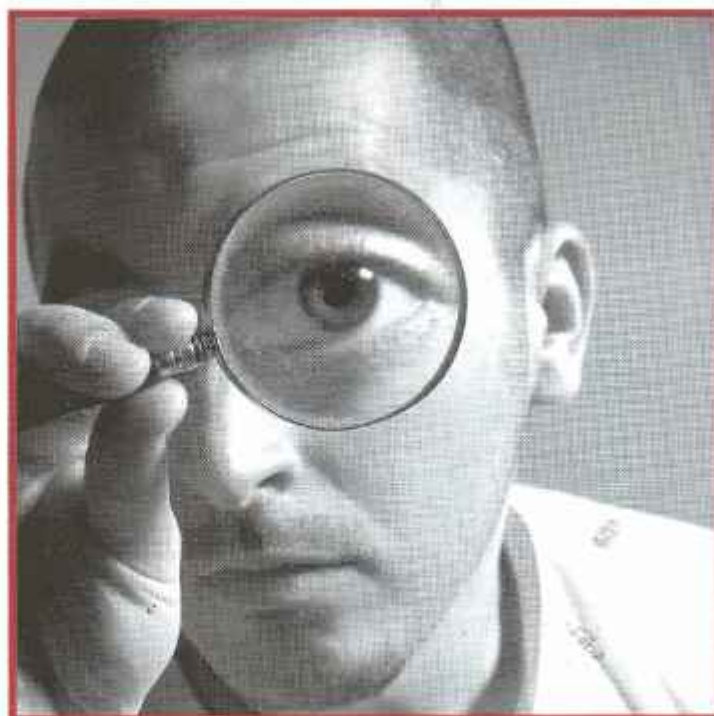


Andreea Esca, Monica Bârlădeanu, Maria Marinescu sau Melania Medeleanu au trecut prin fața obiectivului său. Imaginile semnate de el au apărut în cele mai importante publicații din România. A moștenit talentul de la tatăl său și este cotate printre cei mai buni fotografi de la noi. Alex Gâlmeanu este un tânăr non-conformist care niciodată nu s-a îmbrăcat în costum. Are o cifră anuală de afaceri de câteva miliarde de lei, consideră că se află abia la începutul carierei și privește încrezător spre viitor.

BUZAT S-O VÂNDĂ BÂRLĂDEANU

**Alex
Gâlmeanu:**

**„Îmi doresc ca astăzi
să fac o fotografie
și ea să nu moară.
Vreau ca ea să aibă
un mesaj
și să trăiască.”**



Vorbăreț, deschis la orice întrebare care îi este adresată, mare iubitor de animale, concentrat asupra muncii sale și ambițios. Cam așa l-aș descrie în câteva cuvinte pe Alex Gâlmeanu, care, la numai 26 de ani (cel mai tânăr personaj de până acum al acestei rubrici), știe foarte bine ce vrea: să ajungă un mare fotograf și imaginile sale să devină un reper pentru profesioniști și amatori.

Am început să discutăm stând pe două perne mari de culoare verde transformate în fotolii care, spre surprinderea mea, s-au dovedit foarte confortabile. Alex a apucat pe drumul fotografiei din orgoliu, după ce l-a auzit pe tatăl său spunându-i fratelui că nu poți face film dacă nu știi să faci fotografie. Atunci și-a zis că trebuie și el să poată. În clasa a șasea a început să fotografieze cu un aparat al fratelui său. În 1993 a fost publicată prima sa imagine în ziarul *Ora*, dar nu era semnată. Cea de-a doua a apărut în revista *Salut* și avea numele său scris alături.

În liceu făcea fotografii felelor, ceea ce l-a ajutat să afle numerele de telefon ale tuturor și, în plus, să câștige bani de buzunar. În 1998 a avut primul contract de profesionist la revista *2000+*, dar lucra cu aparatură artizanală. În 1999 l-a sunat pe art director-ul de la *Unica* și i-a spus ce credea despre imaginile din acea publicație. După două zile i-a fost stabilită o sedință foto. Și pentru că atunci a convins, a început o lungă colaborare cu trustul *Ringier*, care a fost o rampă de lansare pentru el. De doi ani lucrează ca *freelancer* și de atunci a reușit să își cumpere echipamente de cea mai bună calitate. A urmat cursurile Facultății de imagine de film din cadrul Universității *Hyperion*, dar a renunțat în ultimul an, considerând că nu îi erau de folos. A fost mereu un autodidact, iar în prezent chiar și fratele său, un experimentat operator la *TVR*, îi mai cere câteodată sfatul. Singurul coleg de breaslă de la care poate spune că a învățat este Cosmin Bumbuț cu care a rămas prieten. S-a specializat în fotografii de modă și portret. Nu a abordat niciodată reportajul, deoarece a considerat că nu are calitățile nece-

sare. Se implică atât cât se poate de mult în producția imaginilor pe care le semnează, participând uneori și la castinguri. „Producția de imagini de la noi nu este la standardul la care ar trebui să fie, dar asta nu e un lucru rău: în această situație poți să faci pași. Fotografia românească este la început. Lucrurile care nu ies bine ți se iartă, iar cele bune sunt laudate”, spune tânărul. Se declară un mare admirator al lui Robert Capa, Helmut Newton și Anne Leibowitz, despre ale cărei fotografii îi vorbește pe larg. „Anne Leibowitz a rămas în istorie datorită unei fotografii făcute cuplului Yoko Ono-John Lennon cu numai câteva ore înainte ca artistul să fie împușcat. Este o fotografie simplă din punct de vedere tehnic, dar a făcut-o celebră”, povestește Alex.

După părerea sa, realizează două tipuri de fotografie: comercială și cea pentru sufletul său. Dar cel mai important pentru el este să apese pe buton și să declanșeze, fie că lucrează pentru un client sau de plăcere, întrucât, după spusele sale, are un singur viciu: fotografia. Regretă că la noi nu prea apar în pictoriale imagini alb-negru sau cu tăieturi mai îndrăznețe.

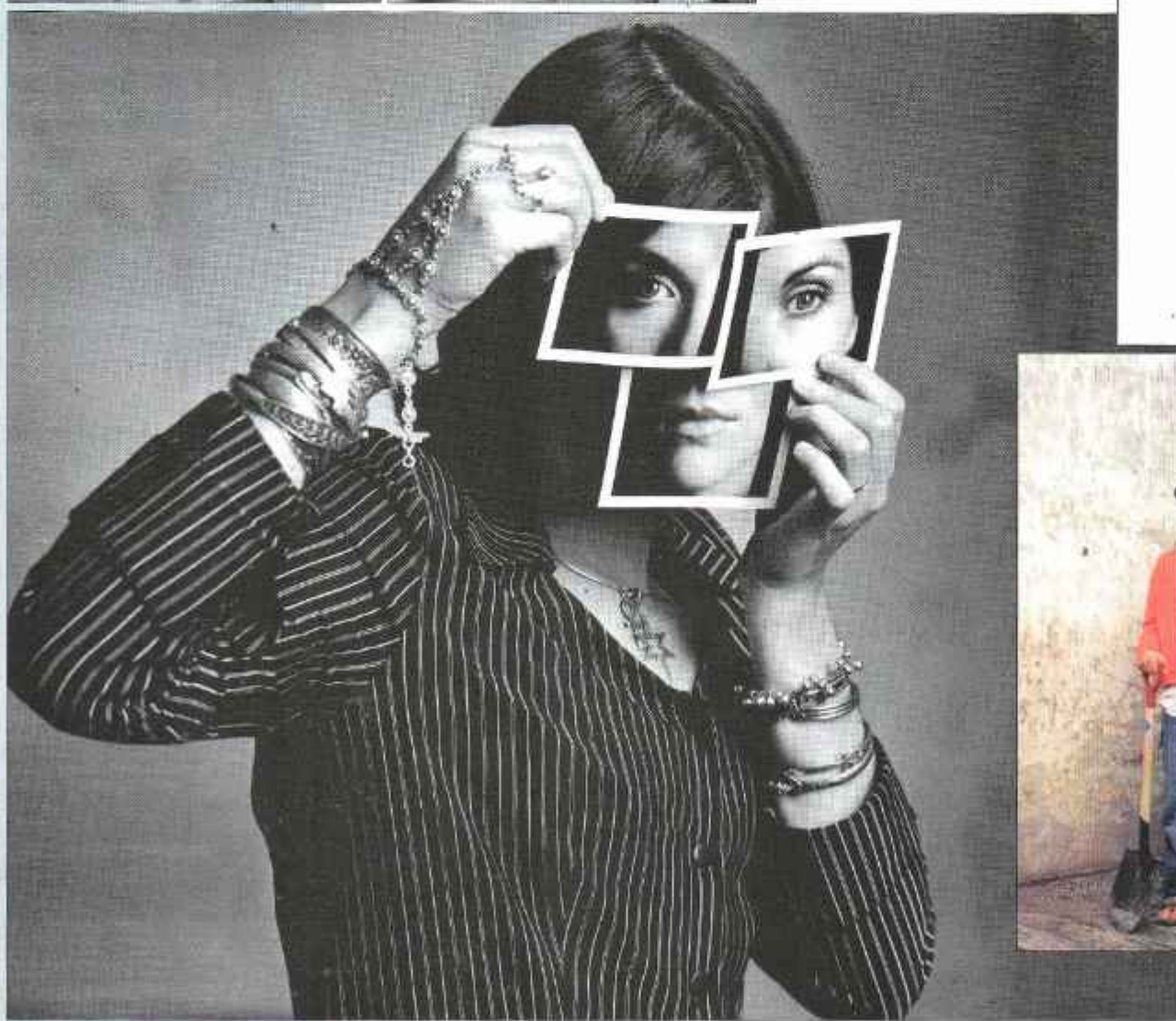
Se poate mândri că este unul dintre puținii români din domeniul acesta despre care revista franceză *PHOTO* a avut numai cuvinte de laudă. Crede că se află încă la începutul carierei și mai are multe de făcut. Visul lui este să ajungă să lucreze „afară”. Un prim pas l-a făcut: a început o colaborare cu o bancă de imagini din străinătate. Îi place să lucreze cu VIP-uri și crede că este foarte important să comunici cu modelul. „Am lucrat ușor cu toți, pentru că le vorbesc ca unor prieteni. Le ascult doleanțele și am multă putere de convingere la *shooting-uri*”, spune el. A realizat că lucrează la un nivel ridicat din punct de vedere profesional când, în urmă cu câțiva ani, a avut de făcut o sedință foto la reședința privată a președintelui

Constantinescu. Și-a uitat haina și nu a mai recuperat-o niciodată, dar s-a gândit că nu oricine îi face fotografii șefului statului. Are multe povestiri de la *shooting-uri*: „Eram cu echipa de la *Unica* la mare și îi făcăm fotografii Monicăi Bărlădeanu într-un golf de pescari. La un moment dat, un pescar beat a venit la noi și a întrebat dacă fata e de vânzare, că el vrea să o cumpere. Noi i-am spus că nu, dar refuzul nostru nu l-a făcut să plece. A mai stat de

vorbă cu noi și la sfârșit ne-a spus că nu mai vrea să o cumpere, fiindcă a ajuns la concluzia că soția lui e mai frumoasă decât Monica. Mă tot întreb și acum cât de frumoasă poate fi soția lui? Monica nici nu știe de întâmplarea asta, ea era la cabină să se schimbe.” Și continuă: „O pozam pe *Cream* și la un moment dat a leșinat. Toti ne-am alarmat și am încercat să facem tot posibilul pentru a o scoate din acea stare. Parcă și vedeam titlurile din ziare care anunțau că artistei i s-a făcut rău sau cine știe ce altceva mai grav a pățit chiar la sedința mea foto. După, ne-a spus că nu mâncase nimic în ziua aceea.”

La finalul discuției, ținând-o în brațe pe pisica lui, Leibowitz, am făcut un tur al studioului ai cărui pereți sunt vopșiți în verde și oranj, două culori dragi lui Alex. Mi-a arătat și chenarul pentru șotron desenat pe podea pentru momentele în care Anna Lesko a trecut prin fața aparatului. Mi-a vorbit foarte pe scurt și despre prima expoziție pe care intenționează să o facă în luna martie. Ne-am despărțit, cu promisiunea de a ne vedea la vernisaj, nu înainte de a-i mângâia pe cei doi câini ai săi, comunitari.

Jessie Raluca Șeinaiu



TU ALEGI.
CHEIA E LA TINE.





Divizia A
e altfel!



numai cu *Gazeta*



www.gsp.ro

Gazeta Sporturilor

www.gsp.ro



Artist al golurilor Jucător în artă

vip

A fost în culmea gloriei în partida României cu Argentina de la *World Cup* 1994, a făcut performanță în calitate de antrenor cu AEK Atena și, în prezent, conduce antrenamentele fotbaliștilor de la Aegaleo Atena. Se poate mândri cu cele 20 de goluri marcate și cele 62

în câteva cuvinte activitatea lui Ilie Dumitrescu. Astăzi patronul de la galeria *Hanul cu tei* și de la *Sport & Business Management* se poate mândri cu imaginea unui gentleman elegant, rafinat și iubitor de frumos. În prezent, golgeterul României în ediția de campionat 1993-1994 este un reputat om de afaceri și împărtășește pasiunea pentru pictură a Letiției, soția sa, alături de care formează unul dintre cele mai admirate cupluri de la noi.

Membrii „generației de aur” care au adus glorie fotbalului românesc, au fost mereu în atenția opiniei publice. S-a scris despre activitatea lor sportivă, despre viața lor privată și despre activitatea lor de *business*. Ilie Dumitrescu a făcut parte din această echipă memorabilă și a rămas în istoria acestui sport reușind să înscrie două dintre cele trei goluri prin care România a învins Argentina la *World Cup* 1994. S-a retras din fotbal la 30 de ani. Mulți au spus că ar mai fi putut să evolueze mult și bine, dar el și-a dat seama că nu va mai putea repeta clipele de grație din 1994, când a înscris două goluri istorice în poarta Argentinei, provocând un Revelion în plină vară pe străzile Bucureștiului. Dovada cea mai elocventă a venit în Franța, la *Coupe du Monde* în 1998. Înainte de a pleca din țară la *Tottenham Hotspur*, în 1994, a declarat că visul său este să devină impresar sportiv. Banii l-au călăuzit spre completarea studiilor cu toate că, pe vremea când activa la clubul din Ghencea, a primit oferta de a intra la Academia Militară fără examen. „Mă vedeti cumva pe post de inginer?”, a fost răspunsul său, pe un ton ușor ironic. Și-a angajat profesor de limba română, de arta conversației, de engleză, de spaniolă și de belle arte. În ciuda originii sale modeste, pe care nu s-a ferit niciodată să o declare, Ilie a reușit să devină un gentleman adevărat. Îmbrăcat cu gust, cu o vorbire coerentă, afișând o atitudine degajată și mult *fair-play*, jucătorul a reușit să alibă imaginea unui domn rafinat și cu bun-gust. Opțiunea sa de a se îmbrăca în costume *Armani* nu lăsa impresia, ca în cazul altora, că ar fi un mijloc de a-și etala bunăstarea materială. Vedetă fiind, putea fi contestat, dar, ca un făcut, a devenit preferatul ziariștilor.

Înscenarea de la *The Sun*, cu prostituate

Ca orice om, și Ilie Dumitrescu are păcatele sale. A rămas de pomină povestea cu înscenarea pusă la cale de *News of the World*, suplimentul duminical al ziarului *The Sun*. Jurnaliștii britanici i-au aranjat o întâlnire cu o prostituată despre care, ulterior, au scris că era soția unui polițist. Acest *rendez-vous* a făcut multă vâlvă în presa britanică unde la vremea aceea s-a spus că fotbalistul român a dezmembrat o familie. Abia după câțiva ani, s-a descoperit că totul a fost doar un *set-up*, după cum ar spune englezii. Dar acest lucru, chiar dacă îi scoate din minți pe moralisti, face parte din farmecul său. Ca și zvonurile răsărite din vestiarul celor de la *F.C. Brașov* cum că antrenorul lor, vestitul Ilie, care a înșenuncheat Argentina lui Maradona,

sește mama astăzi cu oarecare regret în glas și continuă: „Magazinul îi ia mult timp și pur și simplu nu mai apucă să picteze. E bine că băiețelul îi moștenește talentul și pictează și el cu mâna stângă, ca și mătușa lui.” Frumosul a fost o preocupare constantă pentru Letiția, proprietara magazinului *Griffes*, care atunci când vine vorba de modă se



Bijuteriile cu pietre scumpe, tablourile semnate de Bălașa și Băncilă, statuetele din fildeș, mobilierul vechi, icoanele și pictura modernă îi încântă pe cei care trec pragul galeriei *Hanul cu tei*. Cei care vor să aibă în casă asemenea obiecte pot vizita galeria sau pot participa la licitațiile organizate din două în două săptămâni, sâmbătă.



își lăsa jucătorii să se pregătească singuri, în vreme ce el se „antrena” alături de ferme-cătorele urmașe ale Evei din urbea de sub Tâmpa.

Bărbat serios, adică trecut printr-un divorț

A trebuit să treacă printr-un divorț pentru a-și găsi adevărata jumătate în viață, în persoana Letiției Badea, o doamnă stilată a cărei eleganță s-a îmbinat cu pictura. Fosta manechină a moștenit acest dar de la o mătușă a bunicii, după cum ne-a mărturisit mama sa, care, în prezent, coordonează activitatea de la galeria *Hanul cu tei* în absența ginerelui său. Cât a fost cu Ilie în Mexic, doamna Dumitrescu a avut destul răgaz pentru a-și cultiva acest talent și chiar s-a gândit serios să facă o expoziție cu acele tablouri realizate în timpul șederii acolo. „Dacă ar mai fi stat un an în Mexic, ar fi reușit să facă o expoziție, dar...”, mărturi-



declară a fi admiratoarea designerilor Gucci, John Galiano, Dolce&Gabbana, Venera Arapu și a bijuteriilor Chopard. Și adaugă: „Sunt o răzvrătită, nu respect canoanele și lucrurile impuse. Îmi place să dispun de imaginația mea în mod liber. Hainele creează starea de bine necesară în orice situație. În consecință, dacă îmi place cum arăt, mă simt excelent. O femeie cu stil trebuie să se respecte, să dea foarte multă atenție felului în care se îmbracă, să învețe din propriile experiențe, să fie cizelată și să vorbească atunci când cunoaște subiectul. Și mai trebuie să fie misterioasă, să nu dezvăluie totul de la început.” Când vine vorba de pictură, diva din viața lui Ilie Dumitrescu, ale cărei lucrări pot fi admirate în locuința familiei din București, spune: „Este un domeniu care m-a atras dintotdeauna. Pictez natură moartă sau peisaje, în funcție de stările mele sufletești. Ador culoarea cuprului și tehnica clar-obscurului. Iubesc expresivitatea și profunzimea chipurilor de bătrâni din picturi, împreună cu calmul și liniștea sufletească din privirea lor.” Întrebată dacă merge la meciurile soțului, ea a răspuns sincer că evită să vizioneze partidele care îl implică pe Ilie, pentru că îi creează o profundă stare de emoție și de tensiune.

Un fotbalist a tras la Hanul cu tei

Această pasiune a Letiției a influențat și afacerile familiei. Din toamna anului trecut fostul component al Naționalei este proprietarul galeriei de artă *Hanul cu tei* din București. În luna decembrie a anului trecut am fost acolo și am descoperit un alt om decât cel cu care mă obișnuiseră rubricile de sport de la televizor. Am întâlnit o persoană foarte elegantă, deschisă, care vorbea cu multă pasiune și cu mândrie despre afacerea pe care o conduce, un bun organizator al activității și, în același timp, o gazdă amabilă. Era vizibil că se simțea în largul său printre numeroasele opere de artă expuse în



După numeroase performanțe avute ca jucător, Ilie Dumitrescu trăiește emoții intense în calitate de antrenor și se bucură pentru succesele elevilor săi



galeria situată în apropiere de Lipsani. „Consider o mare realizare că am reușit să achiziționez Galeria de artă *Hanul cu tei*, care este un simbol în București, un simbol în artă și mă simt mai bogat sufletește în momentul de față cu această performanță”, mărturisea fotbalistul într-un interviu acordat unui cotidian central cu ocazia



zilei sale de naștere de anul acesta. În galerie se găsesc tablouri semnate de Luchian, Octav Băncilă, Sabin Bălașa, Lucian Liciu, Radu Darângă sau Piliuță, dar și obiecte de mobilier din secolele XVIII, XIX și din perioada interbelică, statuete din fildeș, bijuterii de mare valoare, mobilier, obiecte din argint, tapiserii, icoane, costume populare românești autentice și chiar și lăzi de zestre aduse din Ardeal. Primul pas făcut de noul proprietar a fost de a renova clădirea, proces care este atent supravegheat de câțiva arhitecți din dorința de a-i conserva caracteristicile. Din păcate, după '89 s-a diminuat numărul celor care trec pragul acestei instituții, totuși există, din fericire, mulți iubitori de frumos, după cum ne mărturisește unul dintre evaluatorii de aici care a fost ghidul vizitei noastre. Vin colecționari, muzeografi, oameni de

afaceri, antrenori, oameni din sport apropiați ai actualului proprietar. Fostul „tricolor” a încercat marea cu degetul și în alte domenii, cel imobiliar fiindu-i recomandat ca un „obiect” al colegilor săi de generație, Hagi, Gică Popescu sau Adrian Ilie. Nu s-a îmbogățit și nici nu a pierdut masiv, dar a renunțat după câteva încercări de a achiziționa terenuri cu „viitor”. În schimb, s-a dovedit a fi unul dintre puținii care au investit în colecții de artă.

Locul șapte în topul „Cei mai bogați sportivi”

Ilie Dumitrescu se află pe locul șapte în topul celor mai bogați sportivi, cu o avere estimată la zece milioane de dolari. Am putea spune că a revenit la prima dragoste, fotbalul, și că încearcă să își realizeze un vis al tinereții, acela de a fi antrenor. Chiar dacă în momentul de față se află la conducerea tehnică a echipei *Aegaleo Atena*, el este mereu informat în legătură cu ceea ce se întâmplă la *Hanul cu tei*. La sfârșitul anului trecut, au fost niște zvonuri conform cărora s-ar fi despărțit de soția sa, dar în prezent este o certitudine că cei doi sunt împreună în capitala Greciei. Așadar, după ce s-a aflat pe banca tehnică de la *Oțelul Galați*, Echipa Națională de tineret, *FC Bacău*, *FC Brașov*, *Apollon Limassol*, *AEK Atena*, acum ar putea da lovitură cu această nouă echipă. Ar fi realizarea unei dorințe vechi, după cum a mărturisit la un moment dat: „...aș vrea foarte mult să realizez performanță ca antrenor, așa cum am făcut-o ca jucător.”

Text: Raluca Șeinoiu

Foto: Robert Hanciarec, Florin Ioniță

Mediafax

Moda investițiilor imobiliare

Imobiliarele se vând bine în România ultimilor ani. Acestea sunt, de altfel, cam singurele care au mai multiplicat, într-un ritm accelerat, sumele de bani investite inițial. Tendința de evoluție a prețurilor acestora a fost, începând cu anul 2000, una ascendentă și se pare că așa va rămâne și în viitor. Achitate cu „banii jos” sau din surse atrase (credite ipotecare/imobiliare, leasing imobiliar), imobiliarele par să aducă rentabilitatea scontată.



Valuta detronată de leu

Leul puternic și din ce în ce mai greu îi face pe români să uite de dorința de a-și păstra micile sau marile economii în valută, până nu de mult o variantă investițională importantă. Ratele dobânzilor bancare așezate conștiincios de BNR pe o traiectorie descendentă îi ajută pe compatrioții noștri să se reorienteze. Leul este acum puternic dar puterea sa îl face extrem de periculos. Investit bine va fi mult mai protejat.

„Investirea în euro sau dolar pentru o speculație ulterioară poate fi extrem de periculoasă pentru un necunoscător. Câștigurile pot fi mari dar în același timp și pierderea poate fi imensă. Este de preferat atunci când se dorește o protejare de devalorizare și, de ce nu, un câștig, dar nu obligatoriu spectaculos, să se opteze pentru o variantă investițională pe o piață a cărei tendință poate fi apreciată cu mai multă obiectivitate. Piața imobiliară pare să fie în România o alternativă viabilă”, susține Dana Radu, analist economic.

Piața atrage investitorii

Afectată de unele diminuări în perioada 1997-2000, piața imobiliară românească a înregistrat creșteri susținute în ultimii 15 ani. Cererea

mare pentru apartamente, în condițiile unei oferte limitate, a determinat creșterea exponențială a prețurilor în sectorul imobiliar. S-a ajuns astfel ca un apartament vechi cu trei sau patru camere să aibă un preț similar costurilor construirii unei case noi. Românii s-au reorientat spre achiziția de terenuri, în special către acelea pentru care există acces facil la utilități.

În zona marilor orașe prețul terenurilor pare deja piperat. 100 de euro pentru un metru pătrat este un preț care aparține istoriei. Tendința este de deplasare pe orizontală, spre periferia orașelor și în zonele învecinate, așa că și centrul de interes s-a mutat spre acestea. Aici prețul terenurilor și al caselor va fi cel care va crește rapid în anii următori și se va opri atunci când va atinge niveluri



Dimensiunea parcelei, deschiderea la drumul de acces, potențialul de dezvoltare a zonei, distanța față de oraș și posibilitatea de acces la utilități fac diferența atunci când se negociază prețul metrului pătrat de teren. Parcelele cu suprafețe de 1.000 metri pătrați au prețurile cele mai mari, căci ele se pretează cel mai bine pentru construirea unei locuințe și pot fi vândute cel mai ușor.

asemănătoare celui din restul continentului la zone compatibile ca distanță față de marile centre urbane și comerciale.

Prețul metrului pătrat „se umflă în pene”

Istoria câștigurilor din tranzacții imobiliare cu terenurile din nordul Capitalei poate fi repetată acum dar cu o orientare schimbată la 180 de grade. Sudul Capitalei este încă vulnerabil la a genera câștiguri din tranzacții imobiliare deși prețurile au crescut enorm și în această zonă. Chiar și așa câștigurile în timp pot exista. Greu de crezut că ia fel de spectaculoase ca acelea din nord. Zona Industrială dezvoltată în sud va trage greu în jos o creștere exponențială asemănătoare celei din nord.

Prețul metrului pătrat de teren nu este mai mic de zece euro oricât de insistent ai fi în căutarea lui. Asta, fără a apela la serviciile agenților imobiliare, căci acestea nu se prea încurcă cu tranzacțiile mărunte. Între 10 și 50 de euro pentru un metru pătrat de pământ se plătește acum în zona de sud, în funcție de mărimea parcelei. Parcelele mici, doar pentru o locuință, sunt mult mai scumpe. Mai mult, vânzătorii au învățat regula: „Dacă nu cumpărați dumneavoastră cu 15 euro e și mai bine pentru că voi vinde săptămâna viitoare cu 20”, susține proprietara unui teren extravilan din Tegeș. 33% creștere într-o săptămână, asta da câștig.

Un an de Addvice

Agentia de publicitate Addvice a aniversat un an de la apariția sa pe piață. Addvice a intrat în 2005 cu un portofoliu de opt clienți. Printre conturile gestionate de către agenție se numără binecunoscutul mare lanț de magazine media Divertă respectiv cel mai important distribuitor de birotică și papotărie din România, RTC Office Express. „Până la sfârșitul acestui an ne propunem să mai câștigăm cel puțin cinci clienți importanți. Experiența noastră de până acum și proiectele pe care le pregătim ne încurajează să credem că poziția noastră pe piață se va îmbunătăți sensibil în următorii ani”, a declarat managerul general al agenției, Ligia Zaharia, cu prilejul cocteilului de aniversare.



Leasingul imobiliar, o alternativă viabilă de finanțare



Pentru cei care nu reușesc să dobândească o proprietate imobiliară cu banii jos, creditul bancar sau leasingul imobiliar reprezintă o soluție plauzibilă. Dacă procentul anual de creștere a prețurilor va acoperi rata dobânzii la credit sau la leasing atunci investiția poate fi considerată una profitabilă. „Am achiziționat o suprafață de teren în Mogoșoaia la un preț rezonabil. Banii plătiți i-am obținut în urma contractării unui credit de nevoi personale. Peste cinci ani intenționez să vând jumătate din suprafața cumpărată și sunt convins că banii pe care îi voi obține în urma tranzacției îmi vor acoperi întreaga cheltuială inițială, dobânzile bancare și voi mai obține și un mic câștig, suficient pentru a constitui avansul la un credit ipotecar pe care îl voi contracta pentru construirea locuinței”, zice Anca Florea, analist IT.

Leasingul imobiliar, ca sursă de finanțare, pare a nu fi atât de îmbrățișat de români precum creditul bancar. În prezent, leasingul imobiliar deține doar 1,8% din totalul contractelor încheiate, în timp ce diferența revine celui mobilier. Non-expansiunea acestuia poate avea drept cauză adresabilitatea doar către persoanele juridice a celor mai multe dintre companiile specializate.

Majoritatea societăților de leasing din România plafonează limita inferioară a finanțării. Valoarea finanțării ce poate fi obținută prin leasing poate fi, în schimb, oricât de mare. Totul ține de bonitatea solicitantului. Sistemul de leasing se diferențiază de cel al creditului bancar prin faptul că imobilul nu intră în proprietatea utilizatorului odată cu încheierea contractului de finanțare.

Leasingul este o formă de închiriere prin care ne putem bucura de un anumit bun pe perioada contractului de leasing contra unui avans și a

unor plăți efectuate lunar. Bunul rămâne în proprietatea companiei de leasing până la sfârșitul perioadei de folosință. La capătul acestui interval de timp utilizatorul poate opta pentru cumpărarea imobilului contra unei va-

lori reziduale, dată de valoarea bunului și din care au fost scăzute plățile efectuate pe parcursul contractului de leasing. Valoarea reziduală nu poate fi mai mică de 20% din valoarea proiectului finanțat. În schimb, ea poate fi plătită pe perioada derulării contractului de leasing prin constituirea unui depozit.

Avantajele leasingului imobiliar

Achiziționarea unui bun imobil în leasing aduce o serie de avantaje față de creditul bancar. Finanțarea prin leasing imobiliar ar putea fi agreată, în special de o persoană care este grevată de un credit bancar. Conform unui proiect de ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, în termen de un an

de la intrarea în vigoare a actului normativ va fi înființată o autoritate de reglementare a pieței leasingului din România. În plus, societățile de leasing care dețin un portofoliu de contracte de peste 5 milioane de euro anual vor avea obligația de a raporta și dreptul de a consulta informațiile cuprinse în Centrala Riscurilor Bancare. Deocamdată proiectul nu este definitivat.

MTS Leasing este o companie care se adresează și persoanelor fizice pentru finanțarea achiziționării terenului și construirii locuinței. Avansul care trebuie plătit este de 10 sau 25 de procente atât timp cât solicitantul finanțării dispune de terenul pe care urmează a se ridica locuința. Dacă solicitantul dorește finanțare și pentru achiziționarea terenului, cu condiția ca terenul să nu reprezinte mai mult de 20% din valoarea proiectului, atunci avansul trebuie să fie de o treime din valoarea proiectului finanțat. Nu sunt necesare alte garanții colaterale, suplimentare, în afara construcției însăși, care, pe perioada derulării contractului de leasing, este în proprietatea companiei. Solicitantul completează doar o declarație pe propria răspundere prin care menționează că are veniturile necesare achitării ratelor de leasing.

Text: **Giani Grădinaru**

Foto: **Robert Hanciarac**

Pentru încheierea unui contract de leasing imobiliar o persoană fizică are nevoie cam de aceleași acte ca și în cazul unui contract de credit bancar: copie după cartea de identitate, adeverință de salar, copie după cartea de muncă și o declarație pe propria răspundere, prin care se certifică exactitatea tuturor actelor prezentate. Nu este însă nevoie să fie „curată” în baza de date a creditelor bancare.

O nouă promoție Skol

Marca de bere Skol a lansat în această primăvară noua campanie promoțională – Skol umple buzunarele dintr-o alunecare – prin care oferă consumatorilor săi șansa de a câștiga opt premii în bani de până la 30.000 de dolari fiecare și 150.000 de baxuri a câte 4 doze de bere Skol. Întreaga campanie se desfășoară sub semnul S.

Skol revine în atenția consumatorilor cu o imagine nouă, fiind berea care se adresează persoanelor tinere, dinamice, încrezătoare, cu simțul umorului și care adoră distracția. La promoția Skol participă toate sticlele de bere Skol de 0,5 l care au inscripționat în interiorul capacului unul dintre mesajele: *Ai câștigat \$* (participanții pot câștiga unul dintre cele opt premii în bani între 5.000 și 30.000 \$), *Ai câștigat 4 doze de 0,5 l sau E limpede că-i bună!*



Performanțe extreme și loc pentru toată familia și pentru bagaje

Audi a lansat la **Salonul Auto de la Geneva** noul **RS4** și anunță o schimbare importantă în politica sa de câștigare a pieței modelelor sport sedan dominată de modelele M de la **BMW** și **AMG** de la **Mercedes-Benz**.



Există mașini cu un caracter sportiv declarat, mașini care de la prima vedere nu lasă nici o urmă de îndoială asupra scopului pentru care au fost construite. Ele au în general două uși, două locuri, forme alungite și agresive și un portbagaj mai degrabă simbolic. Categoria: *Porsche Carrera*, *Ferrari Modena* etc. Dar mai există și mașini care te surprind prin performanțe fenomenale, ascunse sub caroseria unui cuminte model de serie. Și aici nu vorbim despre vârful de motorizare oferit de orice constructor care se respectă (în funcție de model, cam 200-250 CP) ci de adevărați bolizi capabili să atingă suta de kilometri în mai puțin de cinci secunde. Ei, bine, unul dintre cei mai strălucitori exponenți ai acestei categorii a fost și este **Audi RS4**.

Derivat din topul gamei **A4** (modelul **S4**), **Audi RS4** este un sedan în patru uși care se potrivește de minune atât unei familii tipice cât și unui pilot de curse. Interiorul confortabil nu este în nici un fel afectat de potențialul fenomenal oferit de motorul V8 de 4,2 litri ce dezvoltă 420 de cai putere.

Modelul lansat la Geneva a surprins lumea auto prin două schimbări majore. Prima vine din partea motorului, unde **Audi** a decis să renunțe la varianta turbo (modelul anterior era un V8 bi-turbo de 2,7 litri și 381 CP) în favoarea unui motor mai mare aspirat natural. A doua schimbare o reprezintă caroseria tradițională a acestui model care până acum era de tipul break, iar acum este sedan.

La exterior, diferențele față de fratele mai



puțin performant **S4** pot fi ușor trecute cu vederea de un ochi mai puțin experimentat. Elementele definitorii, create pentru o mai bună circulație a aerului și o răcire mai eficientă a motorului și frânelor îi dau totuși un aspect mai musculos. La acesta se adaugă și roțile mari de 18 inch cu cauciucuri late. Garda la sol a fost și ea redusă cu 3 cm.

Audi s-a folosit de experiența sa în construcția de mașini ușoare pentru a ține greutatea lui **RS4** în limite cât mai acceptabile. Caroseria este construită în principal din oțel foarte rezistent, dar capota și aripile laterale sunt din aluminiu. Greutatea la care s-a ajuns, 1.850 kg, este bună dacă luăm în considerare și motorul masiv de 4,2 l, dar o depășește pe aceea a unui **BMW M3** cu 150 de kg. Raportul greutate/putere este însă în favoarea lui **Audi** cu 3,93 kg/CP față de 4,3 kg/CP cât este la **M3**.

Motorul V8 beneficiază de tehnologia **FSI**, patentată de **Audi**, care permite turații înalte, linia roșie începând de la 8.250 de ture. Forța

maximă este de 420 CP, ceea ce înseamnă că motorul are un randament de 100 CP pentru fiecare litru.

RS4 folosește un tren de rulare *quattro* îmbunătățit, cu tracțiune integrală, care transmite forța cu prioritate către roțile din spate. Sistemul *quattro* nu mai urmărește obținerea unui raport egal între forța transmisă către puntea față și puntea spate și asigură un raport de 40:60 în favoarea spatelui. Inginerii **Audi** au dezechilibrat astfel mașina optând mai degrabă pentru savoarea pilotajului sportiv, decât pentru tracțiunea 4x4. Legătura cu motorul se face prin intermediul unei cutii de viteze manuale cu șase trepte.

În ciuda faptului că poate găzdui cinci persoane și bagaje, **RS4** este o mașină extrem de rapidă. Ea ajunge de la 0 la 100 km/h în 4,8 s și continuă accelerarea până la viteza maximă limitată electronic de 250 km/h. Pragul de 200 km/h este atins în 16,6 secunde. Pentru a o putea ține sub control, **Audi** a echipat-o cu cel mai performant program electronic de stabilitate dezvoltat de **Bosch**. Discurile de frână au fost și ele mărite față de cele de pe **S4** și măsoară 14,6 inch la roțile din față și 13 inch la cele din spate. Surse din cadrul companiei germane susțin că în viitorul apropiat acestea ar putea fi produse dintr-un material ceramic pe bază de fibră de carbon.

Interiorul este departe de ideea de mașină sport cu echipare spartană. Pasagerii sunt răsfățați de o combinație bogată de piele, aluminiu și fibră de carbon. Scaunele din față, deși tapitate cu piele, au un profil sportiv și oferă un foarte necesar sprijin lateral. Între ele, lângă frâna de mână se găsește butonul pentru pornirea motorului.

RS4 va fi disponibil pentru piața europeană în vara aceasta, dar oficialii **Audi** nu au făcut nici un comentariu referitor la preț. Estimările neoficiale vorbesc însă de o cifră în jurul a 60.000 de euro.

Mazda MX-5 de colecție



După ce a lansat a treia generație a roadster-ului MX-5 la Geneva în luna martie, Mazda propune pentru entuziaști o versiune limitată denumită MX-5 3rd Generation Limited.



Mașina se deosebește la exterior de modelul de serie prin culoarea roșie unică și prin câteva elemente de design vopsite în argintiu. La interior pasagerii sunt răsfățați de scaunele din piele de culoare roșie și instalația audio Bose cu șapte difuzoare. Inima lui MX-5 este motorul de 2,0 l și 170 CP dezvoltat

pe baza celui ce echipază modelele MAZDA3 și MAZDA6. MX-5 3rd Generation Limited se va comercializa în doar 3.500 de exemplare.

Primul model MX-5 a fost lansat în 1989 și de atunci Mazda a vândut peste 700.000 de exemplare în toată lumea, ceea ce a propulsat micuțul roadster pe primul loc în vânzările de decapotabile. Principalele sale calități au fost și producătorul nipon susține că vor rămâne, simplitatea construcției, fiabilitatea și, foarte important, prețul redus.

Noua generație de MX-5 este mai mare, mai încăpătoare și mai puternică decât predecesorii săi, dar păstrează din caracterul care i-a adus celebritatea. Mazda a anunțat că vânzările vor începe în această vară.

A treia generație

Cea mai nouă generație de telefonie mobilă își face debutul în aceste luni pe piața românească. Videotelefonie, Internetul de mare viteză și aplicațiile multimedia într-un singur ambalaj: telefonul 3G.



Connex și Orange, cele mai importante mărci de telefonie mobilă de pe piața românească, au intrat deja în posesia licențelor radio pentru telefonie de generația a treia. În urma licitației internaționale, MobiFon (Connex) și Orange Romania s-au angajat să plătească fiecare câte 35 milioane dolari SUA în mai multe tranșe anuale pentru a implementa tehnologia UMTS în România. Sistemul de Telecomunicații Mobile Universale (UMTS) este cel care stă la baza telefoniei 3G.

Surse din cadrul celor două companii afirmă că primul pas va fi făcut de Connex la CERF 2005 (Computers&Electronics Romanian Fair) care are loc în perioada 20-24 aprilie. În cazul în care lansarea se confirmă și Vodafone, noul proprietar Connex, nu o va amâna, Orange va oferi o replică în luna iunie, cel mai probabil. Oricum, un lucru este sigur, anul acesta consumatorii români vor avea ocazia să facă transfer de date și imagini, să asculte muzică pe telefonul mobil, să facă video-apeluri precum și să vizualizeze pagini de web la fel ca pe un PC.

Tehnologia UMTS este diferită de cea GSM (2G) și de aceea operatorii de telefonie mobilă sunt nevoiți să investească milioane de dolari în infrastructură. În Europa de Vest deja au fost cheltuite miliarde de dolari doar pentru obținerea licențelor. Telefoanele 3G sunt însă compatibile cu ambele tehnologii și de aceea

efortul modernizării rețelelor nu îi va afecta pe consumatori. Un astfel de telefon este capabil să facă transfer de date la o viteză de 384 kbit/s spre deosebire de telefoanele 2G care nu pot atinge decât viteze de 9,6 kbit/s. Acesta este de fapt tot secretul. Datele transferate într-o secundă se pot transforma astfel în imagini, filme, texte, muzică ș.a. Aceste performanțe l-au făcut pe operatori să viseze cu ochii deschiși pentru că serviciile ce pot fi oferite (și ca atare taxate) includ pe lângă telefonie și transmisii de televiziune special concepute pentru mobilie.

Primul serviciu de telefonie 3G din lume a fost lansat, în octombrie 2001, de către compania japoneză NTT DoCoMo. În ciuda previziunilor extrem de optimiste 3G nu a prins atât de bine. Principalul vinovat a fost telefonul mobil care a fost luat pe nepregătite de evoluțiile tehnologice. Practic, producătorii de telefoane s-au grăbit să arunce pe piață modele insuficient testate care au dezamăgit publicul. Îngrijorați de experimentul asiatic, operatorii de telefonie mobilă din Europa au întârziat lansarea serviciilor până în martie 2003 și se preconizează că abia în acest an vor recupera diferența față de japonezi și coreeni. Chiar și așa, în acest moment telefonie mobilă de generația a treia are peste 16 milioane de clienți.

pagini realizate de Mugurel Mărgărit



La atât se cifrează creșterea vânzărilor Kia Motors în Europa, în primele două luni ale anului. Pentru sfârșitul lui 2005 se prognozează vânzarea a peste 330.000 de unități. Este cel mai rapid ritm de creștere din Europa, în acest domeniu, media pe ultimii doi ani fiind de + 48,7%. Anul acesta a fost, deja, foarte căutat noul SUV compact Sportage, dar și modelele de clasă precum A Picanto și SUV Sorento. De altfel, Kia a proiectat noul Rio, versiunea cu cinci uși, special pentru piața europeană. Vizibilitatea firmei se manifestă și pe terenurile de sport: Cupa Davis 2005 are drept sponsor oficial Kia, cu expunere pe 36 de terenuri de tenis din întreaga lume.

Căștigătorul concursului sponsorizat de
Editura Niculescu din Flacăra nr. 3/2005:
Lechințan Irina Ana - Sibiu

CONCURS



Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei
(50 lei noi)

Decupați talonul și trimiteți-l
pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1,
cod 013701, sectorul 1
Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră
este 20.04.2005, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Whisky și p



Capitala Marii Britanii necesită zile bune, dacă nu chiar săptămâni, pentru a fi descoperită. Dacă nu dispuneți decât de un concediu limitat, este bine să vă stabiliți de la început prioritățile, căci multe sunt aspectele demne de aprofundat în orașul de pe Tamisa. Amatorii de istorie trebuie să își îndrepte pașii spre Westminster, unde sunt grupate majoritatea monumentelor britanice, în special cele referitoare la monarhie. Dragostea de artă se poate stinge sau, dimpotrivă, aprinde mai rău prin vizitarea faimosului *British Museum*, cunoscut imediat după Luvru și înaintea Ermitajului. Latura sportivă se leagă de nume precum *Wembley* sau *Wimbledon*. Pentru cumpărături, există magazine celebre precum *Barker's* și *Harrod's*, dar și centrele de desfășurare ale modistilor locali, extrem de bine cotați pe plan internațional.

Zidurile care adăpostesc puterea

Simbolul suprem al Londrei și al monarhiei britanice, *Palatul Buckingham* nu a devenit reședință regală decât în 1837, când regina Victoria s-a mutat aici de la *Palatul Kensington*. Situat la capătul celebrei promenade *the Mall*, edificiul este în prezent locuința și principalul centru de activitate al întregii familii de Windsor. Cine are norocul să

ajungă în fața lui cu puțin timp înainte de 11.30, poate urmări un spectacol deosebit: schimbarea gărzii. Infanteriștii cu tunici roșii și căciuli din blană de urs sunt renumiți pentru sobrietatea lor. Mai nou, fastuoasele cușme îmblânite au fost înlocuite cu unele sintetice, din motive ecologice. *Palatul Buckingham* include 19 săli de festivități, 52 de dormitoare regale și de oaspeți, 188 de camere pentru personal, 92 de birouri și 78 de băi. Apartamentele monarhilor se află în aripa de nord, iar între august și începutul lui octombrie, când familia regală părăsește clădirea, sălile de festivități sunt deschise pentru public.

Cunoscut și ca *Palatul Parlamentului* (unde își desfășoară activitatea cele două Camere ale legislativului – cea a Lorzilor și cea a Comunelor), *Palatul Westminster* este unul dintre principalele obiective turistice ale Londrei. Turnul cu ceas, orientat spre Piața Parlamentului și *Westminster Abbey* și cunoscut de toată lumea sub numele de *Big Ben*, este emblematic pentru capitala britanică, figurând, practic, pe toate pliantele turistice ale orașului. Inițial, pe locul acestui palat s-a



ridicat, începând din secolul al XI-lea, una dintre reședințele regale. Din aceasta s-au păstrat *Jewel Tower*, construit în 1365 ca trezorerie pentru Edward al III-lea, și *Westminster Hall*, o sală majestuoasă de recepții, cu plafonul din lemn. Restul clădirii a fost distrus în 1834, de un incendiu devastator, fiind reclădit în stil gotic de către arhitectul Augustus Pugin. În aceste corpuri noi ale palatului sunt ținute ședințele Parlamentului britanic. Cea mai frumoasă priveliște este cea din partea de sud a Tamisei, mai ales noaptea, când clădirile din complexul *Westminster* sunt luminate feeric.

Principalul corp al Turnului Londrei, *White Tower*, a fost înălțat în timpul domniei lui

alate

Între granițele aceleiași mare oraș se ascund, în fapt, două localități diferite. Una este vechea Londră, capitală de imperiu, în care fiecare clădire pare să spună o poveste. Cealaltă este noua Londră, unul dintre principalele centre industriale, financiare și comerciale ale lumii contemporane.



Wilhelm Cuceritorul. Mai târziu a fost completat cu mai multe ziduri, având o înălțime de 31 de metri, și cu un șanț de apărare. Turnul Londrei este inclus în grupul palatelor monarhice, deși nimeni nu l-a mai considerat astfel de pe vremea lui Henric al VII-lea. A fost închisoare, menajerie și monetărie regală, iar acum adăpostește prețioasele bijuterii ale Coroanei, o colecție excepțională de metale și pietre prețioase, fiecare dintre acestea din urmă având propria sa poveste. Numai coroana utilizată la ceremonia de numire a reginei Victoria, în 1838, include circa 3.000 de nestemate, majoritatea diamante și perle. Inițial bijuteriile au fost păstrate în *Martin Tower*, însă, după o îndrăzneată tentativă de furt, comisă în 1671, au fost mutate în actualul corp al clădirii. În *White Tower*, la parter, mai poate fi admirată o vastă colecție de armuri și arme medievale.

Nafinată Anglie e subțire la capitolul bucătărie proprie

Partea continentală a Europei s-a răzburat pe regatul insular acuzându-l că are o bucătărie mediocră și lipsită de imaginație. Adevărul este că nimeni nu face turism gastronomic în Marea Britanie, însă acuzația este

exagerată. Fiind format din trei țări diferite, arhipelagul are o bucătărie extrem de variată, îmbogățită cu influențe externe fără număr. Romanii au adus aici varza și mazărea, alături de cireșele dulci și, mai ales, vinul. Vikingii i-au învățat pe anglo-saxoni cum să usuce și să afume peștele, iar normanzii au venit aici împreună cu bunul obicei de a consuma carne de vită. Extinderea în colonii a generat o adevărată frenezia a mirodeniilor. De altfel, în prezent Marea Britanie este împănită de restaurante de toate tipurile, turiștii putând comanda orice, de la mâncare continentală (italiană sau franceză) la specialități asiatice (chinezesti și, mai ales, indiene). Puține sunt specialitățile cu adevărat englezești. De bază rămâne micul dejun tradițional, extrem de consistent, format din omletă cu șuncă sau fasole cu cârnați. Specific pentru regat este și ceaiul, adus din India sau Ceylon (actuala Sri Lanka), pe care britanicii îl servesc zilnic, de regulă la amiază, eventual cu lapte sau lămâie. Tot din partea locului sunt și faimoșii *fish & chips*, respectiv pește fierbinte, fript în baie de ulei, cu cartofi prăjiți, totul învelit în hârtie. Dacă scoțienii se dau în vânt după somon, englezii preferă carnea de miel, mai ales primăvara. Plăcintele sunt foarte populare în regat, fiind preparate atât dulci, cât și sărate (cu carne sau cu brânză). Desertul

Infoagenții

Romantic Travel

(www.romantic.ro): 326.04.37 - 326.04.40

Londra-Paris - o incursiune în istoria Europei

Circuit 14 zile cu autocarul, 490 euro

Servicii incluse:

- transport autocar minimum 2*
- cazare 12 nopți la hotel *Première Classe, Etap* sau similar
- transfer ferryboat Calais - Dover - Calais
- ghid atestat.

Prestige Tours

(www.prestigetours.ro): 212.56.18, 212.81.59

Hotel Regent Palace 3* de la 433 euro/persoană/pachet

Hotel Chrysos 3* de la 451 euro/persoană/pachet

Hotel Jolly St. Ermins 4* de la 487 euro/persoană/pachet

Servicii incluse:

- bilet avion
- 3 nopți cazare cu mic dejun.

preferat al britanicilor constă în budinci, cea mai cunoscută dintre acestea datorându-și notorietatea unei ambiguități lexicale: *spotted dick*, o budincă din frișcă sau spumă de albuș de ou cu stafide, are o dublă semnificație, gastronomică și sexuală, fiind adeseori prilej de batjocură la adresa insularilor.

Paradoxal, cele mai bune băuturi din arhipelag nu sunt englezești. Berea cea mai strâșnică provine din Irlanda, de regulă *stout* sau *porter* (neagră, din malț fermentat la o temperatură relativ ridicată). În materie de alcool, scoțienii sunt cei care dau tonul. Whisky-ul se prepară din boabe simple de orz sau din malț, dar și din diverse alte cereale, fiind învechit câțiva ani la rând în butoaie de stejar. Majoritatea sortimentelor comercializate astăzi în lume sunt amestecate (*blended*).

În momentul de față, în lume există două tipuri principale de whisky. Cel mai popular în Europa este *scotch*-ul, originar, evident, din Scoția. Americanii se pare însă că au dezvoltat o fobie față de strămoșii lor englezi, înclinând astăzi balanța în favoarea băuturii numite *bourbon*, un whisky preparat dintr-un amestec de cereale conținând nu mai puțin de 51% boabe de porumb și învechit minimum doi ani în butoaie din lemn de stejar.

text: g. i. o. Ciprian Enea

Herbal Essences Fruit Fusions

Pregătește-te pentru plăceri
și experiențe exotice!

Preț estimativ:
65.000 lei
fiecare produs
6,5 lei noi.



Herbal Essences lansează *Fruit Fusions*, o nouă gamă de șampoane și balsamuri, care îți aduce fructe din plin, arome seducătoare și o nouă experiență plină de exotism. Aroma *Fruit Fusions* cuprinde note de vârf proaspete de piersică, tonuri florale și citrice. Notele de mijloc surprind printr-un amestec subtil de heliotrop, lemn de trandafir, iasomie și gardenia. Iar la final, notele de bază persistă prin tonuri de mosc și de lemn prețios, ușor îndulcite cu nucă de cocos. *Gama Fruit Fusions*: șampon purificator pentru păr normal și gras: conține kiwi, portocală japoneză și smochine; șampon & balsam revitalizant pentru păr normal: conține rodie, curmale și litchi; șampon & balsam hidratant pentru păr uscat și degradat: conține mure, avocado și mango.

Safira Oriental Jewels –
bijuteria părului tău!

Wella Safira a capturat misterele Orientului în patru noi nuanțe fascinante: roșu seducător ce ne amintește de granat, maro misterios ca piatra ochi de tigru, violet strălucitor ca ametistul și blond încântător precum topazul auriu. *Safira* îți oferă experiența celor patru nuanțe inspirate din strălucirea pietrelor prețioase.

- 3/66 Sparkling Amethyst – Ametist strălucitor
- 8/73 Mystic Tiger Eye – Ochi de tigru misterios
- 88/43 Garnet's Blaze – Granat aprins
- 10/34 Golden Topaz – Topaz auriu



Preț
aproximativ:
300.000 lei/30 lei noi



Joacă-te cu

The Body Shop



Blush Shimmer Puff
Preț 383.000 lei/38,3 lei noi



Cristal Balm
Preț 383.000 lei/38,3 lei noi

Eye & Face Pearls
Preț 700.000 lei/70 lei noi

Primăvara își face simțită prezența iar starea de spirit la **The Body Shop** este de bună dispoziție și veselie. Punând accent pe nuanțele pastelate, transparente și strălucitoare a introdus în noua colecție trei produse inovatoare: *Eye & Face Pearls* – perle pentru machiajul ochilor și al feței, *Cristal Balm* – glossuri pentru buze și *Blush Shimmer Puff* – fard-pudră pentru obraji.

KAROTTE

Casa de modă Karotte, al cărei magazin de prezentare se află în *Unirea Shopping Center*, corp Splai, etaj I, a lansat noua colecție de primăvară sub sloganul: *Simți florii!*



Întrebare concurs: Care este sloganul Casei de Modă Karotte pentru colecția vestimentară de primăvară?

Frezi deține: trei bluze de damă, 40-45 mărime disponibile.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.04.2005.

Concurs
KAROTTE

Dinasty, făcut să dureze!



Sacou Dynasty din catifea

Preț 3.490.000 lei/ 349 lei noi

Cămașă din bumbac extrafin

Preț 1.990.000 lei/199 lei noi

Pantaloni din bumbac în amestec

Preț 2.990.000 lei/299 lei noi

Curea de piele

Preț 990.000 lei/99 lei noi

Costum Dynasty din 4
piese: sacou și pantalon din
lână în amestec, vestă
brodată și lăvălieră
asortată din mătase

Preț 7.490.000 lei

/ 749 lei noi

Cămașă din bumbac
extrafin

Preț 990.000

lei/ 99 lei noi



Smoking „Dynasty”
din lână extrafină,
cu aplicații de
mătase pe rever

Preț

7.990.000 lei

799 lei noi

Cămașă cu

manșetă

pentru

butoni din

bumbac

texturat

Preț 1.490.000 lei/

149 lei noi

Set brâu

și papion din mătase

jaquard

Preț

1.390.000 lei

139 lei noi



Costum din lână extrafină

Preț 8.990.000 lei/899 lei noi

Cămașă cu manșetă

pentru butoni

din bumbac

extrafin

Preț

1.490.000 lei/

149 lei noi

Cravată de

mătase

Preț

490.000 lei/

49 lei noi



Costum Dynasty din lână

extrafină

Preț 7.990.000 lei

/799 lei noi

Cămașă din bumbac fin

Preț 990.000 lei/ 99 lei noi

Cravată de mătase

Preț 490.000 lei/49 lei noi

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 3/2005:

Heliotrop: Jurguț Ligia - Alba Iulia,

Bacu Isabela - Botoșani,

Constantăche Duta - Bacău,

Cremcaffé: Stănculescu Elisabeta - București,

Iordache Dumitru - București

Nexus



Pantofi sport roz

Preț 2.299.000 lei

/229,9 lei noi



Pantofi eleganți maro

Preț 1.899.000 lei

/189,9 lei noi



Genti piele

Preț 2.799.000 lei/ 279,9 lei noi (cea mare)

Preț 3.199.000 lei/319,9 lei noi (cea mică)

Pantofi negri

(tip sport)

Preț 1.899.000 lei/

189,9 lei noi



Pantofi negri eleganți

Preț 3.299.000 lei/

329,9 lei noi



Cremcaffé

Torrefazione Cremcaffé a fost fondată în orașul-port italian Trieste, în 1950. Între 1970 și 1980 aceasta s-a consolidat pe piața locală prin intermediul showroom-ului Degustazione Cremcaffé situată în Piața Goldoni, unde astăzi se servesc peste 4.000 de espresso zilnic. În ultimii 15 ani, strategia companiei s-a concentrat pe dezvoltarea brand-ului atât în Regiunea Friuli Giulia și Alpe Adria cât și pe piața externă, prin exporturi directe, în Europa Centrală, America de Nord, Israel și Australia. De un an, brand-ul Cremcaffé este prezent și în România, în inima Bucureștiului, pe strada Toma Caragiu nr.3, în cafeneaua Cremcaffé Espresso Bar.

Întrebare concurs: **Unde și când a fost fondat brand-ul Cremcaffé?**

Premiile constau în două consumații de 500.000 lei fiecare, pentru o seară în doi la Cremcaffé Espresso Bar. Trimeți talonul la adresa: Piața Presel nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data 20.04.2005



Concurs Cremcaffé

Concurs
FLACĂRA



Flacăra vă invită la un vin bun!

VINCON VRANCEA, amplasată în inima vestitelor podgorii Cotestii, Odobești și Panciu, deține peste 1.000 ha de vie, putând stoca în cramele proprii peste 80.000.000 l de vin. Crama *Beclul Domnesc*, fondată în timpul lui Ștefan cel Mare și renovată sub domnia lui Mihail Sturdza, este cea mai mare vinotecă profesională din țară. Cele mai cunoscute brand-uri VINCON sunt: *Comoara Pivniței* (vinuri de colecție), *Beclul Domnesc* (segmentul Premium, sloganul: *Un caracter aparte*) și *Vița Românească* (segmentul Mainstream/Mediu).

Întrebare concurs: **Care este sloganul brandului Beclul Domnesc?**

Sponsorul concursului organizat de către **Flacăra** este **VINCON VRANCEA**, care oferă un bax de șase sticle de vin **Beclul Domnesc**.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.04.2005



DOMO

Dorește-ți mai mult.

Combină frigorifică Indesit BE 34 P:

Capacitate totală 369 l, capacitate frigider 255 l, capacitate congelator 114 l, display, compresor 1+electrovalvă, Plaz Yone, Hygiene Control, rafturi sticlă, clasa energie A, dimensiuni: 196x60x60 cm.

Preț 18.799.000 lei / 1.879,9 lei noi + aspirator cadou



Mașina de spălat cu încărcare frontală
Polar PDT 839:
Viteză maximă de centrifugare:

800 rpm, clasă energie A, clasă eficiență de spălare, 14 programe.

Preț 12.499.000 lei

/ 1.249,9 lei noi + cadou televizor 37 cm

Televizor LG 21 FB30/35-Rx:
Flatron – ecran plat, 100 programe, hyperband, A2/Nicam Stereo, putere audio 2x10W, reglare automată a volumului, child lock, timer, 1 scart, intrare AV, TXT.
Preț 8.499.000 lei / 849,9 lei noi



orașul ascultă

CITY FM

106.2

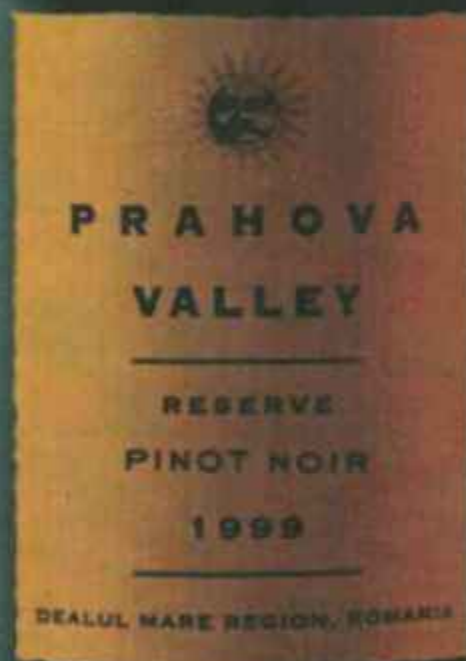
www.cityfm.ro

hitul muzicii pop-rock



PRAHOVA VALLEY

VINURI FINE



www.prahova-wine.ro



DIN ANALELE ISTORIEI ÎN ARHIVA PNA

Valentin Nicolau

Privindu-i pe unii dintre politicieni, ești tentat să crezi că aceștia se luptă pentru a intra în manualele de istorie. Cel mai abili dintre ei reușesc să te convingă că o fac pentru tine, pentru noi. Că binele pe care îl doresc poporului e unicul gând care-i mână în bătălie. Nu ești sigur dacă-l crezi sau pur și simplu simți nevoia să-ți hrănești amăgiriile. Lunile, anii care trec te scot din dilemă. Într-o bună zi, ajungi să constăți că singura performanță a acestor politicieni e că au ajuns personaje celebre în arhivele PNA.

Manualul de istorie ori n-a fost niciodată o țintă, ori l-au ratat pentru că sunt și ei oameni. Așa îți spul, căutând o explicație care să-ți înăbușe jena de a-l fi crezut. Tot ce-ți mai rămâne, în afară de propria indignare, e interesul pentru deznodământul poveștii. Mai puțin încărcat cu fapte de stat, dar plin de avocați, trădări, anchete și târguiești subterane. E lupta pentru a nu intra în arhivele penitenciarelor. Ți se va spune că tu, de fapt, urmărești cum în sfârșit se face dreptate. Că justiția, legată la ochi până atunci, a tras tot timpul cu coada ochiului și a văzut cine sunt marii devalizatori ai

patriei. La televizor ți se demonstrează totul.

Funcționari altădată înfloriți și de perspectivă, cameni de afaceri până mai ieri doar controversați, însă de mare succes și cu prietenii înalte, politicieni de rang – vice sau adjunct, cu toți sunt vărsați din daci răpciugoase în fața Parchetului sub zeci de blitzuri și camere de luat vederi fîmînde de adevăr. Unii dintre inculpați își trag hainele peste cap pentru a-și ascunde fețele, lăsând în schimb să se vadă și mai bine cătușele de la mâini. Nefericiții nu-și dau seama că gestul lor e inutil. Nimeni nu-i mai recunoaște. În schimb, imaginea cătușelor de inox strălucește a revanșa de care tu, telespectator, ai parte din plin. O savurezi pe toate canalele.

De unde să bănuiești că toți aceștia au fost tumați chiar de șefii lor, de prietenii lor mai mari. Pentru ca tu să fii îndestulat cu răzbunare și să ți se reducă interesul pentru capetele înalte. Recunoaște, încet-încet te sature de tărăboi și de sânge. Spectacolul începe să te plictisească și ești tentat să schimbi canalul. Cel care le-au luat locul prădalnicilor nu-și pot lăsa însă victimele să scape doar cu spaima și cu oprobiul public. E musai să înceapă acțiunea de muls. Aici sticla ecranului televizorului se aburește și povestea îți scapă. Nu vei

vedea scena jefuirii jafului. Și nici cum cad pe gânduri băieții buni atunci când băieții răi invocă legea nescrisă: nu fi prea lacom, colega, nu merge până la capăt, pentru că nu se știe când se învârt roata și-ți vine rândul. Amintește-ți, nici noi nu am mers până la capăt acum patru ani!

Într-un târziu, vei vedea că greii cei vechi au supraviețuit și reapar iarăși zămbitori. Nu vei afla dacă sunt mulțumiți pentru că, după ce au numărat ce le-a rămas, a rămas destul. Sau pentru că justiția, în înțelepciunea ei, a dovedit că toate acuzele au fost minciuni nefondate. Și justițiarul intransigent este acum mai luminos la față. Ca după o digestie prelungită. Vorbele lor sunt mai îngăduitoare, atitudinile mai puțin încrâncenate. De aici înainte, își vor putea permite și ei aceleași nelegiuiri. În interiorul clasei politice, acum, este echitate.

Redistribuirea odată făcută, toată lumea începe o viață nouă. Nici nu te va mira noua alianță între hăcutor și hăcuit, atunci când ți se va argumenta că țara are nevoie de unitate națională. De consens! Și unii și alții te vor privi cu încredere din televizor. Vorbele lor mărețe încep să te inunde cu promisiuni noi și parcă-ți spun că da, tu, cetățean simplu, ai capacitatea să înțelegi, să-l crezi! Simți cum crește iar și în tine buruiana iluziei. Încerci să te desprinzi, să faci ceva! Fă orice, numai nu încerca să fii cinic! Doar lor le reușește.

Gâlceava masoneriei cu lumea

Stimată Redacție,

Materialul dv. despre masonerie se înscrie în linia ultimelor articole apărute ici-colo, linie de *captatio benevolentiae*, dacă nu chiar de legitimizare a francmasoneriei. Gestul guvernului Năstase, gest nesăbuit, de a finanța masoneria din bani publici, îmi întărește spusele. Articolul dv., ilustrat magistral cu fotografii color etc., are darul să descumpănească cititorul neavizat. Mai apoi, tot ce s-a realizat bun în politică li se datorează lor, cele două războaie mondiale fiind opera tatei! Bănuiesc că nu ați auzit de Domenico Margiotta, astfel că vă rog să încercați să-l citiți – dacă se mai găsesc! – cărțile scrise de el. D.M., al cărui bunic și tată fuseseră francmasoni, era medic chirurg, și fiind deosebit de apreciat în lumea medicală, capii masoneriei italiene și-au propus să-l facă ministrul Sănătății. Pentru aceasta i-au cerut să participe la *marile mistere*. Spirit pozitivist, absolut neinițiat în științele oculte, deosebit de sceptic, a cedat totuși, și, supunându-se celor cerute, a participat la ședința respectivă. În jurul unei mese, luându-se de mână, „frații” au format „cercul magic”. Pe masă se afla o sticlă. Cineva a rostit o formulă, iar din sticlă a apărut o făptură de ceață, Satan, care este orb. D.M., văzând cele de mai sus, a leșinat. A fost scos afară, pentru că făptura de ceață a zis: „aici se află unul care nu este sub puterea mea”. S-a refăcut lanțul, ședința și-a urmat cursul. Prietenii i-au atras atenția lui D.M. că, deoarece nu este sub puterea lui Satan, va fi asasinat, așa că să-și ia măsuri de apărare. D.M. s-a călugărit, a scris câteva cărți demascatoare la adresa masoneriei și a fost asasinat de către bucătarul mănăstirii, după circa doi ani și jumătate. V-am spus această poveste pentru a-mi permite să atrag atenția asupra faptului că masoneria, înainte să fie matie etc., este o OCULTĂ SATANICĂ!!! Dacă necăjiți aceia, din satul lui Brâncuși, se pot juca de-a francmasonii, pângărind inconștient memoria lui Brâncuși, cred că dv. aveți obligatia să informați cum se cuvine publicul

neavizat. Costumația, ritualurile, titlurile etc. etc. În viziunea dv., sunt de neînțeles! M-ar bucura să găsiți ocazia să-l citiți pe Domenico Margiotta, în primul rând, și apoi să vă informați cititorii asupra caracterului ocult satanic al lojelor francmasonice. Ele vor atrage țara în conul de umbră al satanismului, cu nefastele consecințe ce urmează! Comparația cu Sfânta Biserică, făcută de către cel interviuat, este o blasfemie fără margini! De ce au nevoie de un alt Templu, decât cel în care se roagă creștinii, adică tot Neamul Românesc??? Pentru că, desigur, rugăciunile lor n-au nimic comun cu cele ale creștinilor! Activitatea lor, absolut secretă, este o permanentă conspirație, și, mai grav decât toate, este vorba despre o conspirație ocultă, satanică.

M-ar bucura să-i faceți cunoscut conținutul acestei scrisori și Liliane Petruș, al cărei articol este absolut iresponsabil! Vă jucați cu focul!

Cu speranța că nu v-am supărat, închei subliniind că lupul își schimbă părul, dar nărvul ba! Cu creștinească iubire,
Costache Arlton



Stați liniștiți, nu ne-ați supărat. Este dreptul dumneavoastră (constituțional, chiar) să aveți o părere. În ceea ce privește reportajul despre masonii din Hobița, etalogat de dumneavoastră drept *iresponsabil*, vă aducem la cunoștință că noi nu am făcut altceva decât să descriem o realitate care există, bine-mersi, indife-

rent de faptul că noi suntem de acord sau nu cu ea. Cam asta face un ziarist, de altfel. Nu inventează o lojă masonică, dar, de îndată ce o inventează altii, aduce la cunoștință opiniei publice existența ei. Haideti să ne mai gândim, totuși, dacă a informa este sinonim cu a fi iresponsabil. (Redacția)

Reluăm, începând cu acest număr, o rubrică de tradiție în *Flacăra* prin care încercăm să ne punem la dispoziția dumneavoastră. Adică la dispoziția cititorului. Este o rubrică pe care o dorim cât mai interactivă, prin care să comunicăm efectiv cu dumneavoastră și să vă ajutăm să vă rezolvați problemele importante cu care, realmente, vă confrunțați și care marchează viața dumneavoastră. Așadar, așteptăm cât mai multe scrisori, cereri de ajutor, opinii (care vin de la cititori sau de la personalități) la care să răspundem cu un sprijin real. Pentru că problemele dumneavoastră ne interesează, vrem să le aflăm și să contribuim la elucidarea lor, cu mijloacele specifice presei.

CONCURS FLACĂRA

În vederea îmbunătățirii revistei, vă rugăm să răspundeți întrebărilor de mai jos. Dintre cei care vor completa acest chestionar, prin tragere la sorti se vor alege lunar 10 câștigători ai unor PREMII constând în: CALENDARE; ALMANAHURI; COLECȚII INTEGRALE PE UN AN (12 NUMERE); ALMANAHURI REBUS.

1) Credeți că textele din *Flacăra* trebuie să fie mai:

- ☐ lungi
☐ scurte

2) Nr. de pagini alocate în general unui subiect ar trebui să fie:

- ☐ mai mare
☐ mai mic
☐ e bine cum e

3) Ar trebui să predomină:

- ☐ vedetele
☐ reportajul

4) Ați dori pe copertă:

- ☐ o personalitate
☐ un politician
☐ un actor
☐ un cântăreț
☐ un reportaj
☐ o vedetă sexy

5) Ați dori articole politice în revistă?

- ☐ da
☐ nu
☐ mai multe

6) Și care să fie tratate prin intermediul:

- ☐ scandalurilor
☐ legislației
☐ interviurilor
☐ comentariilor
☐ culiselor
☐ declarațiilor
☐ sintezei

7) Ați dori mai multe articole despre sănătate și vindecători?

- ☐ da
☐ nu

8) Prețul e prea mare?

- ☐ da
☐ nu

9) Frecvența apariției. Revista ar fi ideal să fie:

- ☐ lunar, e bine așa
☐ săptămânal
☐ bilunar

10) Găsiți ușor revista?

- ☐ da
☐ nu

11) La ce chioșcuri?

- ☐ RODIPET
☐ la alte chioșcuri

12) Ați dori să vă abonați?

- ☐ da
☐ nu

13) Ați dori mai mult:

- ☐ sport
☐ eveniment
☐ social
☐ sănătate
☐ reportaj
☐ VIP
☐ auto
☐ film

- ☐ arte
☐ cultură
☐ business
☐ turism
☐ stil de viață
☐ media
☐ internet
☐ monden
☐ scrisori
☐ curier
☐ noutăți
☐ IT
☐ articole despre servicii secrete
☐ cronici
☐ istorie
☐ externă
☐ scandal
☐ comentarii
☐ sex
☐ actualitate, sub toate formele

- ☐ dezvăluiri
☐ anchete; investigații
☐ fotografii inedite
☐ consilier economic
☐ consilier sexual
☐ consilier sentimental
☐ horoscop
☐ umor
☐ cuvinte încrucișate
☐ integrale
☐ paranormal
☐ pictoriale
☐ erotic
☐ satiră politică
☐ știință
☐ anchete
☐ documentare (sinteze, dosare)

14) Ați dori mai puțin:

- ☐ sport
☐ eveniment
☐ social
☐ sănătate
☐ reportaj
☐ VIP
☐ auto
☐ film
☐ arte
☐ cultură
☐ business
☐ turism
☐ stil de viață
☐ media
☐ internet
☐ monden
☐ scrisori
☐ curier
☐ noutăți
☐ IT
☐ articole despre servicii secrete
☐ cronici

- ☐ istorie
☐ externe
☐ scandal
☐ comentarii
☐ sex
☐ actualitate, sub toate formele
☐ dezvăluiri
☐ anchete; investigații
☐ fotografii inedite
☐ consilier economic
☐ horoscop
☐ umor
☐ paranormal
☐ pictoriale
☐ erotic
☐ satiră politică
☐ știință
☐ anchete
☐ documentare (sinteze, dosare)

15) Ce vă determină să cumpărați *Flacăra*? Pentru ce tip de articole?

16) *Flacăra* ar trebui să-și schimbe profilul?

- ☐ da
☐ nu

17) Dacă da, spre ce zonă anume ar trebui să se îndrepte predilect:

- ☐ investigații
☐ vedete
☐ divertisment
☐ stil de viață
☐ business
☐ erotic
☐ altfel

18) Revista e (prea) elitistă?

- ☐ da
☐ nu

19) Revista e:

- ☐ în pas cu vremea ei
☐ un pic desueta
☐ un pic prea modernă, prea îndrăzneată

20) Vă deranjează numele *Flacăra*?

- ☐ da
☐ nu

21) Ați prefera un alt nume (mai modern)?

- ☐ da
☐ nu

22) Vă interesează în mod special reportajul?

- ☐ da
☐ nu

23) Ce tip de reportaj:

- ☐ social
☐ turistic
☐ cultural

24) Vă determină acesta să cumpărați o publicație?

- ☐ da
☐ nu

25) Dar pe *Flacăra*?

- ☐ da
☐ nu

26) Coperta *Flacăra* vă dezamăgește?

- ☐ da
☐ nu

27) Ce schimbări în copertă ar trebui operate?

28) Ce (alte) schimbări în conținut ați opera?

29) Ați dori rubrici de:

- ☐ cyber
☐ muzică
☐ tehnologie
☐ știință
☐ aventură
☐ experiment
☐ model
☐ consilier sexual
☐ consilier sentimental
☐ integrale
☐ cuvinte încrucișate

30) Mai mult DIVERTISMENT în revistă?

- ☐ da
☐ nu

31) O revistă mai mult orientată spre subiecte

- ☐ masculine
☐ feminine
☐ cuplu
☐ e bine așa

32) Ar trebui promovat din timp conținutul numerelor următoare?

- ☐ da
☐ nu

33) Unde anume?

- ☐ la TV
☐ la radio
☐ în presa scrisă
☐ în REBUS
☐ în cotidian

34) Simțiți nevoia unui site *Flacăra*?

- ☐ da
☐ nu

35) Ați fi interesați de un ghid TV în revistă?

- ☐ da
☐ nu

36) Ați fi interesat de o emisiune *Flacăra* pe TV, cuprinzând reportaje + vedete?

- ☐ da
☐ nu

37) Considerați că *Flacăra* e:

- ☐ cunoscută îndelung
☐ nu prea cunoscută
☐ foarte puțin cunoscută

38) Aspectul grafic ar trebui schimbat?

- ☐ da
☐ nu

39) Cum:

40) Ce observații aveți privind fotografiile din revistă?

Vrem să aflăm ce crezi despre noi. Părerea ta contează!

Nume/prenume.....; Vârstă ani; Sexul M/F;
Căsătorit ☐ da ☐ nu; Localitate; Profesie
Studii Venit între: ☐ 0-100 euro; ☐ 100-200 euro; ☐ 200-300 euro;
☐ 300-400 euro; ☐ 400-500 euro; ☐ 500-600 euro; ☐ 600-700 euro; ☐ peste 700 euro.

Mai citiți: ☐ Biz; ☐ Adevărul; ☐ Jurnalul național; ☐ Ziarul; ☐ Curierul național; ☐ Ziua;
☐ România liberă; ☐ Evenimentul zilei; ☐ Academia Cașavencu; ☐ Cotidianul; ☐ Tabu; ☐ FHM;
☐ Gazeta Sporturilor; ☐ ProSport; ☐ Capital. Ascultați: ☐ Europa FM; ☐ Delta; ☐ România Actualități; ☐ PROFM. Priviți la: ☐ ProTV; ☐ Acasă; ☐ Antena 1; ☐ Prima; ☐ TVR; ☐ Realitatea TV; ☐ Discovery; ☐ National Geographic; ☐ AXN; ☐ Hallmark; ☐ HBO; ☐ OTV.

Chestionarele completate se trimit până la data de 20 (data poștei) ale fiecărei luni. Câștigătorii vor fi anunțați în revistă în fiecare din numerele următoare.

„În întuneric, unei femei îi rămâne doar parfumul” Guerlain

Perfumo

Parfumele au fost mereu asociate cu moda vremii, fiind o marcă a stilului de viață al fiecăruia. Au fost un apanaj al femeilor bogate, s-au asociat cu haute couture fashion, ne-au făcut să visăm la starurile de la Hollywood și au fost emblemă a mișcării hippie. Creatorii s-au străduit mereu să vină în fața consumatorilor cu ceva nou. Fie că este vorba de o esență tare sau de una ușoară, florală, acestea ne atrag. Indiferent de sex, trebuie să recunoaștem că ne lăsăm oricând vrăjiți de aromele de trandafir, iasomie, mosc, patchouli, ambră, mandarină, ylang ylang sau de cele orientale.

De la 1900, în perioada Belle Époque, parfumul a devenit un obiect de lux, individualizat după flacon și nume. Curentul Art Nouveau declanșează un mare entuziasm. Coty își conjugă talentul cu Lalique și creează produse extraordinare. Și asta pentru a ține pasul cu ceea ce se întâmplă în lumea model, unde Poiret a reinventat silueta feminină. În Statele Unite se pun bazele comerțului cu produse de îngrijire pentru ten. Este momentul apariției unor case precum Elisabeth Arden și Helena Rubinstein, care abia mai târziu vor produce apă de toaletă, colonie sau apă de parfum. Perioada anilor '20-'30 a fost una în care femeile au muncit mult și s-au emancipat.

După război parfumul și moda haute couture s-au asociat și au creat un model feminin seducător inspirat de lumea fascinantă de la Hollywood. Christian Dior a lansat la New York o colecție numită New Look care a transmis mesajul venirii unor vremuri mai bune. Creatorii de modă impun ideea că fiecărei femei i se potrivește o anumită mireasmă, în funcție de felul ei de a fi. Era în vogă să folosești parfumuri haute couture pentru a te individualiza.

Abia în anii '50 acestea devin accesibile pentru clasa medie. Tot acum apare și apa de toaletă pentru bărbați. Lavanda și moscul sunt semne ale unei eleganțe discrete și vor rămâne atașate de ritualul bărbieritului. Estée Lauder își lansează primul parfum în această perioadă. În 1960, revoluția moravurilor și mișcarea hippie aduc un nou val de prospețime olfactivă. Sloganul Make love, not war a însemnat și o acceptare a propriului corp și a propriilor senzații. Patchouli devine un ingredient foarte apreciat de publicul larg, dar marile case nu sunt receptive la acest nou trend. Apariția așa-numitei eau fraîche este văzută în același timp ca o alternativă, dar și ca o critică la adresa parfumurilor deja existente pe piață.

Feminismul, întoarcerea la natură, mișcarea gay, punk și neo-romantismul apărute în anii '70 au dat naștere la stiluri de viață contrastante. Mai multe tendințe coexistă. Același lucru este valabil și în domeniul parfumeriei. De acum este foarte important mesajul transmis. În Franța și în Statele Unite sunt create așa numitele „parfumi-concept”, care seduc, rând pe rând, femeia sofisticată și provocatoare sau pe cea naturală și romantică. După apa de toaletă, veritabilele creații adresate bărbaților își fac intrarea pe piață.

Anii '80 vor fi anii senzațiilor tari și, în consecință, și ai aromelor tari. Dar spre sfârșitul secolului al XX-lea, oamenii își exprimă din ce în ce mai mult sentimentele și se parfumează pentru a seduce. Parfumurile devin din ce în ce mai elaborate, conținând miresme noi, florale sau re-create datorită unor substanțe de sinteză.

Parfumi cu preț de opere de artă

J'adore de la Dior a fost scos într-o ediție limitată de 5.000 de exemplare. Flaconul era confecționat din cristal de baocarat îmbrăcat în vizon alb și a costat 20.000 de franci francezi.

Nuit de Noël de la Caron a apărut într-o ediție limitată de 1.000 de exemplare. Sticla era creată din porțelan alb, pictată cu aur și împachetată tot într-o cutiuță din porțelan. Prețul său s-a ridicat la 2.600 de franci francezi.

Boule Noire Arpège de la Lanvin a fost îmbrăcat în

pene albastre. A fost o ediție limitată de 500 de bucăți, fiecare costând 1.500 de franci francezi. Apa de parfum Boucheron a devenit prețioasă când flaconul a fost decorat cu cristale Swarovsky și vândut în 2.000 de exemplare cu 300 de dolari fiecare.

Flaconul lui Romance de la Ralph Lauren a fost îmbrăcat integral în argint, iar valoarea acestuia s-a ridicat la 800 de dolari.

Miresmele personalității

Femeia care preferă miresme romantice, florale este o parteneră ideală pentru bărbatul ei. Ea este visătoare, romantică și cu un simț al umorului bine dezvoltat. Iată o descriere în care s-ar putea regăsi Sandra Bullock, Meg Ryan sau Laetitia Casta, vedete care preferă: Wish de la Chopard, Organza de la Givenchy or Baby Doll de la Yves Saint Laurent. Isabelle Adjani, Liz Hurley și Claudia Schiffer sunt firi exigente, fidele, cu sentimente profunde și gândire temeinică. În materie de parfumuri, acestea le adoră pe cele calde, florale precum Hugo Woman de la Hugo Boss, Christobel de la Balenciaga și White Linen Breeze de la Estée Lauder.

Parfumul ei

Clinique Simply este un parfum ușor, care te surprinde prin notele sale deosebite, aducându-ți aminte de momente plăcute și îți oferă liniște, intimitate și plăcere. Pentru a ajunge la această performanță au fost îmbinate notele orientale cu cele senzuale.

D.K.N.Y. Un oraș ce înfruntă viața cu vitalitatea și prospețimea tinereții, dar și cu înțelepciunea și puterea unui suflet matur. Din moment ce te-ai conectat la permanentul stimul numit



N.Y. ești conectat la viață. Parfumul D.K.N.Y. este aroma, sufletul și spiritul N.Y-ului.

Boucheron. În 1988, primul parfum Boucheron își găsește inspirația în universul prețios și magic al ațelurilor din Place Vendôme. Mireasma florilor de portocală, bergamotă, iasomie și ylang ylang, la care se adaugă vanilia și ambră dau naștere unui parfum de lux, simbol al clasicismului și al bunului gust francez.

Jaipur ne invită în mijlocul grădinilor cu flori frumos mirositoare și fructe savuroase și ne îndeamnă să descoperim farmecul Orientului misterios și fascinant. Exuberantă și plină de viață, doamnă Jaipur strălucește prin bucuria și voluptatea sa. Prețios și intim, *Initial* degajă prospețime și ne arată cum să trăim la maximum. Conține extract de trandafir, iasomie, piper, mandarină, patchouli și se potrivește unei femei care caută un miros exclusiv și original.

Salvador Dali. *Dalistyle* este un tribut adus modei *haute couture* și enigmaticei atracții feminine. Este o invitație la seducție și erotism, un miros care exprimă misterul frumuseții feminine. Este un buchet de arome de flori și fructe ce trebuie savurate pe îndelete de îndrăgostiții care și-au promis fericirea eternă.

Rykiel Woman își dorește să evedențieze o singură calitate: feminitatea. Haios, vesel, senzual și atrăgător, acestea sunt patru atribute ale sale. Acest parfum creat de Nathalie Rykiel își propune să fie unul devotat femeilor îndrăznețe și care vor totul. Notele de vârf sunt date de violete și fructele de palmier, cele de mijloc de petalele de iasomie, de esența de trandafir bulgăresc și de piperul negru din India, iar cele de bază de ambră, mosc, lemn de agar (lemn afrodisiac) și olibanum.

Azzaro. Parfumul Azzura a fost lansat cu următorul slogan: *Pentru ca liniștea să ne învăluie.* Este o aromă luminoasă, o îmbrățișare caldă între prospețime și putere. Femeia care-l folosește este caldă și puternică în ace-



Parfumul lui

Azzaro Visi. Un bărbat merge pe stradă. Inima lui pulsează la unison cu vibrațiile și sunetele orașului. Atrăgător și cosmopolit, el inspiră încredere, ceea ce îl face atrăgător și captivant. Aceasta este imaginea bărbatului care a folosit *Visi*. Este un parfum care emană prospețime, cu note exotice lemnoase, la care se adaugă ambră și mosc. Cât despre sticlă, aceasta poate fi caracterizată în trei cuvinte: modernă, sofisticată și fluidă.

Boucheron pour Homme. Cu Boucheron pour Homme, universul rafinat al Boucheron și eleganța sa atemporală s-au afirmat și la masculin în 1991. Distins, bărbatul Boucheron este sigur pe el în orice ocazie. Continând extract de coriandru, trandafir, santal și bergamotă, Boucheron pour Homme se dorește a fi un clasic al parfumeriei masculine, creat pentru un bărbat care caută o asociere între prospețime și tenacitate.

Jaipur Homme ne invită să descoperim un univers misterios, contemporan și senzual. Bărbatul Jaipur îmbină valorile moderne ale Occidentului cu atracțiile fascinante ale Orientului.

Revelation de la Pierre Cardin reprezintă echilibrul perfect între eleganță, virilitate și avangardă, care definește o identitate masculină nouă, increzătoare, un melanj între modernitate și senzualitate. Bărbatul care poartă *Revelation* este sigur pe el, conștient de propria valoare și care știe că își poate transforma visele în realitate. Notele impetuoase de artemisia, anason, mentă sălbatică și cedru sunt expresia unei masculinități sofisticate.



Parfum de vedetă



Isabella Rossellini. „Natura, spontaneitatea, strălucirea interioară și feminitatea m-au ajutat să-mi identific propriul meu manifest în viață... *My Manifesto*. Mi-am dorit un parfum care să îmi îndemne să prețuiesc fiecare moment ca și când ar fi un dar al vieții...”, spunea Isabella Rossellini la lansarea primului parfum care îi poartă numele. Scânteietor și proaspăt, acesta frappează cu aroma ambivalentă proaspăt-verde, dată de căldura busuiocului, accentuată de incisivul piper alb și însuflețitul mandarin.

Cea de mijloc se desfășoară într-un buchet de flori albe, dată de delicata floare de portocal, proaspătă iasomie și prețiosul crin. Încălzite pe piele, notele joase sunt date de lemnul de santal, de castan și de catifelatul mosc alb, care se întrepătrund pentru a forma o aromă învăluitoare.

Daring este expresia feminității, curajului, independenței și spiritului de aventură prin care Isabella Rossellini întrușipează femeia zilelor noastre. Se deschide cu o notă de vârf originală de Daphne; o floare rară, foarte parfumată din munții înalți ai Nepalului, care conferă aromei *Daring* prospețimea curată a picăturilor de rouă.

Kenzo. Macul, o floare care nu miroase a nimic, i-a purtat noroc lui Kenzo. El i-a adus un omagiu creând aroma macului: *Kenzo Flower*. Fiecare dintre cele trei flacoane reprezintă o etapă a înfloririi. Mirosul său te învăluie și te ispitește. Asemeni unei flori de câmp care învață să devină una de oraș, femeia care folosește *Flower by Kenzo* învață să devină o „femeie floare”.

Text: Raluca Șeinioiu



Supărat ca

văcarul pe sat

Pentru început, ca de obicei, să dăm Cezarului ce-i al Cezarului: *Steaua* a ajuns într-adevăr în „primăvara europeană”, prin disputarea dublei manșe din „optimile” *Cupei UEFA*. Eliminată de *Villarreal*, echipa militară a reușit totuși cea mai bună performanță a unei formații românești din ultimii 12 ani. Tot în număr de 12 au fost și jocurile pe care „roș-albaștrii” le-au susținut în cupele europene pe parcursul a opt luni de zile, întâlnind opt adversari, ceea ce reprezintă acumularea unei bogate experiențe internaționale. Prin simplă comparație, atunci când au cucerit trofeul *Cupei Campionilor* în 1986, steliștii au susținut doar nouă partide (inclusiv finala)! Ne atrage însă atenția, cu autoritatea sa, reputatul antrenor **Mircea Lucescu**: „Nu trebuie să ne mai raportăm la performanțele din trecut, deoarece atunci se jucau patru-cinci meciuri până la o finală de cupă europeană, iar acum se joacă 20.” Să privim, așadar, jumătatea plină a paharului, mai ales din perspectiva că, prin punctele acumulate, *Steaua* contribuie substanțial la îmbunătățirea coeficientului de țară (în prezent ne aflăm pe locul 26), ceea ce ne-ar ajuta ca peste două ediții să primim un loc suplimentar în *Cupa UEFA*.

Se încheie astfel o perioadă de cinci ani, din care în primii patru antrenorul **Victor Pițurcă** a știut să pună bazele unei formații care să se ridice peste mediocritatea din fotbalul nostru. Plecat intempestiv de la conducerea tehnică doar cu câteva zile înainte de începerea actualei ediții de campionat, devenind ulterior selecționerul naționalei, „Piți” a lăsat locul lui **Walter Zenga**, între altele, desemnat în trei rânduri cel mai bun portar al lumii. Italianul a venit cu acel plus de profesionalism, căutând și reușind în mare măsură să insuflă o nouă mentalitate în abordarea jocului, proprie întrecerilor din *Serie A*. De altfel, nu întâmplător *Steaua* a încheiat turul din postura de lider, cu șase puncte avans față de locul secund.

Ei, bine, din relatările de la fața locului am aflat că acestui om care a cunoscut gloria sportivă i s-au adus, după încheierea meciului de la Vila-real, cele mai nerușinate afronturi. Un personaj care în urmă cu cinci ani nu auzise de fotbal și de *Steaua*, a avut tupeul să-l interpeleze într-un mod incalificabil, în fața jucătorilor, pe cel de pe urma cărui tocmai ajunsesse pe unde nici nu visase. Și când te gândești că ipochimenul, cocoțat în fruntea unui club de mare tradiție, a figurat pe listele de candidați la președinția țării! Auziți logică la cel autointitulat patron: „Eu bag bani în echipa asta, dar pierd pe mâna altora.” Nemulțumirea acestuia provenea din faptul că Zenga a „cutezat” să nu-i asculte prețioasele indicații



privind alcătuirea „11”-lui de start și, ca atare, Florentin Dumitru (în special) și Diniță nu au jucat.

De fapt, imixtiunile în problemele tehnice ale echipei aveau precedente multiple. După înfrângerea de acasă (1-2) cu *Zelesnik*, deși calificarea fusese obținută, Valeriu Răchită a plătit primul „oalele sparte” și a fost exclus din lot în doi timpi și trei mișcări. La partida susținută la Valencia, s-a produs acea misterioasă trimitere în tribună a lui Rică Neaga, care a fost exilat apoi în China. La returul cu aceeași echipă, au urmat presiunile pentru titularizarea lui Andrei Cristea. Cuimea, ex-băcăuanul a marcat ambele goluri care au făcut posibile prelungirile și calificarea la 11 m. De aici, paranoia a fost gata și iluzia că jocul de fotbal nu mai prezintă nici un secret pentru noul strateg. Apropo de strategie: culmea cinismului, să lansezi zvonul că fiecare jucător va primi o sută de mii de dolari pentru obținerea calificării, iar după ce te vezi cu bucatele în căruță, să oferi doar vreo douăzeci de mii. Nedezmintându-se, promisiunile au curs permanent: pentru depășirea și acestui ultim obstacol iberic, ar fi fost comandate statuete din aur reprezentându-l pe Sf. Gheorghe și care să le fie oferite jucătorilor! Cine să-l mai creadă? De altfel, recursul la divinitate a fost un laitmotiv predilect, ca și donațiile generoase pentru care a știut să-și ofere o publicitate generoasă.

Faptul că autoritatea antrenorului este deja stîrbită s-a văzut și din **refuzul** lui Fl. Dumitru (care știa probabil că este susținut de patronul său) de a efectua încălzirea și de a evolua în ultimele șapte minute ale partidei. De altfel, finanțatorul a declarat ulterior că alegerea sa între antrenor și jucător va fi întotdeauna în favoarea celui de-al doilea. Deocamdată, la închiderea ediției, „Omul păianjen” se afla încă în Italia și urma să aibă o discuție serioasă cu acela care îi arată din când în când „pisica” – Marius Lăcătuș sau, din nou, Victor Pițurcă. Nu ar fi primul paradox din fotbalul nostru, deși plecarea intempestivă a lui „Piți” din vara trecută de la *Steaua* s-a datorat inflexibilității sale de a tolera amestecul în problemele tehnice, la mijloc fiind intenția excluderii lui Romeo Pădureț.

De altfel, încă din momentul numirii lui Zenga ca antrenor, se pare că patronul nu l-a agreat, acesta funcționând doar potrivit unei înțelegeri verbale, ceea ce îl face vulnerabil în orice moment. Oricum, contractul îi expira la sfârșitul lui iunie, dar umilințele

la care a fost supus îl pot determina pe italian să renunțe la o treabă pe care o începuse atât de bine. Ultima declarație, la un post tv, a celui care taie și spânzură în Ghencea („Să fie clar, eu sunt patron, el este angajat! Dacă eu zic să-l bagî în teren pe X, îl bagî. Nu-l bagî, pleacă. Nimeni nu este de neîncercat!”) pare să fi adus lucrurile într-un impas din care este greu de întrevăzut o ieșire.

Nu întâmplător, marelă latifundiar din Pipera a minimalizat sau a ignorat contribuția lui Zenga la parcursul european și la cel din campionatul intern al „roș-albaștrilor”. De aceea, ne permitem să-i amintim că, pentru „dubla” echipei naționale cu Olanda și Macedonia, au fost selecționați șapte jucători pentru prima reprezentativă și trei pentru cea de tineret de la... *Steaua*. Oare forma pe care o dețin aceștia cui s-o fi datorând? Sau cineva s-a supărat ca văcarul pe sat?

Numai de acest conflict desșis nu trebuia să aibă parte formația militară pe care-o așteaptă un retur deosebit de greu, cu o frecvență a meciurilor la intervale scurte, din cauza amânării partidelor din primele două etape și în condițiile în care *Dinamo* sau *Rapid* (pe care le va întâlni pe parcursul a trei zile) abia îi așteaptă pașii greșiți...

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Rampres**

Caracteristica lunii aprilie

Este o perioadă în care nevoia de manifestare este mult accentuată mai ales în plan social. În prima jumătate a lunii fiți prudent în a semna documente oficiale.

Berbec (21.03. - 20.04)

Veți avea parte de o multime de evenimente care vă vor da posibilitatea de a vă pune în valoare calitățile. Interesul pentru chestiunile materiale se va accentua în a doua jumătate a lunii aprilie. Tot atunci ați putea demara o nouă activitate. Prietenii v-ar putea fi de mare folos în acest sens.

Taur (21.04 - 20.05)

Veți fi cam agitat, cam neliniștit în această perioadă. Nu este exclus să vă implicați în tot felul de discuții în contradictoriu mai ales cu șefii sau cu alte persoane cu funcție. Ar fi bine să vă gândiți de două ori înainte de a face sau de a spune ceva. Și relația cu colegii va fi ceva mai tensionată decât de obicei.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Veți avea nenumărate ocazii de a vă întâlni cu prietenii, dar și de a cunoaște oameni noi care vă vor stimula din toate punctele de vedere. Este posibil, mai ales la începutul intervalului, să primiți o propunere de colaborare. Relația cu străinătatea vă poate aduce unele avantaje.

Rac (22.06 - 22.07)

Veți munci destul de mult la serviciu, iar rezultatele nu vor fi întotdeauna satisfăcătoare. Veți reuși, însă, să convingeți o persoană cu funcție să vă dea sprijinul său. Cheltuielile vor fi destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați cu bine. Nu este exclus nici să faceți o investiție de mai mari dimensiuni.

Leu (23.07 - 23.08)

Călătoriile vă avantajează în această perioadă, indiferent că este vorba de afaceri sau de divertisment. Din punct de vedere mental funcționați la limita superioară, iar activitățile intelectuale vă pot aduce nesperate satisfacții. Relația cu partenerul de viață s-ar putea deteriora dacă nu vă veți cenzura pornirile impulsive.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Aveți în față o perioadă cu cheltuieli, dar și cu câștiguri. Este posibil să aveți unele discuții cu partenerul de viață legate de cheltuielile ce ar trebui făcute, dar până la urmă veți găsi o soluție care să vă satisfacă pe amândoi. În ceea ce privește sănătatea, vă puteți aștepta la migrene sau dureri de dinți.

Balanță (23.09 - 23.10)

Oportunitățile de distracție nu se vor lăsa așteptate pe parcursul acestei perioade. Popularitatea dv. în rândul persoanelor de sex opus va crește considerabil și oriunde vă veți duce vi se vor face complimente, declarații. Inițiativele dv. în plan sentimental se vor bucura, cu siguranță, de succes.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Proiectele în care sunteți implicat la serviciu vă vor consuma multă energie fizică și nervoasă. Colegii vor fi de partea dv., ceea ce vă va face mai încrezător și mai optimist. Prudența se cere a fi pusă pe primul plan, altfel riscați să vă implicați în tot felul de conflicte.

Cristina Vanea



Săgetător (23.11 - 21.12)

Chestiunile sentimentale vă vor interesa în mod special în această perioadă. Relația cu partenerul de suflet va fi bună, iar unele nemulțumiri mai vechi vor putea fi rezolvate. Ați putea demara un proiect interesant, pentru care, însă, va trebui să munciți destul de mult și în timpul liber.

Capricorn (22.12 - 20.01)

În familie s-ar putea lămurii ceva ce v-a ținut mult timp încordat. De asemenea, este o perioadă bună pentru a vă îmbunătăți confortul în apartament. Investițiile pe care le aveți în plan își vor arăta roadele în scurt timp. Totuși, mare atenție în cazul în care doriți să vă implicați într-o colaborare.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Sunteți agitat și nu aveți stare pentru mai nimic. V-ar face bine dacă v-ați implica în activități practice. De asemenea, ar fi indicat să nu vă asumați nici un fel de riscuri deoarece puteați avea parte de un mic accident. Este o perioadă bună pentru a lua decizii în chestiuni a căror rezolvare ați tot amânat-o.

Pesci (19.02 - 20.03)

Șansa de câștiguri este destul de mare pentru dv. în această perioadă. Programul pe care vi l-ați făcut pentru divertisment ar putea fi dat peste cap de evenimente neprevăzute, dar veți reuși să vă reorganizați fără probleme. În a doua jumătate a lunii ați putea pleca la drum.

Actualitatea Altfel

un dialog între Luca Niculescu
și un invitat, personalitate a vieții
culturale, politice sau sociale românești.

deltarfi

bucurești 93.5fm

iași 97.9fm

de luni până joi
între 17:10 și 18:00

Știri uluitoare

în tranziție



nr. 35

SALARIUL MINIM PE
ECONOMIE A FOST STABILIT
LA 1.000 DE EURO!



ROMÂNIA A FOST PRIMITĂ ÎN U.E.
CU DOI ANI MAI DEVREME!



DOMNII BĂSESCU ȘI NĂSTASE
AU FOST ÎMPREUNĂ
LA CIRC!



CURENTUL ELECTRIC ȘI
TELEFOANELE VOR FI
GRATUITE!



UDMR A FUZIONAT
ÎN ACEASTĂ SEARĂ
CU PRM!



PARLAMENTARIII ȘI-AU
VOTAT DIMINUAREA
SALARIILOR!



ESEISTU' MARIAN VANGHELIE
ȘI-A DAT
DOCTORATUL!



CUTREMUR LA VÂRF:
ION ILIESCU
S-A RETRAS DIN
VIAȚA POLITICĂ!



ACESTEA AU FOST
PRINCIPALELE ȘTIRI
DE AZI, 1 APRILIE
2005!





E bine ca peste ani
să te bucuri de liniște.

Leul înaripat te ocrotește.



Generali Asigurări - asigurări de viață

Beneficiind de experiența acumulată în peste 170 de ani de activitate, cu 60.000 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.



Bancpost



„Banca anului 2004“ confirmarea valorii noastre

Bancpost și compania sa mamă din Grecia, Eurobank, au fost premiate deopotrivă de prestigioasa revistă *The Banker*.

În lumea bună a băncilor, respectul față de client e o trăsătură de familie.



The Banker

Publicație bancară a grupului Financial Times

Câștigăm împreună

Pretutindeni activitatea bancară de valoare este încununată de laurii succesului. Titlul de Banca Anului acordat de publicația *The Banker* este o garanție de netăgăduit a excelenței, care ne onorează. Dar cel mai valoros premiu îl primim zi de zi de la clienții noștri: încrederea.